

PETER BEAGLE

**ultima
licornă**

EDITURA

univers

PETER BEAGLE

Ultima licornă

În românește de Mircea Ivănescu
Coperta de Emilia Boboia

EDITURA UNIVERS
București
1977

I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X
XI
XII
XIII
XIV

Licorna trăia, singuratecă, într-o pădure de liliac. Era foarte bătrână, deși ea nu știa asta – trupul nu-i mai era de culoarea nestatornică a spumei de mare, ci părea mai mult ca zăpada ningînd noaptea în bătaia lunii. Însă avea ochii limpezi, netulburați de oboseală, și se mișca precum umbrele alunecînd peste mare.

Nu arăta cîtuși de puțin ca un cal cu corn, cum sînt adesea zugrăviți unicornii; era mai mică, și avea copitele despicate, și în toate mișcărilor ei se simțea o grație străveche și sălbatecă, așa cum n-au avut niciodată caii, grația din care căprioarele arată doar o asemuire timidă, subțiratecă, și pe care o maimuțăresc în dansurile lor țapii. Gîtul îi era prelung și zvelt, și de aceea capul părea mai mic decît era în realitate, iar coama îi cădea pînă aproape pe mijlocul spinării, moale ca puful de pădădie și spumoasă ca un nor în destrămare. Urechile le avea ascuțite, și picioarele subțiri, la glesne cu smocuri de blana albă; cornul cel lung de deasupra ochilor îi scînteia tremurător într-o luminiscentă de scoică de mare, chiar și la cel mai adînc miez de noapte. Cu el omorîse odinioară dragoni, și vindecase un rege a cărui plagă otrăvită nu vroia să se închidă, și scuturase din pomi castane coapte pentru puii de urs.

Licornele sînt nemuritoare. E în firea lor să trăiască singuratece, de obicei în cîte o pădure unde e și un iaz de ajuns de limpede să-și poată vedea răsfrîngerea – căci puțin tot sînt vanitoase, știindu-se făpturile cele mai frumoase din lume, și pe lîngă asta și vrăjite. Se împerechează foarte rar, și nu există loc mai fermecat pe fața pămîntului decît cel în care s-a născut un unicorn sau o licornă. Ultima dată cînd mai fusese pe acolo o altă făptură din neamul ei, fecioarele – cum erau cele care mai veneau și acum s-o caute din cînd în cînd – o strigaseră în altă limbă; adevărul este însă că ea n-avea deloc idee de trecerea lunilor, și anilor, și veacurilor, nici chiar a anotimpurilor. În pădurea ei era primăvară veșnică, pentru că trăia ea acolo, și ziua întreagă rătăcea printre mestecenii uriași, veghind făpturile care viețuiau prin iarbă și prin desișuri, în cuiburi și prin peșteri, în viziunile din pămînt sau prin vîrfurile copacilor. Generații după generații, făpturile acestea, lupi și iepuri deopotrivă, vînau, se iubeau, făceau pui – și mureau – și cum licorna nu făcea nici unul din lucrurile acestea, nu obosea niciodată să le privească.

Într-o zi s-a întîmplat că doi bărbați cu arcuri înalte au intrat călări în pădure, la vînătoare de căprioare. Licorna îi urmărea, mișcîndu-se atît de ușoară încît nici caii nu o simțeau pe aproape. Vederea oamenilor îi stîrnea un simțămînt vechi, ciudat, lent, de tandrețe și spaimă. Pe cît îi era cu putință, nu-i lăsa niciodată pe oameni s-o vadă,

însă îi plăcea să-i privească trecînd călări prin fața sa și să-i asculte vorbind între ei.

— Nu mi-e deloc la îndemînă în pădurea asta, mormăi cel mai în vîrstă dintre cei doi vînători. Viețuitoarele care trăiesc într-o pădure unde e o licornă învață și ele cu vremea cîte o vrajă și mai ales vraja cum să se facă nevăzute. N-o să găsim nimic de vînat pe aici.

— Licornele, unicornii s-au dus demult, spuse celălalt. Adică, dac-or fi fost vreodată, cu adevărat. Asta nu-i decît o pădure ca oricare alta.

— Atunci, de ce pe aici nu cad niciodată frunzele, sau nu ninge? Îți spun eu, a mai rămas o licornă pe lume – și n-are decît; din partea mea, cu atît mai bine pentru ea, săraca, în singurătatea ei – dar cît mai trăiește aici în pădure, nici un vînător n-are să găsească măcar un șoarece de cîmp să ducă spre casă la oblînc. Nu-i nimic; să mergem mai departe – o să vezi tu pînă la urmă. Mă pricep și eu, cît de cît, cînd e vorba de unicorni.

— Din cărți, spuse celălalt. Numai din cărți, și din povești și cîntece. Dar de trei domnii de rege încoace nu s-a mai auzit nici măcar vorbindu-se de licorne – pe-aici sau pe oriunde în altă parte. Nu te pricepi nici tu la de-alde astea mai bine ca mine, că și eu doar am citit tot aceleași cărți, și am ascultat aceleași basme, și nici eu nu pot să spun c-aș fi văzut vreuna.

Primul vînător rămase tăcut un timp; în vremea aceasta celălalt fluiera mohorît printre dinți, numai pentru sine. Pe urmă, primul spuse:

— Străbunica mea a văzut odată o licornă. Îmi tot povestea despre ea cînd eram mic.

— Zău? Și a prins-o cu un căpăstru de aur?

— Nu. N-avea ea căpăstru de aur. Dar nici nu-ți trebuie așa ceva ca să prinzi o licornă; astea-s povești. Trebuie numai să fii cu inima curată.

— Da, da. Cel mai tînăr chicotea acum. Și atunci, ce-a făcut? A umblat călare pe ea? Așa, fără șa, pe sub copaci, ca o nimfă de pe vremurile cînd lumea noastră era tînără și nevinovată?

— Străbunicii mele îi era frică de jivinele astea mai mari, spuse primul vînător. N-a încălecat, a stat doar nemișcată, și licorna a venit și și-a lăsat capul în poala ei, și-a adormit liniștită acolo. Străbunica mea nici nu s-a clintit pînă nu s-a trezit.

— Și cum era? Pliniu zice că unicornii sînt ca niște fiare sălbatece – la trup ca un cal, cu capul de cerb, cu picioare de elefant, cu coadă de urs; au, cică, glasul adînc, răsunător, și un singur corn, negru, lung de doi coți. Și chinezii...

— Străbunică-mea mi-a spus numai că licorna mirosea frumos. Ea n-a putut niciodată să sufere cum miros animalele, nici chiar pisica, sau vaca – și cu atît mai puțin răbda mirosul de sălbătăciune. Dar cum

mirosea licorna, i-a plăcut. O dată, a și început să plîngă, așa, cum îmi povestea despre ea. Sigur, era o femeie foarte bătrînă la vremea aceea, și plîngea la tot ce-i aducea aminte de tinerețile ei.

— Hai să facem cale întoarsă, și să căutăm altceva de vînat, spuse deodată cel de al doilea vînat.

Licorna se strecură încetișor într-un tufiș cînd ei își întoarseră caii, și reveni pe urmele lor doar după ce-i văzu că se îndepărtează bine. Bărbații călăreau tăcuți, dar cînd se apropiară de marginea pădurii, cel de al doilea vînat întrebă cu glasul scăzut:

— Și de ce crezi c-au plecat de-aici? Asta, dacă crezi c-au existat, vreodată.

— Cine știe? Se schimbă vremurile. Tu crezi că vremurile noastre, de acum, mai sînt bune pentru licorne?

— Nu, dar nu știu zău dacă cineva pînă la noi s-a gîndit vreodată că vremurile în care trăia el ar fi potrivite pentru licorne. Acuma, dacă stau și mă gîndesc, parcă-mi aduc aminte c-am auzit și eu povești de-astea – numai că eram somnoros, de prea multă băutură, sau poate mă gîndeam și eu la altceva. În sfîrșit, să lăsăm asta. Mai e destulă lumină să vînam ceva dacă ne grăbim. Haide.

Ieșiră din pădure, își îmboldiră caii în galop, și se îndepărtară grăbiți. Însă înainte de a se pierde în zare, primul vînat mai aruncă o privire peste umăr, și strigă, ca și cum ar fi văzut-o pe licornă, oprită locului, colo, în umbră:

— Rămii unde ești, făptură sărmană. Lumea asta largă nu mai e pentru tine. Rămîi în pădurea ta, ține-ți mai departe copacii mereu verzi, dă-le viață lungă la cei care-ți sînt prieteni. Și fetelor tinere nu le mai da nici o atenție – tot n-au s-ajungă niciodată nimic mai de soi decît niște babe proaste. Și mult noroc.

Licorna, nemișcată la marginea pădurii, spuse cu voce tare: „Sînt singura care mai există din neamul unicornilor.” Erau primele cuvinte pe care le spusese tare, chiar și numai pentru urechile ei, de mai bine de o sută de ani.

Dar nu se poate, gîndi. Pînă atunci nu suferise la gîndul că ar fi rămas singură pe lume, sau că nu vedea niciodată în preajma ei vreă altă licornă, căci știuse dintotdeauna că mai erau și altele asemenea ei pe lume, și unei licorne îi ajunge atît ca să nu se simtă însingurată. „Dar aș simți dacă toate celelalte ar fi pierit cu adevărat. Nici eu n-aș mai fi atunci aici. Nu li se poate întîmpla nimic lor, să nu mi se întîmple și mie.”

Însă sunetul glasului ei o sperie, și dintr-o dată se trezi fugind, înspăimîntată. Aluneca pe potecile întunecoase ale pădurii, grabnică și strălucitoare, străbătînd luminișuri neașteptate, cu iarba nefiresc de luminoasă, cu umbrele adînci, simțind cum totul în jurul ei e viu – ierburile care-i mîngiau în fugă gleznele, sclipetele care-i tremurau

neliniștite în față, albastre și argintii, cînd vîntul făcea să tremure frunzele. „O, dar eu n-aș putea să le părăsesc niciodată, toate acestea, – nici chiar dacă aș fi singura licornă care a mai rămas pe lume. Asta, aici, e viața mea – știu ce gust au toate aici în jur – știu cum miros toate – cum sînt toate – ce-aș mai avea de căutat în lumea largă, ce-aș mai găsi – decît tot ce am aici?”

Dar cînd în sfîrșit se opri și rămase nemișcată, ascultînd ciorile și veverițele certîndu-se undeva deasupra capului ei, începu să se întrebe. Dar dacă au plecat, cu toatele, undeva departe, departe? Dacă-s ascunse undeva, și mă așteaptă și pe mine?

Din acea primă clipă de îndoială nu-și mai găsi liniștea; din clipa cînd îi trecuse prin minte c-ar fi putut să-și părăsească pădurea, nu-și mai găsea nicăieri locul; mereu își dorea să fie altundeva. Tropăia în sus și în jos pe lîngă iazul ei, neliniștită, nefericită. Căci lîcomele nu sînt făcute să aleagă. Își spunea – nu, pe urmă – da, și iarăși – nu, zi și noapte, și pentru întîia dată începu să simtă clipele tîrîndu-i-se pe trup, ca niște viermi. „N-am să plec. Dacă oamenii n-au mai văzut unicorni de la o vreme, asta nu înseamnă că au pierit toți. Și chiar dac-ar fi adevărat, tot n-aș pleca. Aici e locul meu.”

Însă în cele din urmă se deșteptă dintr-o dată la miezul unei nopți calde, și spuse: „Da, acum.” Porni în grabă prin pădure, încercînd să nu mai simtă atingerea pămîntului sub copitele ei despicate. Viețuitoarele care se mișcă în întuneric, bufnițele, vulpile și căprioarele, își ridicau capetele cînd trecea, însă ea nu mai voia să le arunce nici măcar o privire. Trebuie să plec cît mai repede de aici, se gîndea, și să mă întorc cît am să pot mai curînd. Poate nici n-are să fie nevoie să merg prea departe. Dar fie că le găsesc pe celelalte, fie că nu, am să mă întorc foarte curînd, cît mai curînd.

În lumina lunii, drumul care pornea de la marginea pădurii sclipea ca o apă; dar cînd pași pe el, îndepărtîndu-se de copaci, simți cît era de aspru sub picioare, și cît de lung. Aproape că-i venea să se întoarcă din cale; însă trase adînc în piept aerul pădurii, care i se mai agăța de nări, și-l mai păstră apoi în gură, ca pe o floare, cît putu mai multă vreme.

Drumul acesta lung nu se grăbea nicăieri, și nu avea nici un capăt. Trecea prin sate și orașele, peste șesuri și munți, prin ținuturi sterpe și pietroase, și peste pajiștile care răsăreau dintre stînci, dar nu s-ar fi spus că îndrăgea vreun loc sau altul, și nu se odihnea nicăieri. O purta pe licornă tot mai departe, prinzîndu-i picioarele ca înaintarea fluxului, mereu neliniștind-o, nedîndu-i pace să se oprească sau să asculte adierile, așa cum fusese ea deprinsă pînă atunci. Ochii îi erau mereu înecați în praf, și coama îi ajunsese aspră și grea de noroaie.

Cîtă vreme fusese în pădurea ei, timpul îi trecuse mereu prin față, acum însă ea era cea care trecea prin timp în drumeția-i nesfîrșită.

Straiele colorate ale copacilor se primeneau mereu, viețuitoarele de pe lângă drum își îmbrăcau blănurile grele, și apoi le lepădau iarăși; norii se tîrau sau alunecau grăbiți duși de vînturile schimbătoare – erau trandafirii sau de aur în bătaia soarelui, ori livizi în furtună. Oriunde ajungea, ea le căuta pe cele din neamul ei, însă nu găsea nici urmă de ele, și în nici unul din graiurile pe care le auzea vorbindu-se în drum nu mai existau cuvinte pentru fapte de felul ei.

Devreme, într-o dimineață, cînd tocmai se gîndea să se abată din drum ca să doarmă, văzu un om care-și săpa grădina. Deși știa bine că ar fi trebuit să se ascundă, rămase locului și-l privi cum lucrează, pînă cînd el își îndreptă șalele și o zări deodată. Era un bărbat gras, și obrajii-i săltau la fiecare pas pe care-l făcea spre ea.

— Oho! spuse. Ce frumoasă ești!

Cînd îl văzu că-și scoate cingătoarea, îi face un laț la capăt și o pornește stîngaci și greoi spre ea, licorna fu mai degrabă încîntată decît speriată. Omul acesta știa așadar ce fel de faptură era ea, și știa și ce se cuvenea să facă un om ca el: să sape napi și să fugă după ceva care strălucea și era în stare să alerge mai repede decît el. Se trase în lături la prima lui încercare de a-și arunca lațul către ea, la fel de ușoară, ca și cum numai suflul mișcării lui grăbite ar fi împins-o departe.

— Pe mine m-au vînat cu clopoței și stindarde, îi spuse. Oamenii știau că singurul fel în care m-ar putea prinde era să facă vînătoarea atît de minunată, încît să mă apropii și eu s-o văd. Și nici măcar așa nu m-au prins niciodată.

— Cred că mi-a alunecat piciorul, spuse omul. Stai tu nițel, frumoaso!

„N-am înțeles niciodată”, se gîndea cu glas tare licorna, pe cînd omul se ridica greoi de pe jos, „ce vă închipuiți voi c-ați putea să faceți cu mine, dac-ar fi s-ajungeți să mă prindeți vreodată.” Omul făcu iarăși un salt, și ea îi alunecă prin față, ușoară ca o pală de ploaie. „Cred că nici voi nu știți ce vreți”, mai spuse.

— Ha, ușor, ușor! Stai așa acuma. Fața asudată a omului era brăzdată de murdărie, și de-abia mai apuca să-și tragă răsuflarea. Frumușico, gîfii el. Ce frumusețe de iapă.

— Iapă? Licorna trîmbiță vorba cu o voce atît de ascuțită, încît omul se opri din fugă și-și lipi palmele de urechi. Iapă? întrebă ea. Eu, cal? Drept așa ceva mă iei? Asta vezi tu aici în fața ta?

— Căluțule, gîfii grăsunul. Se sprijinise de gard și-și ștergea mereu fața. Am să te îngrijesc, am să te țesăl; ai să fii iapa cea mai frumoasă, să se ducă vestea. Se strădui să-și mai arunce o dată lațul. Am să te duc și la bîlci, spuse. Haide încoace, căluțule.

— Cal, spuse licorna. Asta voiai să prinzi. O iapă albă cu coama plină de scaieți. Și cînd omul se mai apropie iarăși, își petrecu cornul

prin lațul cingătoarei, i-o smulse din mâini și i-o azvîrli peste drum într-un răsad de margarete. Cal – asta-s eu? pufni ea. Ți-arăt eu, cal.

O clipă omul fu foarte aproape de ea, și ochii ei mari priviră într-ai lui, care erau mici, și obosiți, și buimaci. Pe urmă, ea se întoarce și fugi în sus pe drum, alergînd atît de repede încît cei care-apucară s-o zărească exclamau: „Ia te uită, ce cal. Asta mai zic și eu cal!” Un bătrîn îi spuse sfătos neveste-si: „Asta-i cal harap. Am fost o dată pe o corabie pe care era un cal harap”.

De atunci licorna se feri să mai treacă prin așezări omenești, chiar și noaptea; doar cînd într-adevăr n-avea cum să le ocolească. Chiar și așa se mai găsiră unii s-o fugărească, dar căutau întotdeauna să prindă o iapă albă rătăcitoare, și niciodată cu evlavie și bucurie, cum s-ap fi convenit să urmărească o licornă. Veneau cu frînghii și plase și momeli de căpățîni de zahăr, o fluierau sau o strigau pe tot felul de nume. Uneori ea încetinea de ajuns de mult ca să-i lase să se apropie pe caii lor, să-i adulmece bine urma, și pe urmă rămînea să privească animalele speriate cum se cabrează și se smucesc, luînd-o la fugă deodată, cu călăreții lor îngroziți în spinare. Caii o recunoșteau întotdeauna.

„Cum se poate una ca asta?” se minuna ea. „Aș înțelege ca oamenii să fi uitat pur și simplu c-au existat vreodată unicorni, sau că s-ar fi schimbat pînă-ntr-atîta încît să-i urască acuma, și să caute să-i ucidă cînd îi întîlnesc. Dar să nu-i vadă, să se uite la ei și să vadă altceva în loc... atunci cum se mai văd între ei? Cum de mai văd copacii, sau casele, sau caii adevărați, sau cum își mai văd pînă și copiii?”

Uneori se gîndea: „Dacă oamenii nu mai știu nici la ce se uită cu ochii lor, s-ar mai putea să fie încă unicorni pe lume, neștiuți, și mai bucuroși că nu-i știe nimeni.” Însă, dincolo de speranță și de orgoliul ei, știa bine că oamenii se schimbaseră, și lumea odată cu ei – pentru că unicornii dispăruseră din lume. Și cu toate acestea mergea mai departe, pe drumul anevoios, deși cu fiecare zi care trecea dorea tot mai mult să nu fi ajuns niciodată să-și fi părăsit pădurea.

Pe urmă, într-o după amiază, un fluture se arătă tremurător, purtat de-o adiere, și-i poposi în vîrfurile cornului. Era tot numai catifea, cu trupul întunecat acoperit de praf, cu pete aurii pe aripi, și subțire ca o petală de floare. Dansînd de-a lungul cornului, o salută cu antenele încîrligate. „Eu sînt un hoinar și-un pierde-vară. Ce mai faci?”

Licorna rîse atunci, pentru prima dată de cînd pornise la drum.

— Fluture, de ce-ai ieșit afară pe o zi vîntoasă ca asta? îl întrebă. Ai să răcești și-ai să mori cu zile.

— Moartea ia ce-ar vrea omul să țină, spuse fluturele, și lasă ce-ar vrea omul să piardă. Suflă tu vînt, să-ți crape obrajii. Îmi încălzesc mîinile la focul vieții, și-mi iau odihna din cele patru vînturi ale dimineții. Scînteia ca o fișie de lumină-de-bufniță pe cornul ei.

— Tu știi ce sînt eu, fluture? Întrebă licorna plină de speranță, și el îi răspunse:

— Știu, te știu. Ești o negustoreasă de pește. Tu ești totul pentru mine, ești raza mea de soare cu spulberări line, ești bătrînă, și-ncărunțită, și apăsată de somn, ai fața înăcrită, și trasă, și ofticoasă. Tăcu o clipă, fluturîndu-și aripile în vînt, și adăugă, numai așa, să facă și el conversație: Numele tău e-un clopot de aur, legănîndu-se-n inima mea. Mi-aș sfărîma trupul în mici fărîme, să-ți spun doar o dată pe nume.

— Spune-mi pe nume, atunci, îl rugă licorna. Dacă-mi știi numele, spune-l acum.

— Spiriduș, spiriduș, răspunse cu voioșie fluturele. Gocia! N-ai să capeți însemnele. Zvîcnea și sclipea pe cornul ei, cîntînd. Nu mai vii acasă, Bill Bailey, nu mai vii acasă, unde nici el nu s-a mai întors. Taci acuma, Winsocki, du-te și prinde steaua căzătoare. Trupul e nemișcător, dar sîngele-i rătăcitor, și așa mi-a fost norocul – au să spună prin tot locul. Ochii îi sticleau stacojii în lucirea cornului licornei.

Ea suspină, și pomi mai departe, și puțin înveselită, și dezamăgită. Așa-ți trebuie, își spuse. Dacă te-ai așteptat ca un fluture să știe cu adevărat cine ești și cum te cheamă. Tot ce știi de-alde el sînt cîntece, și poezii, și ce se mai întîmplă să le-ajungă la ureche. Au cele mai bune intenții, dar nu-s în stare să-și ducă nici un gînd la capăt. Și de ce-ar face-o? Mor atît de tineri...

Fluturele dansa prin aer prin fața ochilor ei, cîntînd. „Unu, doi, trei, la-la“, pe cînd se rotea prin aer; și apoi murmurînd: „Nu, nu vreau, nu-i treaba mea, însingurată-i calea mea. Și-ncă, o, ce mai spun clipele trecînd, cu-ndoială petrecînd. Și acum cu bucurie, să ne strîngem gîndurile, bucuroase, furioase, doar eu să le stăpînesc, frumoase, și-au să fie de vînzare, vreme de trei zile și de-o seară, la prețuri de tîrg de vară. Te iubesc, te iubesc, o, și spaima, spaima, și piei, vrăjitoareo, piei, lipsești, adevăr îți spun, nu ți-ai ales bine locul să te ivești, așa, șchioapă de picioare, salcie, salcie, salcie plîngătoare.“ Vocea îi suna cu clinchet în auzul licornei, ca niște bani de argint, ningînd unii peste alții.

Merse astfel, împreună cu ea, pe măsură ce amurgul cobora spre noapte, însă cînd soarele alunecă de tot spre apus și cerul se umplu cu pești trandafirii, zbură de pe cornul ei și începu să-i danseze iarăși prin aer, în față. „Acuma trebuie să iau cortegiul spre apus“, îi spuse cuviincios. Așa cum se profila pe lumina norilor, aripile –vedea licorna – îi erau catifelate, străbătute de vinișoare negre.

— Rămii cu bine, îi spuse ea. Îți doresc să mai auzi încă multe cîntece, – era lucrul cel mai frumos pe care se gîndea că i-l putea ura unui fluture. Însă în loc s-o părăsească, el zburătăcea mai departe pe

deasupra capului ei, și în aerul noptatec păru deodată mai puțin vioi, și parcă înfiorat. Hai, zboară, îl rugă ea. E prea rece pentru tine la vremea asta pe-afară. Însă fluturile șovăia încă, îngânându-și un cântec numai pentru sine.

— Vin călare pe mîndrii lor cai, care le zice Macedonai, intonă el cu gîndul aiurea; și apoi, cu glas deodată foarte limpede: Licornă. Unicorn. Franceză veche – *unicorne*; latină – *unicornis*. Literalmente – cu un corn; *unus*, un și *cornu*, corn. Animal fabulos asemenea unui cal cu corn în frunte. Ha, dar eu sînt bucătar vestit, și căpitan îndrăcit, și matelot pe vasul *Nancy* numit. L-ați văzut cineva pe-aici pe Kelly? Se fălea voios prin aer, și cei dinții licurici clipeau în jurul lui, minunîndu-se cu o îndoială solemnă.

Licornă fu atît de uimită și de fericită să-și audă numele rostit în cele din urmă cu glas tare, încît îi trecu cu vederea cuvintele de la sfîrșit despre cal. „O, așadar mă cunoști!“ și suflul ei, cînd își spuse încîntarea, îl împinse pe fluture pînă la douăzeci de picioare depărtare. Cînd el se întoarse, șovăind, prin aer înapoi, licornă îl rugă:

— Fluture, dacă știi cu adevărat cine sînt, spune-mi dacă ai mai văzut vreodată altele ca mine, spune-mi încotro să mă îndrept ca să dau de ele. Unde s-au dus?

„Fluture, fluture, să m-ascund unde?“ cînta el în lumina care murea încet. „Nebunii cei dulci, nebunii mari, în curînd ai să-i vezi cum răsar. O, Doamne, dac-aș fi cu iubita mea-n brațe, în culcuș cu perna pe față.“ Se mai odihni încă o dată pe cornul licornei, și ea îl simțea cum tremură.

— Te rog, îi spuse. Tot ce-aș vrea să știu e dacă mai sînt și alte licorne pe undeva prin lume. Fluture, spune-mi dacă mai sînt și altele ca mine, și am să te cred; atunci, am să mă întorc în pădurea mea, acasă. Am plecat de atîta, atîta vreme, și cînd am pornit la drum mi-am spus c-am să mă întorc cît mai curînd.

— Departe, peste munții din lună, începu fluturile, departe prin Valea de Umbră, să călărești, să călărești cu îndrăzneală nebună. Pe urmă se opri dintr-o dată, și spuse cu glas ciudat: Nu, nu, ascultă-mă, nu m-asculta, ascultă-mă. Poți să le găsești, pe cele din neamul tău, dacă ai curaj. Au trecut pe drumurile astea, de mult, de mult, și Taurul Stacojiu le-alerga din urmă, de foarte de-aproape, și le-a acoperit urmele. De nimic să nu te-nfricoșezi, nici prea mult să nu te-ncrezi. Aripile îi mîngîiară iarăși crupa licornei.

— Taurul Stacojiu? întrebă ea. Ce-nseamnă asta, un Taur Stacojiu?

Fluturile începu să cînte: „Urmează-mă. Urmează-mă. Urmează-mă. Urmează-mă.“ Însă apoi își scutură agitat capul, și recită:

— Luminăția sa taurească are multă măreție, coarnele lui sînt coarne de taur sălbatec. Cu ele are să-i împingă pe oameni, pe toți, pînă la capătul pămîntului. Ascultă, ascultă, ascultă repede.

— Te ascult, strigă licorna. Unde sînt cele din neamul meu, și cine e Taurul Stacojiu?

Însă fluturile i se legăna acum pe aproape de ureche, rîzînd. „Visez urît, o, ce urît, că mă tîrăsc greoi pe pămînt“, cînta. „Cîinii cei mici, Tray, Bianca, Suzana, latră la mine, puii de șerpi mă șuieră, și cerșetorii se-ndreaptă acum spre cetate. Și atunci, la urmă, în cele din urmă, năpădesc scoicile.”

Încă o clipă îi mai dansă prin amurg în față; apoi se îndepărtă tremurînd prin umbrele liliachii de la marginea drumului, cîntînd cu un fel de sfidare: „Acuma, între noi doi, molie! Mîină-n mîină, mîină-n-mîină-n-mîină...” Ultima oară cînd îl mai văzu licorna, mai era doar o pîlpîire mărunță printre copaci, dar poate că o înșelaseră ochii, căci noaptea întreagă zvîcnea de aripi.

Cel puțin m-a recunoscut, se gîndi cu tristețe. Tot înseamnă ceva. Dar, își răspunse: Nu, nu înseamnă chiar nimic, decît că cineva a făcut odată, de mult, un cîntec despre licorne, sau o poezie. Însă Taurul Stacojiu... Ce-o fi vrut să spună cu vorbele astea? Vreun alt cîntec, minchipui.

Merse încet mai departe, și noaptea o învăluia din toate părțile. Cerul coborîse, și era acum aproape pe de-a-ntregul negru, în afară de o singură pată de argint îngălbenit, pe unde trecea luna în spatele norilor deși. Licorna își cînta încetișor un cîntec, pe care-l auzise cîntat demult de o fată în pădurea ei:

„Vrăbii-au să-mi sară-n botfori, pisici în botine,
Pînă s-ajung să mă nuntesc iar cu tine;
Pești au să iasă din mare – și scoici –
Tu n-ai să te mai întorci.”

Cuvintele nu le înțelegea, cîntecul însă o făcea să se gîndească plină de nostalgie la pădurea ei. Acum îi venea să creadă că în clipa cînd ieșise din pădure, la drum, auzise toamna cum începea să scuture mestecenii.

În cele din urmă, se întinse pe iarba rece și adormi. Licornele sînt cele mai sperioase dintre sălbătăciuni, dar atunci cînd dorm, dorm adînc. Cu toate acestea, dacă n-ar fi visat pădurea ei, sigur e c-ar fi trezit-o zgomotul și scîrțîitul roților care se apropiau prin noapte, deși roțile erau înfășurate în zdrențe și clopoței prinși în cîlți. Însă ea era foarte departe, mai departe decît ar fi putut ajunge clinchetul clopoțelilor, și nu se trezi.

Erau nouă căruțe, toate drapate în negru, fiecare trasă de cîte un cal negru slăbănog, și fiecare din ele desgolindu-și cercuri de scîndură de-o parte și de alta, ca niște colți, cînd sufla vîntul printre zdrențele întunecate. Căruța din frunte era mînată de o bătrînă grasă, îndesată,

și avea semne vopsite pe zdrențele coviltirului, spunînd cu litere mari: BABA FORTUNA – BÎLCIU-N MIEZ DE NOAPTE. Și dedesubt, cu litere mici: *Făpturi ale nopții, redade luminii vieții.*

Cînd prima căruță ajunsese în dreptul locului unde era întinsă licorna adormită, bătrîna trase deodată de hățuri, oprindu-și mîrtoaga neagră. Toate celelalte căruțe se opriră și ele, așteptînd tăcute pe cînd bătrîna se lăsa să alunece la pămînt cu mișcări de o grație urîcioasă. Tîrîndu-se pînă aproape de licornă, se aplecă și o privi multă vreme; apoi spuse:

— Mda. Mda, uite că inima asta uscată și bătrîna a mea mai are și ea o bucurie. Și eu care credeam că nu mai există nici una din ele. Vocea îi lăsa în văzduh o mireasmă de miere și praf de pușcă. Dacă-ai ști el, mai spuse, și-și arătă dinții ca niște pietricele cînd surîse. Da' eu zic că mai bine să nu-i spun.

Se întoarse să privească îndărăt spre căruțe și pocni de două ori din degete. Cei care țineau hățurile în cea de a doua și a treia căruță coborîră și se apropiară de ea. Unul era scund și întunecat la față, cu chip împietrit ca și ea; celălalt era un bărbat înalt, subțire, cu privirile visătoare dar nu nehotărîte. Era înfășurat într-o mantie veche, neagră, și avea ochii verzi.

— Tu ce vezi? îl întrebă bătrîna pe cel scund. Rukh, ce vezi aici în iarbă?

— Un cal mort, răspunse acesta. Nu, nu-i mort. Dă-i-l manticorului, sau dragonului. Chicoti uscat și chicoteala-i sună ca niște chibrituri trosnind să se aprindă.

— Ești un prost, spuse Baba Fortuna. Apoi, către celălalt: Ia să te vedem și pe tine, vrăjitorule, clarvăzătorule, taumaturgule? Ce vezi tu, cu vederea ta vrăjitoarească? Rîse împreună cu Rukh, cu hohot gălăgios și uscat, dar tăcu atunci cînd văzu că cel înalt sta nemișcat să privească licorna. Răspunde-mi, saltimbancule! mîrîi, însă bărbatul cel înalt nu-și întoarse capul. Bătrîna i-l întoarse ea atunci, întinzîndu-și mîna ca o cange de crab să-i sucească bărbia într-o parte. El își plecă ochii în fața privirii ei galbene.

— Un cal, murmură. O iapă albă.

Baba Fortuna îl privi îndelung.

— Și tu tot prost ești, magicianule, pufni ea în cele din urmă, numai că un prost mai mare decît Rukh, și mai primejdios. El minte doar din lăcomie, dar tu minți și de frică. Sau poate din prea multă blîndețe? Bărbatul cel înalt nu-i răspunse nimic, și Baba Fortuna rîse doar pentru gîin-urile ei.

— Foarte bine, spuse. E o iapă albă. Am nevoie de ea pentru bîlciul ăsta al meu. Tot e goală cușca a noua.

— Îmi trebuie o frînghie, spuse Rukh. Voia să se întoarcă pe călcîie s-o pornească înapoi spre căruțe, dar bătrîna îl opri.

— Singura frînghie care s-o lege pe asta, îi spuse ea, ar fi funia cu care demult l-au legat zeii pe lupul Fenris. Aia de-atunci era împletită din suflare de pește, scuipat de pasăre, barbă de femeie, mieunat de pisică, zgîrciuri de urs, și din încă ceva. Stai că mi-am adus aminte – rădăcină de munte. Și cum n-avem nici una din astea, și nici pitici care să ne-o împletească, o să facem și noi ce putem cu niște gratii de fier. Întîi să așez somnul peste ea, uite așa, și mîinile Babei Fortuna începură să înnoade în șuvițe aerul nopții în vreme ce mormăia din gîtlej niște vorbe care sunau neplăcut. În jurul licornei se lăsă un miros de fulger cînd bătrîna își încheie descîntecul.

— Acuma, în cușcă cu ea, le spuse celor doi bărbați. Are să doarmă pînă la răsăritul soarelui, ori cît zgomot ați face – decît dacă, proști cum sînteți, o s-o atingeți cu mîinile. Desfaceți cușca a noua și faceți-o la loc aici, de jur împrejurul ei, numai că, țineți minte! Mîna care o atinge, cît de ușor, pe coamă, pe loc se preschimbă-n copită de măgar, așa cum și merită. Și iarăși îl privi batjocoritoare pe bărbatul cel înalt și subțire. Are să-ți fie și mai greu decît pînă acum să-ți faci vrăjitoriile tale de Doamne-ajută, magicianule, adăugă, strănutînd. La treabă acuma. Nu mai ține cine știe cît întunericul.

Cînd ea se depărtase de ajuns să nu-i mai audă, alu- necînd iarăși în umbra căruței ca și cum n-ar fi ieșit de acolo decît să măsoare o clipă trecerea timpului, bărbatul numit Rukh scuipă, și spuse plin de curiozitate:

— Stau și mă minunez, ce-o mai fi rîcîind-o pe hoasca asta bătrînă. La urma urmei, ce dacă-am atinge-o pe gloaba asta?

Magicianul îi răspunse, cu glas atît de liniștit încît de abia-l auzai:

— Atingerea mîinii omenești ar trezi-o și din somnul cel mai adînc pe care diavolul însuși l-ar lăsa peste ea. Și Baba Fortuna nu-i diavol.

— Ar vrea ea s-o credem noi diavol, rînji cel cu fața smolită. Copită de măgar! Ha, ha! Însă își înfundase mîinile adînc în buzunare. Și de ce s-ar rupe vraja, adică? Nu-i decît o iapă albă și bătrînă.

Dar magicianul se îndepărta încet, pășind spre ultima dintre căruțele cele negre.

— Grăbește-te, îi mai spuse peste umăr. Acuși se face ziuă.

Le trebui tot restul nopții să farme cea de a noua cușcă, cu gratii, dușumea și acoperiș cu tot, și apoi să le așeze pe toate la locul lor în jurul licornei adormite. Rukh tocmai încerca ușa să se convingă dacă-i bine zăvorîtă, cînd copacii cenușii dinspre răsărit începură să fiarbă în lumină și licorna își deschise ochii. Cei doi se îndepărtară grăbiți, însă magicianul mai aruncă o privire în urmă, la timp s-o vadă pe licornă ridicîndu-se în picioare și privind cu ochii mari gratiile de fier, legănîndu-și capul plecat, ca un cal alb, bătrîn.

II

La lumina zilei, cele nouă căruțe ale Bîlciului din Miez de Noapte păreau mai mici și deloc amenințătoare, ci doar șubrede și șleampete, ca niște frunze uscate. Draperiile le pieriseră acum, și erau împodobite doar cu niște prapuri triste și negre, croite din pături vechi, și cu panglici negre și ciuntite care zvîcneau în vînt. Erau așezate într-un desen ciudat pe o miriște țepoasă: un grup de cinci cuști închizînd între ele un triunghi, și căruța Babei Fortuna iscîndu-se ca un ciot strîmb la mijloc. Doar căruța aceasta din urmă își mai păstrase vîlul negru, ascunzîndu-i ce-o fi fost înăuntru. Baba Fortuna nu se vedea nicăieri.

Bărbatul numit Rukh conducea un grup cam sărăcăcios de țărani, ducîndu-i încet de la o cușcă la alta, povestindu-le posomorît despre fiarele dinăuntru.

— Asta de-aici e manticorul. Cap de om, trup de leu, coadă de scorpion. Prins în miez de noapte, cînd mînca vîrcolaci, să-i miroasă gura frumos. Făpturi ale nopții, aduse la lumina vieții. Uite și dragonul. Scoate foc pe nări, cînd și cînd – mai ales la ăia care-l împung cu bățul, așa să știi, mă băiatule. Pe dinăuntru, măruntaiele lui sînt fierbinți ca iadul, da' pielea o are așa de înghețată că te arde dacă pui mîna. Dragonul vorbește șaptesprezece limbi, da' toate stricat, și suferă și de podagră. Aicișa, satirul. Cucoanele mai la o parte. Țsta poate să ne dea bine de furcă. Pe-ăsta l-am prins în împrejurări mai curioase, da' nu le povestim decît la domni, pe o taxă mică, după spectacol. Făpturi ale nopții. Oprit în picioare lîngă cușca licornei, una dintre cele trei dinăuntru bîlciului, magicianul cel înalt urmărea cu privirea procesiunea celor care se perindau prin fața cuștilor din afară. Eu nici n-ar trebui să fiu aici, îi spuse licornei. Bătrîna m-a sfătuit să mă țin cît mai departe de tine. Chicoti înveselit. Și-a cam bătut ea joc de mine încă din ziua cînd am venit la Bîlciul ăsta al ei, dar și eu am făcut-o să nu se prea simtă în largul ei toată vremea asta.

Licorna aproape că nici nu-l auzea. Se învîrtea fără încetare prin cușcă, și trupul tot i se crispa cînd se atîngea de gratiile de fier care o înconjurau. Nici o făptură a nopților – așa cum le cunosc oamenii – nu iubește fierul rece, și chiar dacă licorna ar fi putut totuși să-i îndure prezența, miasma ucigașă care se desprindea dintre gratii o făcea să-și simtă oasele moi ca nisipul și sîngele ca apa de ploaie. Iar gratiile cuștii ei erau fără îndoială prinse într-o vrajă, căci nu conteneau să tot sușotească răutăcios între ele, cu șoapte uscate, tăioase ca niște ghiare. Lacătul greu chicotea și el, și se tînguia ca o maimuță turbată.

— Spune-mi ce vezi, îi vorbea acum magicianul, întocmai așa cum îl

întrebase și pe el Baba Fortuna. Uită-te bine la făpturile astea de basm, ca și tine, și spune-mi și mie ce vezi.

Glasul cenușiu al lui Rukh suna hodorogit prin aerul ofilit al după-amiezii.

— Străjerul de la poarta lumii infernale. Trei capete și piele sănătoasă, de viperă, după cum vedeți. Ultima dată s-a mai văzut aici pe pământ pe vremea lui Hercule, care l-a înșfăcat și l-a tras în sus pe pământ, la subsuoară. L-am mai momit o dată la lumina zilei cu promisiuni c-o să dea și el de o viață mai bună. Cerberul. Ia priviți la aști șase ochi roșii, mincinoși. S-ar putea să mai dați ochii cu el odată, într-o zi. Și acuma, pe-aici, spre șarpele cel mare. Pe-aici.

Licorna privea printre gratii la vietatea din cușca de alături. Făcuse ochii mari și rotunzi de neîncredere.

— Dar ăsta nu-i decît un cîine, șopti. E-un cîine nenorocit, nemîncat, cu un singur cap, și de-abia mai are blană pe el, săracul. Cum ar putea crede cineva că-i Cerberul? Ce, sînt orbi cu toții?

— Mai uită-te o dată, spuse magicianul.

— Și satirul, continuă licorna. Satirul ăsta-i o maimuță bătrînă cu un picior sucit. Dragonu-i un crocodil, și mai degrabă ți-ar veni să crezi c-o să sufle pești pe nări decît foc. Iar marele mantikor e un leu – leu adevărat, dar nici el nu-i mai de spaimă decît ceilalți. Nu mai înțeleg nimic.

— Dar în inelele trupului său închide lumea toată, mormăia înainte, monoton, Rukh. Și, încă o dată, magicianul spuse: Mai uită-te odată.

Și atunci, ca și cum i s-ar fi deprins ochii cu întunericul, licorna începu să deslușească, în fiecare dintre cuști, încă o făptură. Se iscau, uriașe, pe deasupra trupurilor captive, fiecare prinsă de trupul închis acolo: vise furtunatece născute din cîte un sîmbure de adevăr. Astfel că era acolo și un mantikor – cu ochii înfometați, cu gura năclăită de spumă, urlînd, încovoiindu-și coada ucigătoare pe deasupra spinării pînă cînd spinul cu otravă i se bălăngănea tocmai deasupra urechii – și un leu, mărunț și nefiresc pe lîngă cealaltă jivină. Și totuși erau aceeași creatură. Licorna își zvîcni picioarele, cuprinsă de mirare.

Tot astfel, și în celelalte cuști. Dragonul de umbră își căsca imensa gură și sufla un foc fără putere, cît să-i facă pe privitori să se tragă înapoi minunîndu-se, iar paznicul porților iadului, cu blană de șarpe, zbiera blesteme și pustiiri întreite înspre cei care-l înșelaseră, și satirul șchiopăta rînjind pînă la gratiile cuștii și le făcea fetelor tinere semn să vină la plăceri nemaipomenite, acolo chiar, în văzul lumii. Iar crocodilul, maimuța și cîinele cel jalnic, toți se risipeau în fața acestor fantasmе minunate, pînă cînd ei înșiși ajunseră să fie doar umbre – chiar și pentru ochii neîncrezători ai licornei.

— E o vrăjitorie ciudată, spuse ea încet. E aici un înțeles mai adînc decît al vrăjitoriei.

Magicianul rîse, și cu încîntare, și cu o mare ușurare.

— Bine spus, bine spus – într-adevăr. Știam eu că hoasca asta n-are să te amețească și pe tine cu farmecele ei de două parale. Vocea i se făcu aspră și tainică. Acuma ea a făcut cea de a treia greșeală, spuse, și asta înseamnă cel puțin două mai mult decît i se iartă unei saltimbance bătrîne și obosite, cum e ea. Se apropie vremea.

— Se apropie vremea, le spunea Rukh privitorilor, ca și cum l-ar fi auzit. Ragnarok. Cînd vine ziua să se prăvălească zeii, șarpele cel mare are să scuipe o pală de venin spre însuși marele Thor, pînă cînd și el are să se rostogolească în hău, ca o muscă otrăvită. Și așa, uite-l că stă și-așteaptă ziua Judecătii de Apoi, și visează cum are să fie el atunci. S-ar putea să fie chiar așa – eu nu știu să spun mai departe. Făpturi ale nopții, scoase la lumina vieții.

Cușca se umpluse acum cu o ființă șerpească. Nu era acolo nici cap, nici coadă de șarpe – doar un val de întuneric, beteag, rostogolindu-se dintr-un colț într-altul, nemălăsînd loc pentru altceva decît pentru gîfîitul lui uriaș. Doar că licorna mai vedea, încolăcit într-un ungher, un șarpe boa îmbăloșat; gîndindu-se întunecat poate la Judecata pe care el însuși ar fi vrut s-o rostească asupra Bîlciului de Miez de Noapte. Însă era împruținat și cețos, asemenea stafiei unui vierme în umbra Șarpelui.

Unul dintre cei care căscau gura, cuprins de mirare, își întinse degetul și-l întrebă pe Rukh:

— Dacă șarpele ăsta mare se încolăcește în jurul lumii întregi, așa cum zici, cum se face că ai o bucată din el, chiar aicea, în căruța ta? Și dacă el poate să cutremure marea toată, numai cînd se întinde, ce-l oprește să n-o ia din loc de-aicișă, cu bîlciul vostru cu tot în spinare, agățat acolo, de gîtul lui? Se auziră murmure de încîntare, și unii din cei care dăduseră glas acum începură să se tragă îndărăt, înfricoșați.

— Ce bine-mi pare că m-ai întrebat tocmai asta, prietene, spuse Rukh rînjindu-i în nas. Vezi că se-ntîmplă că șarpele ăsta mare există într-o altă întindere, în ce e în jurul nostru, decît noi, într-o altă dimensiune. Așa că, firește, ar trebui să fie nevăzut, dar dacă-l tragem aicea, în lumea noastră – așa cum a izbutit să-l tragă odată Thor – ni se arată limpede ca fulgerul, care și el vine de undeva din altă parte, unde s-ar putea să arate cu totul altfel. Și firește că s-ar putea să se înfurie dacă și-ar da seama că o parte din rotogoalele astea din pîntecele lui sînt puse la vedere zi de zi, și duminica, la Bîlciul Babei Fortuna. Numai că, vezi, nu știe. Are el altele cu care să-și bată capul decît ce se mai întîmplă cu buricul lui, și mergem și noi la noroc – ca și 'mneavoastră cu toții – și tragem nădejde că rămîne mai departe liniștit, la locul lui. Rotunji, și întinse rostindu-le, ultimele cuvinte, ca pe o bucată de aluat, iar ascultătorii rîseră cu băgare de seamă.

— Dar astea-s numai farmece părelnice, spuse licorna. Ea nu e cu

adevărat în stare să creeze ceva.

— Și nici să schimbe ceva cu adevărat, adăugă magicianul. Priceperea asta a ei, puținică așa cum e, stă numai în potriveli de aparențe. Și chiar și atîta lucru ar fi mai presus de puterile ei, dacă n-ar fi curiozitatea pofticioasă a nenorociților ăstora, a proștilor, să audă și ei cu urechile lor tocmai ce le vine mai ușor să creadă. Nu poate să facă unt din smîntînă, dar unui leu poate să-i dea asemănarea manticorului, asta pentru ochii celor care vor cu tot dinadinsul să vadă un manticor acolo – ochii gata să ia un manticor adevărat drept leu, balaurul drept șopîrlă, șarpele ăsta mare drept cutremur de pămînt. Și o licornă în loc de o iapă albă.

Licorna își opri rotocoalele încete, deznădăjduite prin cușcă, căci acum băgase de seamă pentru întâia dată că magicianul îi înțelegea spusele. El îi surîse; văzu atunci că avea un chip nefiresc de tînăr pentru un bărbat în toată firea – necutreierat de timp, nebîntuit de suferință sau de înțelepciune.

— Eu te cunosc pe tine, spuse el.

Gratiile cuștii șopteau între ele cu răutate. Rukh îi mîna pe spectatori către cuștile dinlăuntrul bîlciului. Licorna îl întrebă pe bărbatul cel înalt:

— Tu cine ești?

— Mie mi se spune Schmendrick, magicianul, îi răspunse. N-ai de unde să știi ceva despre mine.

Licornei îi stătea pe limbă să-i explice că, oricum, i-ar fi fost cu neputință să fi auzit despre vreun vrăjitor sau altul, însă ceva, și trist și curajos, în glasul lui, îi stinse vorbele pe buze. Magicianul spuse:

— Îi mai distrez și eu pe gură-cască ăștia cînd se strîng la spectacol. Vraji mărunte, scamatorii – flori preschimbate-n steaguri, steagurile-n pești, toată vremea dîndu-i cu gura, să-i las să creadă c-aș putea să fac minunății și mai adînci, numai dacă-aș vrea. Nu-i cine știe ce treabă, dar pe vremuri era și mai rău, și într-o zi am să fac altceva mai bine. N-am ajuns eu la capătul puterilor.

Dar sunetul glasului său o făcea pe licornă să se simtă ca și cum ar fi fost prinsă aici ca-ntr-o cursă, pe vecie, și atunci începu să se rotească iarăși în cușcă, mișcîndu-se încolo și-ncoace, să nu i se frîngă inima de spaimă că are să rămîna captivă pentru totdeauna. Rukh se oprise în fața unei cuști unde era numai un păianjen mic, cafeniu, țesîndu-și printre gratii o plasă subțiratecă.

— Arachnea din Lydia, le spunea oamenilor. Garantată ca cea mai de soi țesătoare din lumea-ntreagă – chiar și soarta care-a ajuns-o aici ne-o dovedește. A avut ghinionul s-o întrecă pe zeița Athena la un concurs de țesătorie. Decît că Athenei nu i-a convenit să piardă, și-acuma Arachnea e un păianjen, care țese exclusiv pentru Bîlciul de Mieș de Noapte al Babei Fortuna, asta prin înțelegere specială. Fire de

foc împletite-n zăpadă, alta ca ea n-o să se mai vadă. Arachnea.

Întinsă ca pe război, între gratiile cuştii, pînza era simplă de tot, şi aproape fără culoare, doar din cînd în cînd tremurînd într-un fior asemenea curcubeului, cînd se mişca într-o parte păianjenul să îndrepte vreun fir. Însă atrăgea ochii privitorului, şi chiar şi pe cei ai licornei, încolo şi-ncoace, mereu mai adînc, pînă cînd ți se părea că ameteşti, şi ți se rostogolesc privirile în jos spre marile hăuri ale lumii, prin crăpături negre, căscate fără remuşcare în lume, dar care, poate, n-aveau să se mai lătească atîta vreme cît pînza Arachneei ținea lumea laolaltă. Licorna se scutură cu un suspin, şi atunci în fața ochilor ei se ivi pînza cea adevărată. Era simplă de tot, şi aproape fără culoare.

— Asta nu e ca celelalte, spuse.

— Nu, încuviințā morocănos Schmendrick. Dar nici nu-i vreun merit pentru Baba Fortuna în asta. Vezi tu, păianjenul crede. Vede toate împletiturile astea, şi crede că-s urzeala lui. Credința e ce dă putere unor vrăji ca astea ale Babii Fortuna. Păi, dacă toată adunătura de prostănaci de aici nu s-ar mai minuna atîta, n-ar mai rămîne nimic din toate vrăjitoriile ei, decît cel mult scîncetul păianjenului plîngînd. Şi nici nu l-ar auzi nimeni.

Licorna nu mai vroia să-şi coboare privirile în pînza păianjenului. Îşi întoarse ochii spre cuşca cea mai apropiată, şi deodată simţi cum suflarea i se schimbă într-un fior îngheţat alunecîndu-i prin tot trupul. Acolo, cocoţată pe o stinghie de stejar, era o făptură la trup ca o pasăre mare de bronz, şi cu fața ca o zgripturoaică, încleştată şi moartă ca şi ghiarele pe care şi le încrustase în lemn. Avea urechi rotunde, blănoase, ca de urs, însă pe umerii-i solzoşi şi amestecîndu-se în pumnalele lucitoare ale penajului cădea un păr de culoarea clarului de lună, des şi tineresc, înconjurîndu-i chipul omenesc plin de ură. Sticlea, însă dacă o priveai mai mult simţeai cum se stinge lumina pe cer. Zărind-o pe licornă scoase un sunet straniu, şuiertat şi chicotit totodată.

Licorna spuse liniştită:

— Asta este adevărată. E harpia Celaeno.

Chipul lui Schmendrick se făcuse alb ca o fiertură de ovăz.

— Bătrîna a prins-o din întîmplare, şopti el, pe cînd era adormită, cum s-a întîmplat şi cu tine. Dar a fost de fapt un ghinion, şi amîndouă ştiu. Vrajile Babei Fortuna sînt tocmai de ajuns de puternice s-o țină aici pe fiara asta, dar însăşi prezența ei îi tot subțiază farmecele, așa că în curînd n-au să mai aibă destulă putere nici să prăjești ouă cu ele. N-ar fi trebuit să se apuce de așa ceva, n-ar fi trebuit să se-ncurce cu o harpie adevărată, sau cu o licornă adevărată. Adevărul îi destramă întotdeauna vrăjile, dar ea tot nu se poate stăpîni să şi le încerce mereu. De data asta însă...

— Soră cu curcubeul, fie c-o credeți voi, fie că nu, îl auzeau pe

Rukh urlînd la privitorii înspăimîntați. Numele ei înseamnă „întunecata”, cea ale cărei aripi întunecă cerul înaintea furtunii. Ea și cu cele două surori ale ei aproape că l-au făcut să moară de foame pe regele Phinaeus, că-i tot smulgeau mîncarea din față și i-o scîrnăveau pînă s-apuce să și-o îmbuce. Însă fiii vîntului de miază-noapte le-au venit de hac; nu-i așa, frumoaso? Harpia nu scoase nici un sunet și Rukh rînji, glasul lui însuși sunînd asemenea gratiilor unei cuști.

— Făptura asta s-a luptat cu noi mai tare decît toate celelalte la un loc pîn-am prins-o, continuă el. Era ca și cum ai fi încercat să stăvilești iadul întreg numai c-un fir de păr, dar puterile Babei Fortuna sînt de ajuns de mari și pentru asta. Făpturi ale nopții scoase la lumina vieții. N-ai vrea o bucățică, mititico? – Prea puțini din cei din mulțimea de privitori rîseră. Ghiarele harpiei se încleștară pe craca ei pînă cînd lemnul scînci.

— Va trebui să fii liberă cînd o ajunge și ea să-și cîștige libertatea, spuse magicianul. Nu trebuie să te prindă închisă în cușcă.

— Nu îndrăznesc să mă ating de fierul ăsta, spuse licorna. Aș putea să deschid lacătul cu cornul, dar n-ajung pînă la el. Nu pot să ies de aici. Tremura toată de silă în fața harpiei, însă glasul îi era liniștit.

Schmendrick magicianul își îndreptă trupul și deveni mai înalt cu cîteva degete decît ar fi crezut licorna că ar fi fost cu puțință.

— Nu te teme de nimic, începu el dîndu-și aere. Cu tot felul ăsta al meu de a fi, așa tainic, eu am o inimă simțitoare. Dar fu întrerupt de apropierea lui Rukh și a celor care-l urmau, acum mai tăcuți decît se arătaseră cu cîteva clipe mai înainte, cînd sporovăiau în fața mantikorului. Vrăjitorul se retrase din fața lor, adăugînd doar încet peste umăr: Să nu-ți fie frică. E Schmendrick cu tine. Să nu-ncerci nimic pînă nu-ți dau eu de știre! Vocea îi pluti pînă la licornă, atît de slabă și de singuratecă încît nici nu mai era sigură dacă o auzise cu adevărat sau o simțise abia atingînd-o, ca suflarea vîntului.

Se făcea întuneric. Lumea se oprise în fața cuștii ei, privind-o cu sfială. Rukh spuse: „Licorna”, și se trase în lături.

Ea le auzi inimile bătîndu-le mai grăbite în piepturi, lacrimile izvorînd, și respirația suptă îndărăt de pe buze, însă nimeni nu spuse nici o vorbă. După suferința, rătăcirea, blîndețea care li se lăsaseră pe chipuri, își dădu seama că o recunoscuseră, și primi înfometarea care li se citi deodată pe fețe ca un prinos adus ei. Se gîndi la stră-străbunica vîntătorului, și se întrebă ce putea să însemne să îmbătrînești, și să plîngi.

— Cele mai multe bîlciuri, vorbi Rukh după o vreme, s-ar termina cu asta; căci ce am mai putea arăta după o licornă adevărată? Dar Bîlciul din Miez de Noapte al Babei Fortuna tot mai are o taină – un demon mai distrugător decît dragonul, mai monstruos decît mantikorul, mai hidos decît harpia, mai universal decît licorna. Își

flutură mîna spre cea din urmă căruță, și acolo vălurile negre începură să tremure întredeschizîndu-se, deși nu trăgea nimeni de ele. Priviți-o! strigă Rukh. Priviți-o pe Elli!

Înăuntrul cuștii era mai întuneric decît în înserarea din jur și frigul se cutremura în spatele gratiilor, asemenea unei ființe vii. Ceva se mișca prin răceala de ghiață de acolo, și licorna o văzu pe Elli – o femeie bătrînă, osoasă, investmîntată în zdrențe; sta ghemuită în cușcă legănîndu-se pe călcîie și încălzindu-se la un foc care nu-i ardea în față. Părea atît de firavă, încît ai fi zis că apăsarea întunecimii are s-o strivească, și atît de neajutorată și de singură încît toți privitorii ar fi trebuit să se repeadă cuprinși de milă s-o elibereze. În schimb, însă, începură să se tragă înapoi tăcuți, ca și cum Elli ar fi fost cea care să se năpustească spre ei. Dar ea nu-i lua în seamă. Ședea în întuneric, și-și îngîna cu voce spartă un cîntec numai pentru ea, iar glasul îi suna ca un ferăstrău străbătînd trunchiul unui copac, și ca un copac gata să se prăvălească:

„Ce-i cules va crește iarăși,
Mai trăiește ce-i răpus,
Ce-i furat va mai rămîne –
Ce s-a dus, s-a dus.“

— Nu prea pare cine știe ce, nu? întrebă Rukh. Dar nici un erou nu-i poate sta împotrivă, nici un zeu n-o poate doborî, nici o vrajă n-o poate ține departe – sau între gratiile unei cuști, căci ea nu e captiva noastră. Chiar și acuma cînd vi-o arătăm aici se mișcă liberă printre voi, vă atinge, și vă vorbește. Căci Elli este Bătrînețea.

Frigul din cușcă se întinse afară către licornă, și ori de cîte ori o atingeau palele lui, ea simțea cum se înfioară și tremură. Se simțea ofilindu-se, pierzîndu-se, își simțea frumusețea părăsind-o cu fiecare suflare. Urîțenia îi zvîcnea în coamă, îi apăsa în jos capul, îi jumulea coada, îi usca trupul, îi mînca blana și-i bîntuia mintea cu aducerea aminte a ceea ce fusese odinioară. Undeva, aproape, harpia își scotea sunetul ascuțit, înfometat, însă licorna s-ar fi strîns bucuroasă în umbra aripilor ei de bronz, să se ascundă de acest demon din urmă. Cîntecul lui Elli îi ferăstruia mai departe inima:

„Ce-i născut din mare seacă,
Frumusețea a apus.
Și ce dai îți arde palma –
Ce s-a dus, s-a dus.“

Spectacolul se terminase. Privitorii se risipeau, nu cîte unul, ci perechi, sau în grupuri mai mici ori mai mari, străinii agățîndu-se de

mîinile străinilor, privind adesea peste umăr să vadă dacă Elli nu se furișează pe urmele lor. Rukh mai striga plîngător:

— Nu mai vor domnii să întîrzie puțin, să audă povestea satirului? și aruncă un chicot, acru, de rîs, împingîndu-i în fuga lor înceată. Făpturi ale nopții, scoase la lumina vieții! Ei se străduiau să răzbată prin aerul deodată înăbușitor, pe lîngă cușca licornei, tot mai departe, rîsul lui Rukh lătrîndu-le pe urme, împingîndu-i spre case, și Elli mai cîntînd încă în spatele lor.

E totul o iluzie, își spuse licorna. Este o iluzie – și, cu greu, își înălță capul apăsător de îngreunarea morții, să mai privească adînc în întunericul celei din urmă cuști, și acolo văzu nu Bătrînețea, ci pe însăși Baba Fortuna, întinzîndu-se, pufnind și lăsîndu-se să alunece la pămînt cu liniștea ei nefirească, străveche. Și licorna știa că nu ajunsese cu adevărat muritoare și urîță, dar nici nu se simțea iarăși frumoasă. Poate și asta este o iluzie, se gîndi, obosită.

— Mi-a plăcut, îi spunea Baba Fortuna lui Rukh. Partea asta-mi place totdeauna. Cred că, în adîncul inimii, sînt actriță.

— Mai bine ai mai controla-o pe harpia aia blestemată, o îndemnă Rukh. O simțeam de data asta cum se desface din lanțuri. Ca și cum aș fi fost eu frînghia cu care e legată, și ea m-ar fi desfăcut la noduri. Se cutremură, coborîndu-și vocea. Descotorosește-te de ea, spuse răgușit. Pînă nu ne destramă ea pe noi pe bolta cerului, ca pe niște nori sîngerii. La asta se gîndește toată vremea. O simt cum stă și se gîndește la asta.

— Taci din gură, prostule! Glasul vrăjitoarei se înverșunase de spaimă. Pot s-o destram eu pe ea în vînt, dacă fuge, sau în zăpadă, sau în șapte sunete de muzică. Dar eu vreau s-o țin aici. Nici o altă vrăjitoare pe lumea asta n-are o harpie captivă, și nici n-are să existe vreuna să aibă vreodată. Aș ține-o aici, să știi bine c-ar trebui s-o hrănesc doar cu cîte o bucățică din ficatul tău în fiecare zi.

— Da? Ce drăguț din partea ta, spuse Rukh. Se trase mai departe de ea. Dar dacă ea pofteste de fapt la ficatul tău? întrebă. Ce te faci atunci?

— Tot pe-al tău i l-aș da să-l mănînce, răspunse Baba Fortuna. Nu și-ar da ea seama de deosebire. Harpiile nu strălucesc în deșteptăciune.

Singură în clarul de lună, bătrîna aluneca de la o cușcă la alta, zdrăngănind lacătele și împungînd cu toiagul animalele ei fermecate, așa cum precupețele își încearcă pepenii la tîrg. Cînd ajunse la cușca harpiei, monstrul scoase un sunet ascuțit ca o sulită și-și desfăcu larg slava urîcioasă a aripilor. O clipă licornei i se păru că gratiile cuștii încep să tremure și să se prelingă asemenea ploii; dar Baba Fortuna pocni doar o dată din degetele ei rămuroase, și gratiile se făcură la loc de fier, iar harpia se așeză iarăși pe craca ei, așteptînd.

— Nu încă, spuse vrăjitoarea. Nu încă. Se priveau una pe alta cu

aceiași ochi. Baba Fortuna spuse: Ești a mea. Chiar dacă mă omori, tot a mea ești. Harpia rămase nemișcată, însă un nor lunecător stinse luna.

— Nu încă, repetă Baba Fortuna, și se întoarse apoi spre cușca licornei. Mda, mai spuse, cu vocea ei dulce, fumegoasă. Te-am cam speriat un pic, ce zici? Rîse, cu sunetul pe care-l fac șerpilor grăbindu-se prin noroaie, și se trase și mai aproape.

— Orice-ar spune prietenul tău, magicianul, continuă, tot s-ar zice că-mi stăpînesc și eu arta, cît de cît. Să înșeli o licornă, s-o faci să se creadă bătrînă și urîtă – pentru așa ceva tot îți trebuie ceva talent, zic eu. Și să fie numai farmece de două parale astea care o țin captivă pe întunecata? Nimeni pînă la mine...

Licorna răspunse:

— Nu te mai lăuda atîta, bătrîno. Moartea ta e-acolo, în cușca ceea, și te aude.

— Da, spuse liniștită Baba Fortuna. Dar eu cel puțin o știu unde e. Tu bați drumurile să ți-o cauți pe-a ta. Rîse iarăși. Și eu o știu și pe-asta unde e. Decît că, vezi că ți-am cruțat osteneala s-o mai găsești, și-ar trebui să-mi fii recunoscătoare.

Uitînd cu totul unde se află, licorna se apropie de gratiile cuștii îi rîniră trupul, dar ea nu se dădu îndărăt.

— Taurul Stacojiu, spuse. Unde-l găsesc pe Taurul Stacojiu?

Baba Fortuna venise acum foarte aproape de cușcă.

— Taurul Stacojiu al regelui Haggard, murmură ea. Așadar, știi de Taur. Își arată doi dintre dinții ei galbeni. Oricum, nu pune el mîna pe tine, spuse. Tu-mi aparții mie.

Licorna clătină din cap.

— Nu te mai preface, îi răspunse blîndă. Dă-i drumul harpiei, cît mai ai vreme; și dă-mi și mie drumul. Ține-ți umbrele astea nenorocite, dacă vrei cu tot dinadinsul, dar nouă dă-ne drumul.

Ochii stătători ai vrăjitoarei suflară ca o flacăra atît de sălbatec de luminoasă, încît un grup zdrențăros de molii de lună, ieșite să-și facă și ele de cap o noapte, zburătăciră de-a dreptul în ei și se sleiră fîșîind într-o cenușă zăpădoasă.

— Mai degrabă m-aș lăsa de tot Bîlciul ăsta, mîrîi ea. Să orbecăi așa prin veșnicie, să trag după mine niște orori din astea prefăcute, aranjate de mine – ăsta crezi tu că a fost visul meu cînd eram tînră și rea? Crezi tu că mi-am ales vraja asta sărăcăcioasă, care se hrănește doar din prostia altora, pentru că n-aș fi știut care e adevărata vrăjitorie? Fac închipuiri cu cîinii și maimuțele pentru că nu pot să ating cu mîinile mele iarba, dar deosebirea o știu foarte bine. Și acumaa vii tu și-mi ceri să renunț la vederea ta, la prezența puterii tale? I-am spus lui Rukh că mai degrabă i-aș tăia lui în bucăți ficatul pentru harpie, dacă numai în felul ăsta aș mai putea-o ține aici, și

chiar așa așa face. Și ca să te am mai departe pe tine, așa fi gata să-l iau pe prietenul ăsta al tău, Schmendrick, și să-l... Se înecă de furie într-un șuvoi de vorbe fără noimă, și în cele din urmă își stinse glasul în tăcere.

— Pentru c-a venit vorba despre ficat, spuse licornă. Un farmec adevărat n-ai să-l poți face niciodată tînguindu-te cu ficatul altuia. Trebuie să ți-l smulgi din tine chiar pe al tău, și să nu te mai aștepți să-l mai vezi îndărăt. Vrăjitoarele adevărate știu asta.

Cîteva fire de nisip foșniră uscat pe obrazul Babei Fortuna pe cînd o privea neclintită pe licornă. Așa plîng vrăjitoarele. Se întoarce și se îndreptă grăbită spre căruța ei, dar deodată se întoarce iarăși spre licornă și-și rînji rînjetul bolovănos.

— Dar de două ori tot te-am păcălit; asta rămîne, spuse. Ți-ai închipuit vreo singură clipă că găgăuții ăia te-ar fi recunoscut drept ceea ce ești, dacă nu le-aș fi dat dinainte o mîna de ajutor? Nu, a trebuit să-ți dau eu o înfățișare pe care să poată s-o înțeleagă și ei, și chiar și un corn pe care să fie și ei în stare să-l vadă. În zilele noastre tot mai e nevoie de o vrăjitorie ieftină, de bîlci, să-i facă pe oamenii din popor să recunoască o licornă adevărată. Ai face mai bine să rămîi aici, cu mine, și să fii o licornă falsă, căci în toată lumea asta numai Taurul Stacojiu poate să te cunoască ce ești cu adevărat, cînd are să dea ochii cu tine. Se făcu nevăzută în căruța ei, și harpia lăsă luna să se arate iarăși.

III

Schmendrick se înapoie puțin înainte de ivirea zorilor, furișându-se printre cuști, tăcut ca firul de apă. Doar harpia scoase un sunet când trecu pe dinaintea-i.

— N-am putut să scap mai devreme, îi spuse el licornei. Baba l-a pus pe Rukh să mă păzească, și ăla nu doarme aproape niciodată. Dar eu i-am spus o ghicitoare, și îi trebuie întotdeauna o noapte întreagă să dezlege o ghicitoare. Data viitoare am să-i spun o glumă, și-atunci îi dau de furcă pentru o săptămână.

Licorna era cenușie și nemișcată.

— E-un farmec pus asupra mea, spuse. De ce nu mi-ai spus?

— Mi-am închipuit că știi, răspunse magicianul încetișor. La urma urmei, chiar nu te-ai întrebat cum s-a făcut că te-au recunoscut? Pe urmă surise, ceea ce-l făcu să pară ceva mai bătrîn. Nu, bineînțeles că nu. Nu ți-ar fi trecut niciodată prin minte să te întrebi una ca asta.

— Pînă acuma n-au mai fost niciodată puse farmece asupra mea, spuse licorna. O străbătu un fior prelung și adînc. N-a fost pînă acuma lume în care eu să nu fiu cunoscută.

— Știu întocmai ce simți, spuse Schmendrick din toată inima. Licorna îl privi cu ochii ei întunecați, nesfîrșiți, și el surise nervos și-și privi mîinile. Rareori e luat omul drept ceea ce și e în realitate, spuse. Multe sînt judecate greșit pe lume. Adevărul e însă că eu am știut că ești licornă de cum te-am văzut, de la început, și mai știu și că sînt prietenul tău. Și totuși mă crezi un bufon, un păcătos, sau unul care de-abia așteaptă să te trădeze, și asta ar și trebui să fiu, dacă așa mă vezi tu. Vraja asupra ta e doar o vrajă, și se va risipi de îndată ce vei fi liberă, dar farmecul sau eroarea pe care ai aruncat-o asupra mea, are s-o trebuiască s-o port pentru totdeauna în ochii tăi. Nu sîntem întotdeauna ce părem, și aproape niciodată nu sîntem ceea ce visăm. Și cu toate acestea am citit, sau am auzit un cîntec, spunînd că licornele, pe cînd timpul era tînăr, știau să facă deosebirea între falsă strălucire și cea adevărată, între rîsul buzelor și focul inimii. Vocea sa calmă creștea pe măsură oe se lumina cerul, și o clipă licorna nu mai auzi nici geamătul gratiilor, nici sunetul înăbușit, metalic al aripilor harpiei.

— Cred că ești prietenul meu, spuse ea. Ai să mă ajuți?

— Dacă nici pe tine, atunci pe nimeni, răspunse magicianul. Tu ești ultima mea șansă.

Una cîte una, fiarele triste ale Bîlciului din Miez de Noapte se deșteptau din somn, gemînd, strănutînd, cutremurîndu-se. Una visase stînci, și cărăbuși, și frunze fragede; alta că se zbenguia prin ierburi înalte, calde; a treia – noroi și sînge. Și una visase o mînă care să-i

scarpine locul singuratec de după ureche. Numai harpia nu dormise, și acum sta privind cu ochii mari soarele, fără să clipească. Schmendrick spuse:

— Dacă asta-și capătă libertatea întâi, sîntem pierduți.

Auziră glasul lui Rukh pe undeva pe aproape – glasul acesta părea totdeauna să vină de undeva de aproape – strigînd: „Schmendrick! Hei, Schmendrick, am găsit! E-un samovar, nu-i așa?“ Magicianul începu să se îndepărteze, furișîndu-se.

— La noapte, îi murmură licornei. Mai ai încredere în mine pînă-n zori. Și dispăru într-un pocnet și un foșnet de pînză, părăind, la fel ca și mai înainte, că-și părăsește în urmă o parte din sine.

Rukh sosi șchiopătînd în fața cuștii, o clipă mai tîrziu, cumpănit și solemn. Nevăzută în căruța ei, Baba Fortuna mormăia mai departe, numai pentru ea singură, cîntecul lui Elli:

„Ce-a fost 'nalt cade-n ruină,
Ce-a fost spus este nespus,
Ce e drept nu știe nimeni –
Ce s-a dus, s-a dus.”

Curînd un alt grup de privitori se strînse alene să vadă bîlciul. Rukh îi îndemnă să intre, strigînd: „Făpturi ale nopții!“ – ca un papagal de tinichea, iar Schmendrick se cocoță în picioare pe o ladă și începu să facă scamatorii. Licorna îl urmărea cu mult interes și cu o nesiguranță crescîndă, nu față de inima lui ci față de arta vrăjitoriei lui. Făcea, de pildă, o scroafă întregă dintr-o ureche de porc; preschimba o predică într-o piatră, un pahar de apă într-un pumn de apă, un cinci de pică într-un doisprezece de pică, și un iepure într-un peștișor auriu, care se îneca însă. De fiecare dată cînd se iscau încurcături, îi arunca licornei o privire care spunea: „Da, dar tu știi ce-am făcut, de fapt.“ O dată preschimbă un trandafir uscat într-o sămînță. Licornei îi plăcu mult partea aceasta, chiar dacă se vădi mai tîrziu că era o sămînță de ridiche.

Totul porni iarăși de la capăt. Încă o dată Rukh își conduse grupul de la una din poveștile sărăcicioase ale Babei Fortuna la cealaltă. Dragonul scoase flăcări, cerberul urla de zor să vină iadul să-l scape, și satirul ispitea femeile pînă le făcea să plîngă. Oamenii priveau chiorîș și arătau cu degetul la smocurile de blană gălbuie ale manticatorului și la ghimpele lui umflat; își stinseră glasurile gîndindu-se la ce putea face marele șarpe; și se minunau de pînza nouă a Arachneei, care era asemenea unei pînze de pescari cu lumină de lună picurîndu-i prin ochiuri. Cu toții o credeau o plasă de păianjen adevărată, însă paingul însuși credea cu toată tăria că în ea se prinsese luna adevărată.

De data asta, Rukh nu mai spuse povestea regelui Phinaeus și a

argonauților; la drept vorbind, îi grăbi pe spectatori cît îi stătu în putință prin fața harpiei, bolboro- sindu-i doar numele și înțelesul acestui nume. Harpia surîse. Nimeni n-o văzu surîzînd în afară de licornă, și chiar și ea ar fi vrut să se fi întîmplat să privească în altă parte în clipa aceea.

Cînd se opriră în fața cuștii ei, privind-o tăcuți, cu ochii mari, licorna se gîndi plină de amărăciune: Ce triști sînt ochii lor. Și, mă întreb, cu cît mai triști ar fi încă dacă farmecul acesta care mă travestește s-ar risipi și ar rămîne să caște ochii la o iapă albă, obișnuită? Vrăjitoarea are dreptate – nimeni n-ar fi în stare să mă recunoască. Însă atunci o voce blîndă, de fapt mai asemănătoare cu vocea lui Schmendrick magicianul, spuse înăuntrul ei: Dar ce triști le sînt ochii.

Și cînd Rukh începu să țipe: „Ia priviți aici spaima cea de pe urmă!“, și draperiile negre alunecară la o parte s-o arate pe Elli, murmurătoare în frig și în întuneric, licorna se simți năpădită de aceeași spaimă deznădăjduită că are să îmbătrînească întocmai ca oamenii care începură să se risipească, deși știa bine că în cușcă era doar Baba Fortuna. Se gîndi: Vrăjitoarea asta știe mai multe decît știe ea că știe.

Noaptea veni repede, poate și pentru că o zori harpia. Soarele căzu prin norii murdari ca o piatră în mare și, tot ca o piatră, s-ar fi zis că n-avea să mai iasă niciodată de acolo; nu era lună, și nici stele. Baba Fortuna trecu iarăși cu pasul ei lunecat să facă ocolul cuștilor. Harpia rămase nemișcată la apropierea ei, și aceasta o făcu pe bătrînă să se oprească locului și să o privească lung, multă vreme.

„Nu încă“, murmură ea în cele din urmă, „nu încă“, însă acum glasul îi era obosit și plin de îndoială. O privi scurt pe licornă, cu ochii ca o zvîcnire molatecă, gălbuie, în întunericul unsuros. „Mda, încă o zi“, spuse cu un oftat cîrîitor, și se îndepărtă iarăși.

După ce ea se făcu nevăzută, în tot Bîlciul nu se mai auzi nici un zgomot. Toate fiarele adormiseră, în afară de paing – și acesta țesea, și în afară de harpie – și aceasta aștepta. Și toată vremea, noaptea se strîngea în sine pîrîind, pînă cînd licornei i se părea că va pocni deodată, deschizîndu-se uriașă, sfîșiind prelung cerul, ca să dea la iveală – Tot alte gratii, se gîndi ea. Unde e magicianul?

În sfîrșit, el veni străbătînd grăbit tăcerea, rotindu-se și dansînd ca o pisică în frig, împleticindu-se prin umbre. Cînd ajunse la cușca licornei, făcu o plecăciune plină de bucurie, și spuse mîndru: „Schmendrick e alături de tine.“ În cușca cea mai apropiată, licorna auzi înfiorarea ascuțită a bronzului.

— Cred că avem foarte puțină vreme, spuse ea. Poți cu adevărat să mă scoți de-aici?

Bărbatul surîse, și chiar și degetele lui palide, solemne, se înveseliră deodată.

— Ți-am spus că vrăjitoarea a făcut trei greșeli mari. Când te-a prins pe tine a făcut-o pe cea de a treia, și când a prins-o pe harpie pe cea de a doua, pentru că voi amîndouă sînteți adevărate, și Baba Fortuna nu poate să vă facă pe nici una din voi două numai ale ei, tot așa cum n-ar putea face iarna cu nici măcar o zi mai lungă. Dar atunci când m-a luat pe mine drept un simplu saltimbanc, așa cum e ea însăși – atunci a fost prostia ei dintîi, și fatală. Pentru că și eu sînt adevărat. Eu sînt Schmendrick magicianul, ultimul dintre cei pecetluiți cu pecetea vrăjitoriei, și sînt mai bătrîn decît par.

— Unde-i celălalt? întrebă licorna.

Schmendrick își trăgea în sus mînele mantiei.

— Nu-ți face griji cu Rukh. I-am spus o altă ghicitoare, una care nici n-are dezlegare. S-ar putea chiar să nu se mai clinească din loc niciodată.

Rosti trei cuvinte colțuroase și pocni o dată din degete. Cușca dispăru. Licorna se regăsi în picioare într-un crîng – cu portocali și lămîi, peri și rodii, migdali și salcîmi, cu pămîntul moale și primăvăratec sub picioare, și cerul crescînd înalt asupra-i. Inima i se făcuse ușoară ca fumul, și-și strînse toată puterea pe care o avea în trup pentru un zvîcnet uriaș în noaptea cea dulce. Dar lăsă saltul să i se risipească, neîncercat, căci știa, chiar dacă nu le vedea acum, că gratiile erau mai departe în jurul ei. Era prea bătrînă ca să nu știe asta.

— Iartă-mă, spuse Schmendrick, undeva în întuneric. Aș fi vrut mult ca acesta să fie farmecul care să-ți redea libertatea.

Acum cînta ceva înghețat și murmurător, și copacii cei stranii se risipiră în vînt ca puful de păpădie.

— Acesta-i un farmec mai sigur, spuse. Gratiile s-au uscat acum ca brînză învechită, pe care pot s-o fărîmițez și s-o spulber, uite așa. Pe urmă scoase un icnet și-și zvîcni repede mîinile îndărăt. De pe fiecare din degetele lui prelungi picura sînge.

— Trebuie să fi folosit un accent greșit, spuse cu vocea spartă. Își ascunse mîinile sub mantie, și încerca să-și facă vocea nepăsătoare. Se întîmplă.

De data aceasta, urmă o scrijelitură de vorbe aspre ca cremenea, și mîinile însîngerate ale lui Schmendrick pîlpîiră pe fondul întunecat al nopții. Ceva cenușiu și cu rînjat pe față, o făptură asemenea unui urs, însă mai mare, o formă care chicotea noroioasă, se apropie șchiopătînd, venind de niciunde, gata-gata să sfărîme cușca întreagă ca pe o nucă și să smulgă cu ghiarele fișii din trupul licornei. Schmendrick îi porunci să se retragă înapoi în noapte, dar făptura nu voia.

Licorna se ascunse într-un colț și-și plecă încet capul, însă harpia se opinti încetișor în cușca ei, sunîndu-și trupul de bronz, și forma cea

cenușie își întoarce ceea ce trebuie să-i fi fost capul și o văzu. Scoase un sunet încețoșat, năclăit de spaimă, și dispăru.

Magicianul blestemă în barbă și se cutremură din toată ființa. Spuse:

— Am mai chemat unul ca ăștia o dată, de mult. Și nici pe-acela n-am fost în stare să-l țin în frâu. Acuma îi sîntem harpiei datori pentru viețile noastre, și s-ar putea ca pînă răsare soarele să vină să-și ceară datoria înapoi. Rămase o clipă tăcut, frămîntîndu-și degetele rănite, așteptînd-o pe licornă să spună ceva. Am să mai încerc o dată, spuse în cele din urmă. Să mai încerc o dată?

Licorni i se părea că mai vede încă noaptea fierbînd, acolo unde fusese forma cenușie.

— Da, spuse.

Schmendrick respiră o dată adînc, scuipă de trei ori, și spuse niște cuvinte asemenea unor clopote răsunînd de sub mare. Presără un pumn de pulbere peste locul unde scuipase, și surîse triumfător cînd praful acela zvîcni în sus într-un fulger verde, tăcut și singuratec. Cînd lumina lui se stinse, mai spuse încă trei cuvinte. Erau ca zumzetul pe care-l fac albinele bîzîind în clarul de lună.

Cușca începu deodată să se facă mai mică. Licorna nu văzuse gratiile clintindu-se, însă de fiecare dată cînd Schmendrick spunea, „Ha, nu!“, ea avea tot mai puțin loc. Acum nu se mai putea nici roti pe loc. Gratiile veneau una spre alta, nemiloase ca fluxul mării sau ca zorile, și aveau s-o sîrtece, să-i împresoare cu totul inima, să o cuprindă, să o țină captivă pentru veșnicie. Nu țipase cînd făptura pe care o invocase Schmendrick se iscase rînjind să se apropie de ea, însă de data aceasta scoase un sunet. Era un scîncet mic, de spaimă, dar nu și de înfrîngere.

Schmendrick oprise în loc gratiile, deși ea n-avea să știe niciodată cum izbutise. Nu auzise dacă apucase să rostească vreo formulă magică; oricum, gratiile se opriră din alunecarea lor una într-alta cu o clipă înainte de a-i atinge trupul. Însă le simțea, pe fiecare, asemenea unei boare înghețate, mieunînd înfometate. Dar nu izbutiseră să-i atingă trupul.

Brațele magicianului căzură obosite.

— Nu mai îndrăznesc, spuse greoi. Data viitoare s-ar putea să nu mai fiu în stare... Glasul i se stinse năpăstuit, și ochii îi erau la fel de înfrînți ca și mîinile. În ce mă privește, vrăjitoarea nu s-a înșelat, mai spuse.

— Mai încearcă o dată, îl rugă licorna. Tu ești prietenul meu. Mai încearcă.

Însă Schmendrick, surîzînd amar, își pipăia buzunarele în căutarea unui obiect care clinchenea încetișor.

— Știam c-am să ajung la asta, murmură. Visasem c-are să fie

altminteri, dar, de fapt, știam. Scoase un inel de pe care atîmau cîteva chei ruginite. Tu meriți serviciile unui vrăjitor mare, îi spuse licornei, însă mi-e teamă c-are să trebuiască să te mulțumești și cu ajutorul unui nenorocit de hoț de bîlci de mîna a doua. Licornele nu știu ce-i aceea nevoia, sau rușinea, sau îndoiala, sau datoria față de altul – însă muritorii, așa cum poate că ai observat, se mulțumesc cu ce le cade în mînă. Și Rukh nu se poate concentra decît asupra unui singur lucru deodată.

Licorna își dădu deodată seama că toate animalele din Bîlciul Miezelui de Noapte erau treze, fără să scoată nici unul vreun sunet, însă pîndind-o, toate, pe ea. În cușca de alături harpia începu să tropăie încet, trecîndu-și greutatea trupului de pe un picior pe altul.

— Grăbește-te, spuse licorna. Grăbește-te.

Schmendrick începuse să încerce o cheie la lacătul scîrțîitor al cuștii. La prima încercare, care nu izbuti, lacătul rămase tăcut, însă atunci cînd încercă o altă cheie, țipă deodată cu glas mare: „Ho-ho, un magician! Ce mai magician!“ Avea glasul Babei Fortuna.

„O, face-te-ai albastru la față!“ mormăi magicianul, însă licorna îl simțea cum se roșește. Învîrți cheia, și lacătul se căscă cu un ultim grohăit de împotrivire disprețuitoare. Schmendrick smuci larg în lături ușa și spuse cu glas scăzut:

— Haide jos de acolo, doamnă. Ești liberă.

Licorna păși ușoară la pămînt, și Schmendrick magicianul se trase înapoi, covîrșit de mirare.

— O, șopti el. Altfel era cînd stăteau gratiile-ntre noi. Erai mai mică, și nu așa de ...o! O, Doamne!

Ea era acum iarăși acasă, în pădurea ei, care i se ridica înnegrită, și umedă, și veștejită înainte-i, pentru că o părăsise de atît de multă vreme. De undeva, de departe, o striga cineva, dar ea se reîntorsese acasă, și încălzea iarăși copacii cu căldura trupului ei, și trezea din nou iarba la viață.

Pe urmă auzi glasul lui Rukh, și suna ca fundul unei luntre scrîșnind peste pietrișul de pe țarm.

— Gata, Schmendrick, mă dau bătut. De ce e un corb asemenea unui cort sub care stai să scrii? Licorna păși sub cortul cel mai întunecos al umbrei din fața cuștii ei deschise, iar Rukh nu îl mai văzu decît pe magician, în fața cuștii goale, care se micșora vîzînd cu ochii. Mîna îi zvîcni spre buzunar și ieși de acolo iarăși la lumină. Oho, hoț nenorocit, de două parale, spuse, rînjind înghețat ca un drug de fier. Uite-acuși vine ea să te-nșire pe sîrma cu ghimpi, să facă din tine colan pentru harpie. Și îndată ce spuse acestea, se întoarse pe călcîie și țîșni spre căruța Babei Fortuna.

— Fugi, spuse magicianul. El însuși făcu o săritură disperată, nebunească, într-adevăr ca un zbor prin văzduh, și se prăvăli în

spinarea lui Rukh, îmbrățișându-i făptura întunecoasă, asurzindu-l și orbindu-l cu brațele lui lungi. Se rostogoliră la pământ încleștați unul într-altul, și Schmendrick se ridică primul, ținându-l la pământ cu genunchii umerii lui Rukh. Sîrmă cu ghimpi, icnea. Mă, îngrămădire de moloz, maidan nenorocit, pustietate. Am să te-nec chiar în murdăria asta a ta scîrboasă, pînă-ți ies ochii din cap. Am să fac din inima asta a ta un loc cu iarbă hirsută, și din tot ce iubești tu mai mult am să fac o oaie. Am să te prefac într-un poet ratat, și care mai și visează pe deasupra. Am să pun unghiile de la degetele de la picioare să-ți crească înapoi în carne. Să te-nveți minte să te mai bagi în treburile mele.

Rukh scutură din cap și se ridică în capul oaselor az- vîrlindu-l pe Schmendrick la trei coți departe de el.

— Ce tot trîncănești acolo? chicoti. Nu-i nimic de capul tău. Magicianul se străduia să se ridice în picioare, dar Rukh îl răsturnă la loc dintr-un brînci, și se așază călare pe el. Să știi, mie nu mi-ai plăcut niciodată, îi spuse, prietenos. Îți dai aere și în fond ești un slăbănog. Grele ca noaptea, mîinile i se uniră pe gîtul magicianului.

Licorna nu vedea nimic din toate acestea. Era acum în fața celei mai depărtate cuști, unde mîrîia, și scheuna, și se tîra pe burtă manticorul. Atinse lacătul cu vîrfurile cornului, și apoi fără să mai privească în urmă se îndreptă spre cușca dragonului. Unul după altul, îi eliberă pe toți – pe satir, pe Cerber, șarpele cel mare. Farmecele care îi apărau pieriră de cum își simțiră libertatea, și începură să salte, să se tîrască, să alunece în noapte, fiecare regăsindu-se deodată în făptura adevărată – leu, maimuță, șarpe, crocodil, cîine înveselit. Nici unul nu-i mulțumi licornei și nici ea nu-i privi pe nici unul din ei cum se îndepărtează.

Numai paingul nu-i dădu nici o atenție cînd licorna îl strigă cu glas încet din ușa deschisă a cuștii. Arachneea era preocupată de o pînză, care – i se părea ei – era asemenea Căii Laptelui în clipa cînd s-ar fi scămășat deodată să cadă în ninsoare. Licorna îi șopti: „Țesătoareo, libertatea-i mai bună, libertatea-i mai bună“, însă păianjenul se grăbea la treaba lui fără să-i răspundă, mișcîndu-se în sus și în jos pe războiul de fier. Nu se opri nici o clipă, nici chiar cînd licorna îi strigă: „E cu adevărat ceva de farmec, însă nu e artă.“ Pînză cea nouă se rotea încet jos pe gratii asemenea ninsorii.

Atunci începu vîntul. Scame de pînză de păianjen i se spulberară licornei în ochi, și pieriră. Harpia începuse să bată din aripi, chemîndu-și puterile în trup, așa cum un val, chircindu-se pe vine, atrage nisipurile și apele cînd se rostogolește foșnind pe țarm. Luna, injectată de sînge, sparse norii, și licorna o văzu atunci – toată de aur, umflată să plesnească, cu părul revărsat aprinzîndu-i-se, și cu aripile-i reci, încete, scuturînd din temelii cușca. Harpia rîdea.

În umbra cuștii licornei, Rukh și Schmendrick se ridicaseră în

genunchi acum. Magicianul își încleștase mâinile de lanțul cel greu cu cheile, și Rukh se freca la ochi și clipea mereu. Chipurile le erau oarbe de spaimă cum se întorseseră să privească harpia care se trezise; se sprijineau unul de altul în bătaia vântului. Și vântul îi izbea unul de altul, iar oasele le sunau dogit.

Licorna începu să pășească spre cușca harpiei. Schmendrick magicianul, acum mărunț și livid, își tot căsca și închidea gura spre ea, și ea înțelegea că îi striga ceva, deși nu auzea ce. „Are să te omoare, are să te omoare! Fugi, nebuno! Cît mai e încă în cușcă! Te omoară dac-o scoți de acolo!” însă licorna înainta mereu, urmînd lumina pe care o iradia propriul ei corn, pînă cînd se opri în fața întunecatei Celaeno.

O clipă, aripile înghețate încremeniră tăcute în văzduh, ca niște nori, și ochii bătrîni și galbeni ai harpiei se cufundară în inima licornei, și o traseră încă mai aproape de ea. „Am să te omor dacă-mi dai libertatea”, spuneau ochii aceștia. „Dă-mi drumul în libertate.”

Licorna își coborî capul pînă cînd cornul atinse lacătul de la cușca harpiei. Ușa nu zvîcni să se deschidă, și nici gratiile de fier nu se topiră în luminiscenta stelară, însă harpia își ridică aripile, și cele patru laturi ale cuștii se năruiră încet, risipindu-se, ca petalele unei flori mari trezindu-se noaptea. Și din această ruină, harpia înflori, înspăimîntătoare și liberă, țipînd, și părul i se clătina ca o sabie. Luna se ofili și pieri în fugă.

Licorna se auzi țipînd, nu de spaimă, ci de uimire. „O, dar tu ești asemenea mie!” Se aruncă plină de bucurie într-o îmbrățișare a harpiei, oprită cu capul plecat, și cornul ei țîșni deodată în bătaia vântului rău iscat de acolo. Harpia își icni prima lovitură, n-o atinse, și zvîcni apoi într-o parte, cu aripile zăngănindu-i, și suflarea îi era fierbinte și urît mirositoare. Ardea acum prin aer deasupra capetelor lor, și licorna se văzu pe sine însăși răsfrîntă în pieptul de bronz al harpiei și simți că monstrul își lua strălucirea din chiar trupul ei zvîcnitor de jos. Își dădură astfel un timp ocol, ca o stea dublă, și sub cerul năruit nu mai era nimic altceva adevărat decît cele două făpturi ale lor. Harpia rîse de bucurie, și ochii i se făcură de culoarea mierii. Și licorna știu atunci că avea să încerce s-o lovească iarăși.

Harpia își strînse aripile și se prăvăli ca o stea – nu peste licornă, ci dincolo de ea, trecîndu-i atît de aproape încît o singură pană de-a ei făcu să țîșnească sînge din umărul licornei; ghiarele ei scînteietoare se întindeau către inima Babei Fortuna, care și ea își iscase unghiile ascuțite, ca și cum ar fi vrut s-o primească pe harpie la sînul ei. „N-ai fost singure!” urlă vrăjitoarea triumfătoare spre ele amîndouă. „Singure n-ai fi fost în stare să scăpați niciodată! Ați fost ale mele!” Pe urmă harpia o izbi, și vrăjitoarea se frînse ca un vreasc uscat, năruindu-se. Harpia se chircoli peste trupul ei întunecos, ascunzîndu-l

vederii, și aripile ei de bronz se înroșiră.

Licorna își întoarse fața de acolo. Foarte aproape, auzea vocea unui copil spunându-i că trebuie să fugă, că trebuie să fugă de-acolo. Era magicianul. Ochii lui erau imenși și goi, iar chipul – care întotdeauna fusese prea tânăr – i se prăvălise într-o uimire copilărească atunci când îl privi licorna.

— Nu, spuse ea. Vino cu mine.

Harpia scoase un sunet gros, de satisfacție, care-i muie genunchii magicianului. Însă licorna spuse iarăși: „Vino cu mine“, și împreună se îndepărtară încet de Bîlciul Miezului de Noapte. Luna pierise, însă atunci când magicianul o privi, licorna era ea însăși luna, rece și albă și foarte bătrînă, luminîndu-i calea către salvare, sau poate către nebunia din urmă. Și el o urmă, fără să mai arunce nici o singură privire îndărăt, nici chiar când auzi tropăitul și lunecarea unor picioare îngreunate, vuietul unor aripi de bronz și țipătul sugrumat al lui Rukh.

— El a luat-o la fugă, spuse licorna. Nu trebuie să fugi niciodată din fața unei ființe nemuritoare. Îi atrage atenția. Vocea ei era blîndă, și nemiloasă. Să nu fugi, spuse. Pășește încet, și prefă-te că te gîndești la altceva. Cîntă un cîntec, spune pe dinafară o poezie, fă-ți scamatoriile tale, numai ai grijă să mergi încet, și atunci ea n-are să te poată urma. Mergi încet de tot, magicianule.

Și astfel se îndepărtară împreună, în noapte, pas cu pas, bărbatul cel înalt investmîntat în negru și făptura albă încununată cu un singur corn. Magicianul se strecurase cît îndrăznise mai aproape de lumina licornei, căci dincolo de cercul ei de lumină se furișau umbre înfometate, umbrele zgomotelor pe care le făcea harpia pe cînd nimicea puținul care mai rămăsese de nimic din Bîlciul Miezului de Noapte. Însă un alt sunet îi mai urmări multă vreme după ce acestea toate se stinseseră; îi urmărea încă, în lumina dimineții pe drumul străin – scîncetul mărunț, uscat, al unui paing plîngînd.

IV

Ca un copil nou-născut, magicianul plînsese multă vreme pînă să fie iarăși în stare să vorbească deslușit. „Sărmana bătrînă“, șopti în cele din urmă. Licorna nu spuse nimic, și Schmendrick își ridică ochii și o privi în chip ciudat. Începuse să cadă o ploaie cenușie de dimineață, și prin ea licorna strălucea ca un delfin.

— Nu, spuse ea, răspunzînd privirilor lui. Eu nu pot sâ regret nimic niciodată.

El rămase tăcut, ghemuit la marginea drumului, în ploaie, strîngîndu-și mantia năpădită de apă în jurul trupului, pînă ajunse să semene cu o umbrelă neagră, frîntă. Licorna aștepta, simțindu-și zilele vieții cum îi alunecă la picioare, odată cu ploaia.

— Pot să sufăr pentru ceva, începu iarăși, cu blîndețe, dar nu-i același lucru.

Cînd Schmendrick își ridică iarăși ochii spre ea, izbutise să-și strîngă laolaltă trăsăturile feței, dar chipul său tot se mai lupta să-i scape.

— Și acum unde ai să te duci? întrebă. Încotro te îndreptai cînd te-a prins ea?

— Le căutam pe cele din neamul meu, spuse licorna. Tu nu le-ai văzut, magicianule? Sînt nestăpînite, și albe ca marea, cum sînt și eu.

Schmendrick clătină grav din cap.

— N-am văzut niciodată o ființă ca tine, niciodată treaz fiind. Se spunea că ar mai fi rămas cîteva licorne

— asta cînd eram eu copil – însă n-am întîlnit decît un singur om care să fi văzut vreodată vreuna. Acum e sigur că s-au dus cu toatele, doamnă, toate în afară de tine. Pe unde mai mergi tu, și-ți așezi picioarele pe pămînt, stîrnești un ecou pe unde-au fost ele odinioară.

— Nu, spuse ea, pentru că le-au văzut alții. Se bucura să audă că mai fuseseră văzute licorne chiar de curînd, în copilăria magicianului. Spuse: Mi-a povestit un fluture despre Taurul Stacojiu, și vrăjitoarea vorbea și ea despre regele Haggard. Așa că mă duc acolo, oriunde-or fi ei, să văd dacă știu ei ceva. Tu nu știi să-mi spui unde e regele Haggard?

Chipul magicianului aproape că-i scăpase cu totul, însă mai reuși să-l prindă totuși și începu să surîdă foarte încet, ca și cum gura i-ar fi fost deodată prinsă în fiare. Izbuti s-o așeze la vreme în forma cuvenită, însă era un surîs prins în fiare.

— Pot să-ți spun un poem, spuse el.

„Acolo unde dealurile sînt sterpe ca niște pumnale,
Și unde nici frunza nici iarba de mult n-au mișcat,
Unde inimile-s acrite ca berea stătută,

— Atunci am să știu când ajung acolo, spuse ea, gîndindu-se că o lua peste picior. Știi cumva poezii și despre Taurul Stacojiu?

— Despre el nu sînt poezii, răspunse Schmendrick. Se ridicase în picioare, palid și surîzător. Despre regele Haggard știu numai ce-am auzit, spuse. Este un bătrîn, țepos ca vremea lui noiembrie tîrziu, care stăpînește peste o țară pustie la marginea mării. Unii povestesc că țara aceasta a fost odinioară înverzită și blîndă, înainte să fi venit Haggard, însă el a pălit peste ea și totul s-a ofilit. E și acum o zicală printre țărani, cînd se opresc să privească o țarină pîrjolită de foc sau de lăcuste, sau de vînt: Pustiită ca inima lui Haggard. Se mai spune și că nu se văd lumini în castelul său, și nici focuri în vatră, și că-și trimite oamenii să fure găini, și cearșafuri, și turtele pe care le așează țărani pe pervazul ferestrelor. Și mai spune povestea că ultima dată cînd a mai rîs regele Haggard...

Licorna bătu din picior. Schmendrick spuse:

— Cît despre Taurul Stacojiu, știu chiar și mai puține decît am auzit, pentru că am auzit prea multe povești despre el și nici una nu se împacă deloc cu cealaltă. Taurul Stacojiu există cu adevărat, Taurul Stacojiu este o fantasmă, Taurul Stacojiu este însuși Haggard cînd apune soarele. Taurul bîntuia țara dinainte de sosirea lui Haggard, sau a venit odată cu el, sau a venit chemat de el. Îl apără de năvăliri și răscoale, îl scutește de cheltuiala de a-și ridica singur armată. Îl ține captiv în castelul lui. Este diavolul, căruia Haggard i-a vîndut sufletul lui nemuritor. Este lucrul pentru care, ca să ajungă să-l stăpînească, și-a vîndut sufletul diavolului. Taurul îi aparține lui Haggard. Haggard este posedat de Taur.

Licorna simțea un fior de încredere în sine cum i se răspîndește prin trup, pornind de la mijloc și lărgindu-se, asemenea unui cerc pe apă. În mintea ei cînta iarăși fluturile: „Au trecut pe drumurile acestea de mult, de mult, și Taurul Stacojiu le-alerga din urmă, foarte de aproape, și le-a acoperit urmele.” Vedea siluete albe împinse tot mai departe de vîntul răsunător, și coarne gălbui cutremurîndu-se.

— Eu într-acolo mă duc, spuse. Magicianule, îți sînt datoare un dar, pentru că mi-ai redat libertatea. Ce ți-ai dori de la mine, înainte să te părăsesc?

Ochii prelungi ai lui Schmendrick sticleau ca frunzele în soare.

— Ia-mă cu tine.

Ea se îndepărtă, rece, zvîcnindu-și trupul ca într-un dans, și nu-i răspunse. Magicianul spuse:

— Ți-aș putea fi de folos. Eu știu drumul către țara lui Haggard, și limbile care se vorbesc în țările dintre locul unde sîntem și pînă acolo. Licorna părea că se risipește dintr-o clipă într-alta în ceața lipicioasă,

și Schmendrick se grăbi să spună ce mai avea de spus. Pe lângă asta, întotdeauna călătorii au avut de profitat dacă era cu ei și câte un vrăjitor, chiar și licornele. Adu-ți aminte ce se povestește despre marele vrăjitor Nikos. Odată, într-o pădure, a zărit un unicorn dormind cu capul în poala unei fecioare care chicotea viclean, în vreme ce trei vânători se trăgeau aproape cu arcurile pregătite, să-l omoare să-i ia cornul. Nikos știa că n-are decît o singură clipă să încerce să facă ceva. Dintr-o singură vorbă și cu un singur semn din mînlă, l-a preschimbato pe unicorn într-un bărbat tînăr, frumos, care s-a deșteptat din somn, și cînd i-a văzut pe arcașii încremeniți de uimire cum cască gura la el, s-a năpustit asupra lor și i-a omorît pe toți. Avea o sabie întortocheată ca o flacără, și după ce i-a ucis, le-a călcat trupurile în picioare.

— Și fata? întrebă licorna. A omorît-o și pe fată?

— Nu, s-a căsătorit cu ea. Spunea că ea nu fusese decît un copil fără minte, care se certase cu ai ei, și că în realitate n-avea nevoie de altceva decît de un bărbat ca lumea. Cum și era el în clipa aceea, și cum a și rămas pentru totdeauna, pentru că nici chiar Nikos n-a mai reușit să-i redea chipul dintîi. A murit bătrîn și respectat de toți – pentru că ar fi mirosit prea multe violete, spun unii – nu se sătura niciodată de violete. Copii n-au avut.

Povestea aceasta se cuibări undeva în suflarea licornei.

— Magicianul de care spui tu nu i-a făcut un bine, ci dimpotrivă un mare rău, vorbi ea cu voce înceată. Ce groaznic ar fi dacă toate din neamul meu ar fi fost preschimbate în ființe omeneste de vrăjitori din aceștia, care-și tot închipuie că le fac vreun bine – să ajungă surghiunite, prinse în case căzute pradă flăcărilor. Mai degrabă aș vrea să ajung să aflu că Taurul Stacojiu le-a ucis pe toate.

— Acolo unde te duci tu acum, îi răspunse Schmen- drick, puțini au să-ți dorească altceva decît răul, și o inimă prietenoasă – oricît de prostănac ar fi cel căruia-i bate în piept – ar putea să-ți fie la fel de binevenită ca și o gură de apă într-o zi de arșiță. Ia-mă cu tine – să rîdem, să ne purtăm noroc unul altuia, să trecem împreună prin ceea ce-i necunoscut în fața noastră. Ia-mă cu tine.

Pe cînd îi vorbea, ploaia începu să se risipească, cerul se lumina treptat și iarba udă lucea ca înlăuntrul unei scoici. Licorna privea înspre depărtări, căutînd prin vălurile de ceață regești un anume rege, și prin zăpădoasa licărire a castelelor și palatelor unul anume, clădit pe umerii unui taur.

— Niciodată n-a mai călătorit cineva împreună cu mine, spuse, dar, la urma urmei, nici nu m-a mai închis nimeni vreodată într-o cușcă, și nici nu m-a mai luat vreodată cineva drept o iapă albă, nici nu m-a făcut să mă preschimb singură în ceea ce sînt cu adevărat. S-ar părea că s-au hotărît multe să mi se-nîmple pentru întîia dată și, sigur, nu

tovărășia ta ar fi cel mai ciudat lucru din toate astea, și nici cel din urmă. Așa că, n-ai decît să vii cu mine, dacă ții, deși aș fi vrut mai degrabă să-mi fi cerut altă răsplată.

Schmendrick surîse cu tristețe.

— M-am gîndit și eu la asta. Își privi degetele, și licorna văzu cicatricile ca niște semiluni acolo unde-l mușcaseră gratiile. Dar tu nu mi-ai fi împlinit niciodată adevărata mea dorință.

Iată, asta este, se gîndi licorna, simțind cum îi tremură sub piele prima înfiorare împăienjenită a suferinței. Așa are să fie mereu, să mergi împreună cu un muritor, toată vremea.

— Nu, îi răspunse. Eu nu te pot preschimba în ceva ce nu ești cu adevărat, așa cum n-a izbutit s-o facă nici vrăjitoarea. Nu te pot face un vrăjitor adevărat.

— Nici eu n-am crezut, spuse Schmendrick. Dar nu-i nimic. Nu te necăji pentru atîta lucru.

— Nu mă necăjesc de asta, răspunse licorna.

În acea primă zi a drumului lor mai departe, un coțofan albăstrui coborî în zbor asupra-le, și spuse: „Ei, ia te uită ce mai minunăție”, și flutură grăbit din aripi către casă, să-i povestească neveste-si despre ce văzuse. Ea ședea în cuib, cîntîndu-le puilor cu voce tăragănată, mohorîtă:

„Păianjeni, gîndaci, greieri prin rouă,
Limacși pe sub roze, căpușe cînd plouă,
Lăcuste sau melci, un ou de potîrniche sau două –
Toate din cioc să vi le dăm vouă –
Noi vi le-aducem, voi dormiți cu folos;
Să zbori, nu-i chiar atît de frumos.”

— Am văzut astăzi o licornă, spuse coțofanul coborîndu-se în cuib.

— Dar ceva de mîncare n-ai văzut, bag de seamă, îi răspunse cu răceală nevastă-sa. Nu pot să-i sufăr pe bărbații ăștia care știu să vorbească cu gura goală.

— Dar, draga mea, gîndește-te! O licornă! Coțofanul își lăsase la o parte nepăsarea și țopăia în sus și-n jos pe cracă. N-am mai văzut din astea încă din...

— N-ai mai văzut niciodată din astea, îi răspunse ea. Stai acum de vorbă cu mine, nu uita. Știu eu destul de bine ce-ai văzut tu în viața ta, și ce nu.

Bărbatul nu dădea atenție la ce-i spunea ea.

— Era o făptură mai ciudată, îmbrăcată în negru, cu ea, croncăni el. Urcaseră tocmai pe Muntele Pisicii. Mă întreb dacă nu cumva se îndreptau spre țara regelui Haggard. Își lăsase capul pe o parte, cu aerul de artist cu care știa că o cucerise pe vremuri pe nevastă-sa. Ia-

nchipuie-ți, ce mai surpriză, la vremea prînzului de dimineată pentru Haggard bătrînul, se minuna el acum. Să-i vină o licornă în vizită, ca și cum nici usturoi n-a mîncat, nici gura nu-i miroase; toc-toc-toc, la ușă. Ce n-aș da să văd și eu...

— Mi-nchipui că n-ați stat *amîndoi* chiar toată ziua să căscați gura la o licornă, îl întrerupse nevastă-sa clămpănind tare din cioc. Cel puțin ea, țin eu minte c-avea mai multă imaginație cînd era vorba să toarne la gogoși despre ce făceați în timpul vostru liber. Înaintă spre el, și penele de pe gît începură să i se zburlească.

— Dar, iubito, nici n-am mai văzut-o de... Începu coțofanul, și nevastă-sa știa foarte bine că n-o mai văzuse, că nici n-ar fi îndrăznit s-o mai vadă, dar, oricum, tot îi arse una cu ciocul. Era o femeie care se pricepea să ia inițiative în chestiuni morale mai delicate.

Licorna și magicianul mergeau înainte prin aerul primăvăratec, străbătînd blîndul Munte al Pisicii, coborînd acum într-o vale liliachie unde erau mulți meri. Dincolo de această vale unduiau niște dealuri nu prea înalte, greoaie și prietenoase ca niște oi, care-și plecau încet capetele s-o amușine, plini de uimire, pe licornă cînd trecea printre ele. După acestea urmară culmile și mai încete ale verii, și podișurile coapte de soare peste care aerul plutea sticlos ca zahărul candel. Împreună, ea și Schmendrick trecură rîuri prin vaduri, se cățărară în sus și în jos pe maluri mărăcinoase și prin rîpe, și rătăciră prin păduri care îi aminteau licornei de locurile ei de acasă, deși pe aici ținuturile n-ar fi ajuns niciodată să le semene cu adevărat celor de dincolo, căci acestea cunoscuseră timpul. Dar și pădurea mea a ajuns să-l cunoască, se gîndea ea, însă apoi își spuse că asta n-avea importanță că atunci cînd se va fi întors, totul avea să fie iarăși ca mai înainte.

Noaptea, pe cînd Schmendrick dormea somnul unui magician înfometat cu picioarele rănite de drum îndelung, licorna rămînea trează, ghemuită la pămînt, și așteptînd să vadă silueta uriașă a Taurului Stacojiu cum se năpustește asupra ei, coborînd din lună. Uneori simțea ceva, și era sigură că e mirosul lui – o duhoare întunecoasă, vicleană, furișîndu-se prin noapte, întinzîndu-se să ajungă pînă la ea. Atunci sărea în picioare cu un țipăt înghețat, care arăta că este pregătită, și nu vedea decît două-trei căprioare care o priveau de la o depărtare respectuoasă. Căprioarele le iubesc și le invidiază pe licorne. Și odată, un țap care-și trăia a doua vară, împins de la spate de niște prieteni chicotitori, veni aproape de tot de ea și-i mormăi fără să-și ridice capul s-o privească în ochi: „Ești foarte frumoasă. Ești întocmai așa de frumoasă cum ne povesteau mamele noastre.”

Licorna îl privi și ea, tăcută, știind că nu aștepta nici un răspuns din partea ei. Ceilalți țapi rînjeau și şușoteau: „Dă-i-nainte, dă-i-nainte.”

Atunci Țapul își înălță fruntea și strigă plin de bucurie: „Dar eu știu pe cineva care-i mai frumoasă decît tine!“ Se roți pe copite și Țîșni de acolo, scăldat tot în lumina lunii, iar prietenii săi îl urmară. Licorna se așeză iarăși, strîngîndu-și picioarele sub ea.

Din cînd în cînd, în drumul lor, ajungeau la cîte un sat, și acolo Schmendrick se prezenta drept un vrăjitor rătăcitor, gata oricînd, cum striga pe ulițe, „să vă împung nițel pentru un codru de pîine, să vă necăjesc, așa puțin, să vă tulbur somnul cît de cît, că pe urmă plec eu mai departe.“ Puține erau satele în care nu era poftit să-și găzduiască frumoasa iapă albă în vreun grajd și să petreacă noaptea cu ei și, înainte să se ducă la culcare copiii, dădea și el cîte o reprezentație în piața ȋrgului, la lumina felinarelor. În realitate, nu încerca niciodată vreo vrajă mai ambițioasă decît să facă păpușile să vorbească și să preschimbe bucățile de săpun în zaharicale, și chiar și farmececele acestea neînsemnate îi scăpau uneori printre degete. Însă copiii îl iubeau, și părinții îl îmbiau cu bunătate cu de-ale gurii, iar serile de vară erau blînde și senine. Veacuri după aceea, licorna avea să-și mai amintească încă de mirosurile ciudate, ca de ciocolată, ale grajdurilor, și de umbra lui Schmendrick care dansa pe pereți, pe uși și pe hornuri în luminile pîlpîitoare.

Diminețile, își continuau drumul, și buzunarele lui Schmendrick erau pline de pîine și brînză și portocale, iar licorna înainta încet alături de el: era albă ca marea cînd trecea în bătaia soarelui, verde ca marea cînd intra în întunericul de sub copaci. Scamatoriile lui erau uitate înainte chiar ca el să fi apucat să se îndepărteze, însă iapa lui albă tulbura nopțile multor săteni, și erau femeile care se trezeau plîngînd din visele despre ea.

Într-o seară se opriră într-un ȋrg înstărit, rotofei, unde, chiar și cerșetorii aveau gușă, iar șoarecii se legănav pe picioare de grași ce erau. Schmendrick fu de îndată poftit la masă de primar și de cîțiva dintre sfetnicii săi mai rotunjori; iar licorna, care ca de obicei nu fusese recunoscută drept ce era cu adevărat, fu lăsată în libertate pe o pajiște unde iarba creștea dulce ca laptele. Masa era întinsă afară, în piață, pentru că noaptea era caldă și primarului îi plăcea să se fălească atunci cînd avea oaspeți de soi. A fost o cină fără seamăn.

La masă, Schmendrick istorisi întîmplări din viața lui de vraci rătăcitor, umplînd golurile cu regi, și dragoni, și nobile doamne. Nu mințea, așeza doar întîmplările într-un fel mai convenit, și astfel poveștile lui păstrau un gust de adevăr chiar și pentru șireții dregători din sfatul primarului. Nu numai ei, ci și tot felul de oameni care treceau pe uliță se opreau sprijinindu-se în coate pe garduri, să audă cum se fac farmececele care deschid toate lacătele, dacă le spui cum trebuie. Și nu era nici unul care să nu rămînă impresionat privind cicatricele de pe degetele magicianului.

— Suvenir de la întâlnirea mea cu o harpie, le explica liniștit Schmendrick. Harpiile mușcă.

— Și nu ți-a fost frică niciodată? se minună cu vocea întretăiată o fată tânără. Primarul sîsîi spre ea, însă Schmendrick își aprinse o țigară și-i surîse prin fum.

— Frica și foamea mă țin mereu tânăr, îi răspunse. Privi în jur peste cercul de sfătuitori ațipiți, amortiți, și, plin de îndrăzneală îi făcu cu ochiul fetei.

Primarul nu se supără.

— E-adevărat, oftă, mîngîindu-și farfuria cu degetele încîrligate. Noi aici ducem o viață frumoasă, sau dac-am spune că nu, ar însemna că nu știm ce vorbim. Mă gîndesc și eu cîteodată că puțină frică ne-ar prinde bine – ne-ar mai întări sufletele, ca să zic așa. Din cauza asta sîntem întotdeauna bucuroși de străinii care sosesc cu povești și cîntece. Ne mai deschid și nouă ochii... ne mai îndeamnă să privim și înlăuntrul nostru... Căscă, și se întinse, scoțînd un sunet de mulțumire din gîtlej.

Unul dintre dregătorii lui spuse deodată:

— Pe cuvîntul meu, ia uitați-vă pe pajiștea aia!

Capete îngreunate se întoarseră pe gîturi apăsate de ațipeală, și cu toții văzură vacile și oile și caii din sat îmbulzindu-se la capătul pajiștii, cu ochii țintă la iapa cea albă a magicianului, care păștea liniștită iarba proaspătă.. Nici unul din animale nu scotea vreun sunet. Chiar și porcii și gîștele erau tăcuți ca stafiele. O cioară croncăni o singură dată, undeva departe, și țipătul ei brăzdă cerul amurgit, ca o scînteie singuratecă.

— Să te miri, nu alta, murmură primarul. Să nu-ți vină să crezi.

— Da, nu-i așa? încuviință magicianul. Dacă v-aș spune numai unele din lucrurile de preț care mi s-au oferit în schimbul ei...

— Partea cea mai interesantă, spuse dregătorul care vorbise primul, este că s-ar zice că nici nu se sperie de ea. Au doar așa, o înfățișarea smerită, de parc-ar face o reverență în fața ei.

— Văd acolo, la ea, ceva – și voi ați uitat cum să vedeți și voi același lucru. Schmendrick își băuse tainul de vin roșu, iar fata îl sorbea cu ochii ei mai dulci dar mai puțin adînci decît ai licornei. Își trînti paharul pe masă și-i spuse primarului, care-l asculta surîzînd: Ea este o făptură mai de preț decît ați îndrăzni voi să vă închipuiți chiar în visele voastre. E un mit, o amintire, o-izvorîre-a-dorinței. O-jeluire-a-dorinței. Dacă v-ați mai aduce aminte vreodată, dacă s-ar întîmpla vreodată să vă mai fie foame de...

Vorbele i se pierdură însă într-o zbucnire ropotitoare de copite și în vuietul stîrnit de țipetele copiilor. Vreo duzină de călăreți, investmîntați în zdrențele toamnei, năvăliră în galop în piață, urlînd și hohotind, împrăștiindu-i pe tîrgoveți ca pe niște bile într-un joc de

copii. Se strînseră cu toții în șir și apoi tropăiră zgomotos dînd ocol pieței, răsturnînd tot ce le ieșea în cale și zbierînd laude înfumurate și chemări la luptă care nu se îndreptau către nimeni anume. Unul din călăreți se ridică în picioare pe scările șei, își încordă arcul și săgetă cocoșul de tablă care se rotea după vînt în vîrfurile săgeții de pe turla bisericii; un altul îi smulse lui Schmendrick pălăria din cap, și-o înfundă pe propria sa căpățină, și tropăi mai departe hohotînd. Alții săltau pe șeile lor copii înspăimîntați, iar alții se mulțumeau cu burdufurile de vin și hălțile de pîine și carne de pe masă. Ochii le scînteiau sălbateci pe fețele supte și țepoase, iar rîsetele le răsunau ca tunetul tobelor.

Primarul cel rotofei rămase nemișcat pînă cînd prinse privirea celui care-i conducea pe călăreți. Atunci își ridică o sprînceană; omul pocni din degete și de îndată caii încremeniră locului, iar bărbații cei zdrențăroși se făcură tăcuți ca și vitele satului în fața licornei. Îi lăsară binișor pe copii la pămînt, și aproape cu toții dădură înapoi burdufurile de vin smulse de pe masă.

— Jack Jingly, dacă ești bun, spuse liniștit primarul.

Conducătorul călăreților descălecă și se apropie cu pași înceți de masa unde se ospătau dregătorii și oaspetele lor. Era un bărbat uriaș, înalt de peste doi metri, și cu fiecare pas scotea cîte un sunet de zurgălăi și de clopoței din pricina inelelor și clopoțeilor și brățarilor cusute în vestmintele-i de piele peticită.

— 'Seara, Luminăția Voastră, spuse cu un chicotit răgușit.

— Să terminăm cu treaba asta, vorbi primarul. Și nu-nțeleg de ce nu puteți veni liniștiți, călare, ca oamenii civilizați.

— Păi, băieții n-au vrut să facă nici un rău, 'Nălțimea Voas', mormăi uriașul fără să-și piardă buna dispoziție. Stau pitiți toată ziulica-n codru' verde, și mai simt și ei nevoia să se întindă puțin, ca un fel de catarsă, cum ar veni. E, în sfîrșit, să trecem la treaba noastră, așa-i? Oftînd, scoase de la brîu o pungă bătucită bine și-o așeză în palma întinsă a primarului. Uite-aicișă, 'Nălțimea Voas', spuse Jack Jingly. Nu o fi cine știe ce – da' mai mult – n-avem dă unde.

Primarul deșertă băncuțele în palmă, și le împinse cu degetul lui cel gros, grohăind.

— Te cred că nu-i cine știe ce, se plînsese. Nu-i nici măcar cît s-a strîns luna trecută, și-aia a fost și ea ca vai de lume. Hoți de drumul mare sînteți voi, prăpădiților?

— Vremuri grele, răspunse posomorît Jack Jingly. Ce sîntem noi de vină că nici călătorii n-au gologani la ei, mai mult ca noi? Oricît ai stoarce napu' tot nu curge sînge din el.

— Ba eu pot să-l storc mai tare, spuse primarul. Se strîmba fioros acum și-și scutura pumnul pe sub nasul tîlharului. Și dacă te prind că mă tragi pe sfoară, zbieră, dacă-ți căpușești tu buzunarele pe spinarea

mea, am să te storc eu pe tine, prietene, am să te storc pînă nu-ți mai rămîne decît uscătura de sub coajă, și te las să te bată vîntul unde-o ști el. Cară-te acuma, și spune-i asta și trențarosului ăluia de căpetenie a voastră. Valea, țărănoilor.

Pe cînd Jack Jingly se întorcea bombănind pe călcîie, Schmendrick își drese glasul și spuse șovăind:

— Pălăria mi-ar mai trebui, dacă nu te superi.

Uriășul se holbă la el cu ochi injectați ca de bivol, fără să spună nimic.

— Pălăria mea, ceru Schmendrick cu voce mai fermă. Unul din oamenii matala mi-a luat pălăria, și ar fi mai înțelept din partea lui să mi-o dea îndărăt.

— Înțelept, ă? grohăi Jack Jingly în cele din urmă. Și cine-ai fi, tu, rogu-te, așa de grozav ca să știi ce-i înțelepciunea?

Vinul mai tresălta încă în ochii lui Schmendrick.

— Eu sînt Schmendrick, magicianul, și pot să fiu un dușman de temut, declară el. Sînt mai bătrîn decît par cînd te uiți la mine, și mai puțin prietenos. Pălăria mea.

Jack Jingly îl mai privi cîteva clipe; pe urmă se îndreptă spre calul lui, păși pur și simplu peste el și se așeză în șa. Veni astfel călare spre masă, pînă cînd ajunse la un fir de barbă de Schmendrick, care stătea acolo în picioare, așteptîndu-l.

— Na, atunci, bubui glasul lui. Dacă ești magician, fă și tu ceva mai vrăjitoarește. Fă-mi trandafiru' ăsta-al meu să fie verde, umple-mi coburii cu zăpadă, suflă-mi barba să se facă nevăzută. Mie, sau să-mi arăți ceva magie, sau, dacă nu – călcîiele. Scoase un pumnal ruginit de la brîu și-l legănă prin aer ținîndu-l de vîrf, toată vremea asta șuierînd răutăcios.

— Magicianul e oaspetele meu, îl avertiză primarul, însă Schmendrick vorbi mai departe, plin de solemnitate:

— Foarte bine. De cap să-ți fie.

Încredințîndu-se cu coada ochiului că fata îl privea cu gura căscată, el arătă cu degetul spre ceata de momii care rînjeau în spatele șefului lor și spuse niște cuvinte care sunau din coadă. De îndată, pălăria lui neagră se smulse din degetele omului care o furase și pluti încet prin aerul înserării, tăcută ca o bufniță. Două femei leșinară, și primarul se așeză deodată în jilțul lui. Tîlharii țipară cu glasuri de copii.

Pălăria cea neagră pluti încetișor de-a lungul pieței, pînă ajunse la o troacă de adăpat caii, unde se aplecă și se strînse căuș umplîndu-se cu apă. Apoi, invizibilă aproape prin umbră, se roti încet prin aer, întorcîndu-se, după toate aparențele ținînd către capul nespălat al lui Jack Jingly. Acesta și-l acoperi cu amîndouă mîinile, horcăind: „Nu, nu, cheam-o îndărăt”, și chiar și oamenii lui pufniră în așteptarea spectacolului care li se pregătea. Schmendrick surîse triumfător și

pocni din degete să grăbească pălăria în zborul ei.

Dar, pe cînd se apropia de șeful tîlharilor, zborul pălăriei începu să-și schimbe direcția, arcuindu-se, la început treptat, apoi tot mai hotărît pe măsură ce se apropia de masa dregătorilor. Primarul de-abia mai avu timp să sară în picioare înainte ca pălăria să se cuibărească alene pe capul lui. Schmendrick se feri într-o parte la vreme, dar vreo doi dregători tot se aleseră cu o burniță împroșcată spre ei.

În hohote de rîs care creșteau și se stingeau după plac, Jack Jingly se aplecă în șa și-l smulse cu iuțeală de fulger pe Schmendrick magicianul, care încă mai încerca să-l șteargă pe primar cu fața de masă.

— N-aș crede c-o să-ți mai ceară să repeți chestia asta, îi zbieră uriașul la ureche. Mai bine să vii cu noi.

Îl aruncă pe Schmendrick cu fața în jos peste oblînc, și se îndepărtă în galop, urmat de cohorta lui soioasă. Pufniturile, icniturele, hohotele lor mai dăinuiră prin piață multă vreme după ce ropotul copitelor se stinsese.

O droaie de oameni se îmbulziră în grabă să-l întrebe pe primar dacă să-l urmărească sau să-l salveze pe magician, dar el își clătină capul murat, spunînd:

— Nu cred c-ar mai fi nevoie. Dacă oaspetele nostru e-ntr-adevăr omul care pretinde el c-ar fi, atunci ar putea să se descurce singur. Și dacă nu-i – atunci un prăpădit de șarlatan care s-a bucurat prin înșelăciune de ospitalitatea noastră n-are nici un drept să ne ceară nouă ajutorul. Nu, nu, nu ne mai batem capul cu el.

Firișoare de apă îi alunecau în jos, pe fâlci, să se unească apoi cu șiroaiele de pe gît și cu șuvoiul care-i năpădisese acum plastronul cămășii, însă el își întoarse privirea placidă spre pajiștea unde iapa cea albă a magicianului licărea încet prin întuneric. Tropăia în sus și în jos de partea cealaltă a gardului, fără să facă nici un zgomot. Primarul spuse încet:

— Cred c-ar fi bine s-avem noi grijă de iapa prietenului nostru care s-a despărțit tocmai de noi, din moment ce e limpede că o prețuia atît de mult.

Trimise pe pajiște doi oameni cu poruncă să prindă iapa într-un laț și să o închidă în ieslea cea mai bine păzită din grajdurile lui.

Însă oamenii nici n-apucaseră să ajungă pînă la portița care da în pajiște, cînd iapa cea albă sări peste gard și se pierdu în noapte ca o stea căzătoare. Cei doi rămaseră locului o vreme, fără să le pese de poruncile primarului care le cerea să se întoarcă; și nici unul din ei nu mai spuse vreodată mai tîrziu, nici măcar celui alt, de ce rămăsese astfel cu ochii pierduți, atîta vreme, după iapa magicianului. Însă din cînd în cînd după aceea, se trezeau rîzînd, cu un fel de bucurie uimită chiar și în toiul cîine știe cărei împrejurări foarte grave, și astfel

ajunseră să fie socotiți niște pierde-vară, niște oameni cu gîndul mereu aiurea.

Tot ce-și mai aducea aminte mai târziu Schmendrick despre furtunoasa călărire cu tîlharii era vîntul, marginea șeii, și rîsul hohotitor al uriașului cu zurgălăii. Fusesse dealtfel tot timpul prea preocupat de felul în care se sfîrșise vrăjitoria lui cu pălăria ca să mai bage în seamă ce era în jur. Prea multe cuvinte în limba vulgară, își spunea încercînd să găsească explicația. S-a dus dracului echilibrul. Însă apoi clătină din cap, ceea ce îi era greu, dată fiind poziția în care se afla. Puterea magiei, ea știe ce trebuie și ce vrea să facă, se gîndea, hurducîndu-se din tot trupul pe cînd calul traversa un pîrîu rîpos. Doar că eu nu știu niciodată ce știe ea. În orice caz, nu știu cînd ar trebui. I-aș scrie o scrisoare duhului magiei, dacă aș ști unde se ascunde.

Frunzișul și rămurișul îi scrijeleau fața, și bufnițele îi țipau în urechi. Caii încetiniră în trap, apoi la pas. Un glas înalt, tremurător, cîntă în fața lor: „Stai și dă parola!”

— La dracu'! Iar o luăm de la capăt, mormăi Jack Jingly. Se scărpină în cap scoțînd un sunet ca de ferăstrău, își ridică vocea și răspunse: Viața-i scurtă, da-i plină de bucurie, aici în pădurea cea verde; tovarășii toți, ca unul uniți, întru victorie dăruieți...

— Libertate, îl corectă glasul din față. Întru libertate dăruieți. E ritmul săltăreț.

— Mulțumesc. Întru libertate dăruieți. Tovarăși uniți – nu, asta am mai spus-o. Viața-i scurtă, dar plină de bucurie, tovarășii uniți – nu, nu-i așa. Jack Jingly se scărpină iarăși în cap gemînd. Întru libertate dăruieți – da' mai dă-mi și tu o mîină de ajutor, ce dracu'!

— Toți pentru unul, unul pentru toți, spuse glasul, îndatoritor. Găsești singur restul?

— Toți pentru unul, unul pentru toți – gata, am găsit! zbieră uriașul. Toți pentru unul, unul pentru toți, uniți rezistăm, despărțiți sîntem morți. Își îmboldi calul și trecu mai departe.

O săgeată schelălăi prin întuneric, îi ciupi o bucățică de carne din ureche, împunse calul celui care-i mergea alături și se pierdu în noapte vîjîind ca un liliac. Tîlharii se risipiră la adăpostul copacilor, și Jack Jingly aproape că plînsese de necaz:

— Sări-ți-ar ochii, ți-am mai spus parola asta de zece ori! Las' că pun eu mîna pe tine!

— Am schimbat parola în lipsa ta, Jack, se auzi glasul plantonului. Era prea grea ca s-o ții minte ușor.

— A, ați schimbat parola, așa? Jack Jingly se freca la urechea rănită cu o pulpană a mantiei lui Schmendrick. Și de unde era să știu eu, mă nătăfleață fără cap, fără mațe, cu rînza scoasă?

— Nu te mai înfuria așa, Jack, îl potoli plantonul. La urma urmelor, nici n-are vreo importanță dacă știi sau nu parola nouă, pentru că e foarte simplă. Țipi și tu o dată ca girafa. Căpitanul s-a gândit chiar el la asta.

— Să țin ca girafa! Uriașul înjură atît de murdar, încît pînă și caii începură să se frămînte pe picioare stînjeniți. Mă, prostălăule, girafa nu țipă în nici un fel. Căpitanul ar fi putut la fel de bine să ne spună să facem ca peștele, sau ca fluturile.

— Știu. Da' vezi că acum nimeni nu mai poate să mai uite parola, nici chiar tu. Nu-i deștept, căpitanul?

— Deștept, foc, spuse Jack plin de mirare. Da' ia ascultă aici, ce poate să-l oprească pe un poteraș sau pe vreunul din oamenii regelui să țipe și ei ca girafa cînd le ceri tu parola?

— Așa, vezi, chicoti mulțumit plantonul. Tocmai în asta stă deșteptăciunea. Trebuie să dai parola de trei ori. De două ori lung, și o dată scurt.

Jack Jingly ședea tăcut pe calul lui, frecîndu-se la ureche.

— De două ori lung, și o dată scurt, oftă el curînd după aceea. Mda, la urma urmei nu-i chiar o prostie mai mare decît pe vremea cînd n-aveam nici o parolă, și puneam să-l omoare pe oricine răspundea cînd Țipai tu. De două ori lung, și o dată scurt – bine. Călări mai departe printre copaci și oamenii lui îl urmară încet.

Glasuri murmurau undeva în fața lor, mohorîte ca zumzetul unor albine ce se știu jefuite. Pe măsură ce se apropiau, lui Schmendrick i se părea că distinge printre ele și vocea unei femei. Pe urmă simți pe obraz căldura focului, și își ridică privirile. Se opriseră într-un mic luminiș, unde alți zece sau doisprezece oameni ședeau în jurul focului, boscorodind sau certîndu-se între ei. Mirosea a fasole arsă.

Un bărbat cu părul roșu, pistruiat tare, îmbrăcat în niște zdrențe mai acătării decît ceilalți, făcu cîțiva pași în întîmpinarea lor.

— Și-așa, Jack! strigă. Pe cine-aduci acolo: tovarăș sau captiv? Și peste umăr strigă către altcineva: Mai toarnă niște apă în supă, iubito; avem oaspeți.

— Păi, nici eu nu știu bine ce e, șovăi Jack Jingly. Începu să spună povestea cu pălăria și primarul, însă de-abia ajunsese la partea cînd se năpustiseră urlînd în sat, că fu întrerupt de o femeie uscată ca un ghimpe, care-și făcu loc împingîndu-se prin cercul de bărbați strînși în jurul lui și începu să strige: Ba de loc, Cully; supa și-așa nu-i decît un fel de nădușeală, de lungă ce-i! Avea fața osoasă, palidă, cu ochi ca tăciunele, acum aprinși de mînie, și părul îi era de culoarea ierburilor moarte.

— Și lunganu-ăsta, cine-o mai fi? întrebă, cercetîndu-l pe Schmendrick ca și cum ar fi fost cine știe ce murdărie pe care-ar fi găsit-o agățată de talpa încălțării. Orășean nu-i. Nu-mi place deloc

cum arată. Taie-i vruta.

Voise să spună sau „burta“ sau „mutra“, și chiar și spusese aceste amîndouă vorbe, însă sunetul care ieșise îl străbătu pe Schmendrick prin șira spinării ca un fir de iarbă de mare. Alunecă din șaua lui Jack Jingly și se opri în fața căpeteniei tîlharilor.

— Eu sînt Schmendrick magicianul, anunță, rotindu-și mantia cu amîndouă mîinile pînă cînd, de bine de rău, se înfoie nițel. Și tu ești într-adevăr faimosul căpitan Cully din pădurea verde, cel mai îndrăzneț dintre cei îndrăzneți și cel mai liber dintre cei liberi?

Cîțiva dintre tîlhari pufniră, iar femeia scoase un geamăt.

— Știam eu, spuse. Taie-l, Cully, scoate-i mațele să le mănînce rațele, pînă cînd nu te duce el pe tine, cum a mai făcut și ăla dinainte.

Însă căpetenia se înclină cu mîndrie, arătîndu-și o insulă de chelie pe creștet, și răspunse:

— Acesta-s eu. Cine mă urmărește să-mi taie capul are să găsească în mine un dușman de spaimă, dară cine mă caută ca pe un prieten, are să găsească un prieten de seamă. Cum de-ai ajuns aici, domnul meu?

— Am ajuns pe burtă, răspunse Schmendrick, și fără voia mea, dar cu toate acestea cu prietenie. Deși frumoasa asta a matala se cam îndoiește că spun drept, adăugă, înclinîndu-și capul către femeia cea slabă, care scuipă pe pămînt în fața lui.

Căpitanul Cully rînji și-și petrecu cu prudență brațul pe după umerii ascuțiți ai femeii.

— A, așa se poartă Molly Grue de obicei, explică el. Ea mă păzește mai bine decît aș putea să mă păzesc singur. Eu sînt un om generos, darnic; poate chiar în mai mare măsură decît ar trebui – mîna-ntinsă și punga deschisă pentru toți cei care fug de tiranie – asta-i deviza mea. E și firesc ca Molly să ajungă bănuitoare, supărăcioasă, îmbătrînită înainte de vreme, chiar și puțin cam cicălitoare. Oricît ar fi cineva de desăvîrșit, tot mai are și-un cusur, nu, Molly? Dar are inimă bună, inimă bună. Femeia își scutură umerii de sub brațul lui, însă căpitanul nu-și mai întoarse capul spre ea. Ești binevenit printre noi, seniorule vrăjitor, îi spuse lui Schmendrick. Trage-te aici lîngă foc, și spune-ne povestea ta. Cum se vorbește despre mine pe-acolo, prin părțile voastre? Ce-ați mai auzit despre viteazul căpitan Cully și despre ceata lui de oameni liberi? Ține-aici o halcă de carne.

Schmendrick primi locul lîngă foc, refuză cuviincios bucata de carne cam rece, și răspunse:

— Am auzit că ești prietenul celor neajutorați și dușmanul celor puternici, și că tu și oamenii tăi duceți o viață plină de bucurii prin păduri, luînd de la bogați și dăruindu-le săracilor. Știu povestea cum tu și cu Jack Jingly v-ați spart capetele cu doage de butoaie mari și pe urmă ați ajuns frați de cruce; și cum ai scăpat-o pe Molly de la

nuntirea cu boșorogul pe care i-l alesese taică-su. De fapt, Schmendrick nu auzise niciodată de căpitanul Cully pînă în seara aceea, însă cunoștea îndeajuns de bine legendele populare și mai cunoștea și genul căpitanului. Și, bineînțeles, riscă el încă o remarcă, mai e și povestea aia cu regele cel rău...

— Haggard, blestem și pacoste pe capul lui! strigă Cully. Da, da, nu-i om pe-aici prin partea locului care să nu fi fost nedreptățit la vremea lui de porcul ăsta bătrîn de Haggard – gonit de pe pămînturile lui legiuite, lipsit de rangul și de averile lui, jupuit de tot ce-avea. Cu toții, ăștia, nu mai trăiesc decît ca să se răzbune, ascultă ce-ți spun eu, magicianule, și-ntr-o bună zi Haggard are să trebuiască să plătească toate socotelile...

Sumedenie de umbre trențaroase șuierară de la locurile lor de pe lîngă foc întărindu-i spusele, însă rîsul lui Molly Grue se abătu peste ei ca o grindină, certîndu-i, pișcîndu-le fețele.

— Poate c-o să plătească, de, îi batjocori ea. Da' numai că n-o să plătească nimic la o droaie de sărăntoci încrezuți ca ăștia. Castelul lui putrezește pe picioare și se clatină din temelii pe zi ce trece, și oamenii lui au îmbătrînit că nici nu-și mai pot ține armurile în spinare, însă dac-ar fi pe ce-o să îndrăznească vreodată căpitanul Cully, Haggard ăsta are să domnească de-a pururi.

Schmendrick își ridică o sprînceană, și Cully se făcu roșu ca ridichea la față.

— Trebuie să înțelegi și tu, mormăi el. Regele Haggard are pe lîngă el Taurul ăsta...

— Ho, Taurul Stacojiu, Taurul Stacojiu! hohoti Molly. Să-ți spun eu ceva, Cully, după toți anii ăștia pe care mi i-am pierdut prin pădure pe-aici cu tine, am ajuns să cred că Taurul ăsta nu-i nimic altceva decît o scornire de-a ta, să-ți ascunzi lașitatea. Dacă mai aud o singură dată povestea asta, mă duc eu singură și-l găsesc pe boșorogul de Haggard, și-ți arăt eu atunci cît ești de...

— Destul! zbieră Cully. Nu de față cu străinii! Se chinuia să-și tragă spada, și Molly își deschisese larg brațele s-o primească rîzînd mai departe. În jurul focului mîini unsuroase făceau să sticlească pumnalele, și arcurile păreau să se încordeze singure, însă atunci Schmendrick își ridică și el glasul, încercînd să salveze vanitatea amenințată a lui Cully. Nu putea să sufere scenele de familie.

— În țara mea se cîntă chiar o baladă despre tine, începu el. Nu-mi aduc aminte bine cum vine...

Căpitanul Cully se întoarse spre el, rotindu-se pe călcîie ca o pisică vîîndu-și coada.

— Care din ele? întrebă.

— Nu știu. răspunse Schmendrick luat pe nepregătite. Ce, sînt mai multe?

— Mai multe? Te cred! strigă Cully, strălucind la față și părînd deodată să crească în fața ochilor celui alt, ca și cum și-ar fi purtat în pîntece propria mîndrie. Willie Gentle! Willie Gentle! Unde-o fi băiatu' ăla? Un tinerel buburos, cu părul lung și soios, care avea în mîna o lăută, înaintă domol spre foc. Ia zi tu una din isprăvile mele, pentru seniorul de-aici, îi porunci căpitanul Cully. Cînt-o pe-aia despre cum ai intrat tu în ceata mea. N-am mai auzit-o de marțea trecută.

Menestrelul oftă, ciupi o coardă și începu să cînte cu o voce tremurată, pițigăiată, de tenor:

„Oho, căpitanul Cully, cum venea el călare
După ce hăituise cerbii regelui, în veselă vînătoare,
Cînd pe cine vedea? Un tinerel palid la față
Cum îi ieșea înaintea pe landă, prin ceață.

— Ho, viteazule! Au corăbiile toate ți s-au necat?
Sau de ce-ți frînge pieptul mereu un oftat?
Au poate plînge după frumoasa inimii tale?
Au ți-au luat piuitul cumva pe sub zale?

— Nu mi-au luat piuitul, ce-o mai fi fiind asta,
Și mi-este chiar în largul meu în zalele astea.
Dar plîng și oftez după frumoasa inimii mele,
Care-ai trei frați ai mei mi-au furat-o cu toate cele.

— Eu sînt căpitanul Cully din pădurea cea verde,
Și oamenii mei sînt mai viteji chiar decît ai putea crede.
Dacă-ți aduc iubita îndărăt, neatinsă, curată.
Ce-mi dai tu în schimb ca răsplată?

— Dacă mi-o aduci pe iubita mea îndărăt,
Am să-ți turtesc cu pumnii nasul ăsta urît.
Dar ea avea la gît un smarald minunat
Pe care, odată cu ea, ai trei frați l-au furat.

Atunci căpitanul spre cei trei tâlhari călărea,
Spada sa prin văzduh tremura, strălucia.

— Fata țineți-vi-o sănătoși, smaraldul să mi-l dădeți.
Care decît o coroană de rigă e mai de preț.”

— Acuma vine partea cea mai frumoasă, îi șopti Cully lui Schmendrick. Se legăna plin de încîntare pe vîrfurile picioarelor, strîngîndu-se singur în brațe.

„Atunci trei mantii se-nfoaie, trei săbii cu șopot
Sînt trase din teci, șuierînd ca ceaiul în clocot.

— Pe crucea mea de voinic, spuse Cully înfuriindu-se
deodată,

Acuma v-ați șters pe bot și de smarald și de fată.

Îi împunge cu spada, îi îmboldește, îi tot bate,

Îi gonește-ncoace și-ncolo ca pe niște oi căpate...”

— Ca pe niște oi căpate, suflă Cully. Continuă să se salte, să fredoneze, să-nvîrtă prin aer trei săbii nevăzute, parîndu-le fandările cu antebrațele, toată vremea cît mai ținură următoarele șaptesprezece stanțe ale cîntecului; era ca dus pe altă lume de încîntare și nu mai lua deloc în seamă batjocurile pe care le revărsa asupra-i Molly și nici nerăbdarea oamenilor săi. Balada se termină în cele din urmă și Schmendrick bătu din palme cu toată seriozitatea și cît mai puternic, lăudîndu-l pe Willie Gentle pentru tehnica mîinii drepte.

— Asta-i ceea ce se cheamă un pizzicato de din vale, răspunse menestrelul.

I-ar fi explicat mai departe, dar Cully îl întrerupse spunînd:

— Bravo Willie, ai fost grozav; da’ acumă cîntă-le și pe-ălelalte. Surîse radios către Schmendrick, care nădăjduia că reușise să-și compună o expresie de surpriză plăcută. Ți-am spus că sînt mai multe cîntece despre mine. Sînt treizeci și unu, ca să fiu exact, deși nici unul n-a fost încă transcris în antologiile astea care se tot fac acum... Ochii i se făcură deodată mari și rotunzi, și-l prinse cu un gest impulsiv pe magician de umeri. Nu cumva ai fi matale unu’ din ăștia care umblă să strîngă cîntecele pentru cărți de antologie? îl întrebă. D-alde ăștia tot umblă să strîngă balade, așa am auzit, travestiți în oameni simpli...

Schmendrick clătină din cap.

— Nu sînt, și-mi pare rău, îți spun drept.

Căpitanul oftă și-și coborî brațele de pe umerii celuiilalt.

— Nu-i nimic, murmură. Mai trage omul nădejde, înțelege, chiar și în vremurile noastre – ai vrea să te vezi strîns într-o carte, controlat, adnotat, cu versiuni și variante, poate chiar să ți se pună la îndoială autenticitatea... ei, da: în sfîrșit, nu-i nimic. Cîntă și cîntecele ălelalte, Willie băiatule. Ai nevoie de exercițiu, că, odată, într-o zi au să vină să te transcrie.

Țîlharii mormăiră foindu-se și unii începură să dea cu piciorul în pietrele de lîngă foc. O voce răgușită se făcu auzită din umbra unde i se ascundea posesorul:

— Ce dracu’, Willie, cîntă-ne un cîntec adevărat. Cîntă-ne unu’ despre Robin Hood.

— Cine-i ăla care-a zis asta? Spada lui Cully zvîcni zăngănind din

teacă, iar el își întoarse capul cercetător de la unul la altul. Chipul îi păru deodată palid și istovit ca o bucată stoarsă de lămîie.

— Eu am spus asta, zise Molly Grue, care de fapt nu vorbise. Oamenii s-au săturat de balade și de vitejiile tale, căpitane dragă. Chiar dacă ți le-ai scris tu singur.

Cully tresări și-i aruncă o privire dintr-o parte lui Schmendrick.

— Dar tot pot să fie socotite cîntece populare, nu-i așa, învățatule? Întrebă cu voce scăzută, nesigură. La urma urmelor...

— Dar eu nu sînt un învățat dintre aceia, spuse Schmendrick. Îți spun drept că nu.

— Adică, nu te poți încrede în oamenii din popor să lași pe mîna lor chestii de-astea importante, epice. Aștia le-ncurcă pe toate.

Un tâlhar mai vîrstnic, înfășurat în vestminte de catifea uzată, păși înainte, dintre ceilalți.

— Căpitane, dacă e vorba de cîntece populare, și văd că n-avem încotro și trebuie să fie vorba, atunci eu zic c-ar trebui să fie cîntece adevărate despre haiduci adevărați, nu despre viața asta de minciună pe care-o ducem noi. Nu te supăra, căpitane, da' la drept vorbind nu prea ducem noi o viață veselă, dacă stăm să ne gîndim...

— Ba eu sînt vesel douăzeci și patru de ore pe zi, Dick Fancy, spuse Cully cu răceală. Adevărul ăsta e.

— Și nici nu furăm de la bogați ca să le dăm săracilor, se grăbi să spună mai departe Dick Fancy. Furăm de la săraci, pentru că ăștia nu ni se pot împotrivi – cei mai mulți – și bogații iau ei de la noi, pentru că ne-ar stîrpi cît ai bate din palme dacă și-ar pune mintea cu noi. Nu stăm să-l jefuim pe porcul ăla gras și lacom de primar la drumul mare; îi plătim tribut la fiecare lună ca să ne lase el în pace. N-am răpit de cînd sîntem vreun episcop mai fudul, să-l ducem să-l ținem ostatec în pădure, și aici să mai și benchetuim cu el și să-l omenim, pentru că Molly nici n-are oale ca lumea să facă mîncare, și pe urmă nici noi n-am fi o tovărășie prea nobilă pentru vreun episcop. Cînd ne ducem travestiți prin tîrguri, nu cîștigăm niciodată la trasul cu arcul sau la aruncarea inelelor. Auzim uneori vorbe frumoase despre cum ne-am mai schimbat cînd ne punem alte haine, dar asta e tot.

— Am trimis și eu odată o tapiserie la un concurs, își aminti Molly. A ieșit a patra. A cincea. Era un cavaler stînd de veghe – dar în anul ăla toată lumea făcuse tapiserii cu cavaleri stînd de veghe. Dintr-o dată începuse să se frece la ochi cu pumnii ei noduroși. O, dracu' să te ia, Cully!

— Ce? Ce vrei? zbieră acesta exasperat. E vina mea că nu te ții de tapiserii? Odată ce-ai pus și tu mîna pe-un bărbat, ai lăsat dracului să ți se risipească toate talentele. Nu mai coși, nu mai cînti, n-ai mai făcut și tu vreo înluminură pe cîte-un manuscris de ani de zile – și ce-ai făcut cu viola aia da gamba pe care ți-o găsisem? Se întoarse către

Schmendrick: Parc-am fi înșurați de-a binelea, când o vezi cum se lasă pe tînjeală. Magicianul apucă să schițeze din cap un semn de aprobare, dar se întoarce să se uite în altă parte.

— Cît despre dregerea nedreptăților, despre lupta pentru libertățile cetățenești, și alte chestii de-astea, spuse Dick Fancy, asta n-ar fi partea cea mai rea – vreau să spun că-n ce mă privește, eu nu sînt din ăia care se dau în vînt după campanii și cruciade; unii sînt și alții nu-s, de unde nu e nici Dumnezeu nu cere – da' uite că ne pui și pe noi să dăm cu gura cu cîntecele astea, că noi facem codru' verde, și-i ajutăm pe cei năpăstuiți. Și tu știi, Cully, că n-o facem, noi îi dăm pe năpăstuiți pe mîna legii ca să luăm banii de răsplată, și cîntecele astea nu-s decît o mare plictiseală, și ăsta-i adevărul.

Căpitanul Cully își încrucișă brațele pe piept, ignorînd rînjetele prin care oamenii lui îl aprobau pe Dick.

— Tu zi-i cu cîntecele alea, Willie.

— Ba n-am să le zic de loc. Menestrelul sta țeapăn și părea că n-avea de gînd să-și mai ridice niciodată mîna spre coardele lăutei. Și adevărul e că nici nu te-ai bătut vreodată cu frații mei pentru vreun smarald, Cully. Le-ai scris pur și simplu o scrisoare, pe care nici n-ai vrut s-o semnezi...

Cully își trase brațul îndărăt, și ascuțișurile pumnalelor sclipiră printre cei din jurul focului, ca și cum cineva ar fi aruncat deodată un pumn de cărbuni pe jăratec. Atunci Schmendrick făcu iarăși un pas înainte, surîzînd grăbit.

— Dacă-mi dați voie să vă propun un alt fel de a ne trece timpul, sugeră el, de ce nu l-ați lăsa pe oaspetele vostru să-și cîștige odihna în noaptea asta, printre voi, arătînd și el cu ce poate să vă distreze? Eu nu știu nici să cînt din gură, nici din lăută, însă cîte ceva tot știu și eu să fac, și s-ar putea ca unii dintre voi să nu mai fi văzut așa ceva pînă acum.

Jack Jingly se învoi numaidecît:

— Zău așa, Cully, 'mnealui e magician! Să se mai distreze și băieții. Molly Grue mormăi și ea, e drept niște generalizări pripite despre vrăjitorii luați în bloc, însă oamenii își ieșiseră din fire de bucurie, țipînd și aruncîndu-se în sus unii pe alții. Singura împotrivire o arătă căpitanul Cully însuși, care protestă cu tristețe:

— Da, da' ce facem cu cîntecele? Învățatul nostru trebuie să asculte cîntecele pentru cartea lui.

— Și am să le și ascult, îl încredință Schmendrick. Dar mai tîrziu. Cully se luminează atunci la față și le strigă oamenilor să se dea la o parte, să-i facă loc. Ei se așezară sau se lungiră în umbră, privind cu rînjete largi pe față cum Schmendrick începu să-și depene scamatoriile cele vechi cu care-i distra și pe țărani ce veneau la Bîlciul Miezului de Noapte. Ca magie, totul șchiopăta, însă el își spunea că sînt și așa

lucruri destul de bune pentru o adunătură cum erau cei care alcătuiau ceata lui Cully.

Îi judecase greșit însă. Bătură din palme la inelele și basmalele lui nesfârșite, la peștișorii aurii și la așii de cupă pe care și-i scotea din urechi, se arătară cuviincioși și binecrescuți, dar cîtuși de puțin cucerți de vrăjile lui. Cum nici el nu le oferea magie adevărată, nu putea să scoată de la ei încîntare adevărată; și cînd unul din farmece îi mai și dădea greș – ca atunci, de pildă, cînd le promisese că are să preschimbe o rață într-o față bisericească pe care ei s-o poată prăda cum se cuvine, și nu reuși să dea la iveală decît un pumn de mațe de pasăre, și crude încă – ei bătură doar din palme, tot atît de îngăduitori și de cu gîndul aiurea ca și cum i-ar fi reușit scamatoria. Era un public desăvîrșit.

Cully surîdea nerăbdător, și Jack Jingly începuse să moțăie, însă pe magician îl necăjea faptul că vedea dezamăgirea în ochii neliniștiți ai lui Molly Grue. Un fior de mînie îl străbătu pe neașteptate făcîndu-l să rîdă deodată. Lăsă să-i lunece din mîini cele șapte mingi rotitoare care se făceau tot mai strălucitoare pe măsură ce le rotea îndemînatec prin aer cu amîndouă mîinile (în serile lui bune le făcea chiar să ia foc de-a binelea), aruncă la o parte toate pălăriile de mătăasă de care i se făcuse de mult silă, și-și închise ochii. „Fă ce vrei“, îi șopti puterii magice pe care și-o simțea deodată. „Fă ce vrei tu.“

Și ea suspină în trupul lui, pornind de undeva din adîncuri tainice – poate din omoplați, poate din măduva fluierului picioarelor. Inima i se umplu și i se umflă ca o pînză de corabie, și în trup i se stîrni ceva mai sigur de sine decît simțise pînă atunci vreodată. Îi vorbea cu glasul lui chiar, poruncindu-i. Sfîrșit de puterea aceasta care se născuse deodată în el, căzu în genunchi, și rămase așa, așteptînd să redevină iarăși Schmendrick.

Mă minunez ce-oi fi făcut. De făcut, am făcut oricum ceva.

Deschise ochii. Cei mai mulți dintre tîlhari hohoteau în gura mare, și arătau cu degetele la tîmple, bucuroși că aveau prilejul să-și bată joc de el pe față. Căpitanul Cully se ridicase în picioare, gata să anunțe că partea asta de distracții luase sfîrșit. Și atunci, Molly Grue scoase un țipăt cu glasul tremurat, plin de spaimă, și cu toții întoarseră capul să vadă ce văzuse ea. Un bărbat străin își făcuse apariția în lumină.

Era îmbrăcat tot în verde, mai puțin o scurtă cafenie și o pălărioară tot cafenie, pusă într-o parte și cu o pană de cocoș de munte înfiptă în ea. Era foarte înalt, prea înalt pentru un om ca toți oamenii; arcul îi atîrna pe umăr, aproape la fel de lung ca și Jack Jingly, și săgețile lui ar fi fost tocmai bune ca lănci sau ghioage pentru căpitanul Cully. Fără să le bage cîtuși de puțin în seamă pe vreuna din umbrele care încremeniseră în zdrențele lor în jurul focului, străbătu luminișul și pieri, fără un suflu, fără vreun zgomot de pași.

După el veniră alții, câte unul sau câte doi, unii vorbind între ei, mulți din ei rîzînd, însă nici unul nelăsînd să se audă nici cel mai mic sunet. Toți aveau arcuri lungi agățate pe umeri și cu toții erau învestmîntați în verde – toți în afară de unul care se arătă înfășurat în straie stacojii din creștet pînă-n tălpi, și de un altul, ascuns într-o rasă cafenie de călugăr, cu sandale în picioare și cu pîntecele uriaș strîns într-o cingătoare de funie. Unul mîngîia o alăută și cînta tăcut trecînd prin fața lor.

— E Alan din vale. Willie Gentle era cel care vorbise. Ia auziți ce terțe ia. Vocea îi suna golașă ca un pui de rață.

Fără efort, mîndri, grațioși ca niște girafe (chiar și cel mai înalt dintre ei, un lungan cu ochii blînzi), arcașii străbătură încet luminișul. La urmă, mîna în mîna, trecură un bărbat și o femeie. Chipurile lor erau frumoase ca și cum n-ar fi cunoscut niciodată frica. Părul greu al femeii strălucea ca o taină, ca un nor care ascunde luna.

— O, exclamă Molly Grue. Marian.

— Robin Hood e un mit, spuse nervos căpitanul Cully. Un exemplu clasic de personalitate eroică din folclor, sintetizată dintr-o nevoie obiectivă. Și John Henry tot așa. Oamenii au nevoie de eroi, dar nici un om nu se poate ridica vreodată la înălțimea necesității, și astfel legenda se întrupează în jurul unui sîmbure de adevăr ca o perlă. Nu-i cine știe ce scamatorie, la drept vorbind.

Chipeșul cam trecut care era Dick Fancy se urni primul. Toate siluetele, în afară de cele două de la urmă, se pierduseră în întuneric, cînd se năpusti după ele, strigînd cu glas răgușit: „Robin, Robin, Domnule Hood, seniore, stai, așteaptă-mă!“ Nici bărbatul, nici femeia nu-și întoarseră capul spre el, dar toți oamenii din ceata lui Cully – cu excepția lui Jack Jingly și a căpitanului însuși – dădură buzna spre marginea luminișului, îmbulzindu-se și călcîndu-se în picioare, împrăștiind tăciunii focului, astfel că luminișul începu să se umple de umbre. „Robin!“ strigau; și: „Marian, Stacojiule, Micule John – întoarceți-vă! Veniți îndărăt!“ Schmendrick începu să rîdă, fără să se poată stăpîni, dar cu un fel de duioșie.

Mai presus de glasurile lor urla căpitanul Cully: „Proștilor, tîmpiți și căzuți la mîntea copiilor! A fost o minciună, o vrajă totul! Nici nu există Robin Hood!“ Însă tîlharii, scoși din minți de spaima că au să-i piardă pe cei o clipă zăriți, fugiră prin pădure după strălucitorii arcași, împiedicîndu-se de bușteni, prăvălindu-se prin mărăcinișuri, jeluindu-se, înfometăți parcă, pe cînd se risipeau în urmărirea lor.

Numai Molly Grue se opri și aruncă o privire peste umăr. Fața îi ardea, albă.

— Nu, Cully, tocmai pe dos, îi strigă. Ce nu există cu adevărat e unul ca tine, sau ca mine, sau ca noi toți. Robin și Marian sînt adevărați, și noi sîntem o închipuire! Pe urmă alergă și ea mai departe

strigînd: „Așteptați-mă, așteptați-mă!“, ca și ceilalți, lăsîndu-i pe căpitanul Cully și pe Jack Jingly însingurați lîngă focul călcat în picioare, să asculte rîsul magicianului.

Schmendrick aproape că nici nu băgă de seamă cînd ei se aruncară asupra lui, apucîndu-l fiecare de cîte un braț, să-l ținuiască locului; și nici măcar nu tresări cînd Cully îl împunse cu un pumnal sub coaste, șuierîndu-i:

— Asta a fost o diversiune primejdioasă, seniorule care strîngi cîntece, și chiar o grosolănie. Ar fi fost mai cinstit să spui că n-ai chef să ascuți cîntecele despre mine. Pumnalul se înfipse ceva mai adînc.

Departa de tot îl auzi pe Jack Jingly mormăind:

— Nu-i ăsta învățat care să caute cîntece, Cully, și nici vrăjitor care să rățăască pe drumuri. Acum îl recunosc. E feciorul lui Haggard, prințul Lir, tot atît de hapsîn ca și taică-su și, neîndoios, priceput în arta neagră a farmecelor. Dar stăpînește-te, căpitane – mort n-avem ce face cu el.

Cully își coborî glasul.

— Ești sigur, Jack? Părea un om atît de cumsecade.

— Un caraghios cumsecade, vrei sft spui. Da, Lir se pricepe să facă pe-ăla care nici usturoi n-a mîncat nici gura nu-i miroase, toți mi-au spus. Face pe prostul, dar e dracul gol cînd e vorba să te tragă pe sfoară. Ia gîndește-te numai cum s-a prefăcut că-i din ăia cu cărțile de cîntece, ca să te ducă de nas.

— Da' nu m-am lăsat deloc dus de nas, Jack, protestă Cully. Nici o clipă. Poate că așa vi s-a părut vouă, da' și eu mă pricep să-i trag pe sfoară pe alții, să știi.

— Și pe urmă, cum l-a scornit pe Robin Hood, ca să le sucească la ai noștri capetele, și să-i asmuță împotriva ta. Numai că, vezi, cu asta s-a dat de gol, și-acuma s-a ars, aici rămîne, în mîna noastră, chiar dacă taică-su o trimite și Taurul Stacojiu să-l scape.

La asta lui Cully i se cam tăie respirația, însă uriașul îl înșfăcă iar pe magician, care nici nu se gîdea să opună vreo rezistență, și-l duse pe sus pînă la un copac enorm, unde-l legă cu fața spre trunchi și cu brațele petrecute pe după trunchiul arborelui. În toată vremea asta, Schmendrick chicotea încetișor, și chiar îi ușură treaba îmbrățișînd copacul cu dragoste, ca și cum ar fi fost o nouă iubită.

— Așa, spuse Jack Jingly în cele din urmă. Acuma, stai și păzește-l în noaptea asta, Cully, cît dorm eu nițel, și dimineața mă duc eu la regele Haggard, să văd ce preț pune pe fecioru-su. S-ar putea să ajungem cu toții seniori cu dare de mîină în mai puțin de-o lună.

— Și ce facem cu oamenii? întrebă Cully îngrijorat. Or să se mai întoarcă, ce crezi?

Uriașul căscă și se întoarse spre foc.

— Vin ei dimineața, și-or să fie abătuți, și-or să strănute de-ai să zici

că ce-i aia, așa c-o să trebuiască să-i iei mai ușor o vreme. Se-ntorc ei, că nu-s soiul de oameni care să dea ceva din mînă chiar pe degeaba, cum nici eu nu sînt de-alde ăștia. Altminteri ar fi stat și Robin Hood ăla cu noi, aici. Acuma îți doresc noapte bună, căpitane.

După ce se depărtă el, nu se mai auzi nici un sunet, decît țîrîitul greierilor și chicotelile înăbușite ale lui Schmendrick care-și strîngea mai departe copacul în brațe. Focul se stîngea încet, iar Cully se rotea în cercuri, oftînd cu fiecare cărbune care murea sub spuză. În cele din urmă, se așeză pe un ciot și-i vorbi astfel magicianului captiv:

— S-ar putea cu adevărat să fii feciorul regelui Haggard, spuse, gînditor, și nu învățatul care culege cîntece, așa cum te-ai prefăcut. Dar oricine ai fi, știi foarte bine că Robin Hood e o poveste și că adevărul-adevărat sînt eu. Și uite, n-or să se strîngă balade despre mine, decît dacă le scriu eu; altfel copiii de școală n-au să citească despre faptele mele de vitejie, și n-au să se joace de-a mine și de-a ceata mea. Și cînd dascălii au să scormonească prin poveștile de demult, și învățații au să cearnă prin sita înțelepciunii lor cîntecele din vechime să vadă dacă Robin Hood a existat cu adevărat vreodată, n-au să găsească niciodată, niciodată numele meu, decît dac-au să spargă coaja lumii, să-i caute sîmburele cel mai adevărat. Dar tu știi, așa că acum am să-ți cînt cîntecele căpitanului Cully. El a fost un tîlhar bun, cu inima deschisă, care-i jefuia pe bogați și le împărțea averile săracilor. Ca semn de mulțumire și recunoștință, oamenii simpli au făcut aceste versuri fără pretenții despre el.

Drept care i le cîntă pe toate, adăugîndu-l și pe cel pe care i-l mai recitase înainte Willie Gentle. Se oprea adesea să facă observații despre schimbările de ritm, rimele asonante și modurile melodice.

VI

Căpitanul Cully adormi la stanța a treisprezecea dintr-al nouăsprezecelea cîntec, și Schmendrick –care încetase să rîdă ceva mai devreme – se apucă pe dată să se elibereze din legăturile care-l țintuiau de copac. Trăgea de ele din toate puterile, însă frînghia era rezistentă. Jack Jingly îl înfășurase dealtfel în destulă frînghie ca să fi putut priponi în siguranță o corabie mai mică cu pînze, și făcuse noduri de mărimea unei țeste fiecare.

„Binișor, binișor”, încerca să se liniștească singur. „Unul care are puterea să-l evoce pe Robin Hood – de fapt, chiar să-l creeze – nu poate rămîne multă vreme legat de un copac. Un cuvînt doar, o dorință, și copacul se face la loc o ghindă pe creangă, iar funia se întoarce în ierburile verzi de prin mlaștini”. Însă știa, chiar înainte de a-și mai chema puterea pe care și-o simțise adineaori, că ceea ce coborîse asupra lui o clipă pierise acum iarăși, lăsînd în loc doar o suferință. Se simțea ca o larvă părăsită de fluturile ei.

„Fă ce vrei”, murmură încetișor. Căpitanul Cully, trezit de glasul lui, cînta acum stanța a patrusprezecea:

„Sînt cincizeci de săbii 'năuntru, și-alte cincizeci afară,
Și teamă mi-e, căpitane, c-au să ne facă de-ocară.
Și Cully, viteazul, răspunde: – Ha, ha, nu vă-nfricați,
Pot să fie o sută de săbii, noi sîntem șapte bărbați.”

— Ba nădăjduiesc c-au să vă taie pe toți, îi spuse magicianul, însă Cully adormise din nou. Schmendrick încercă atunci cîteva farmece mai mărunte ca să se elibereze, însă nu-și putea mișca mîinile și nu-i mai era inima la asemenea scamatorii. Ceea ce se întîmplă în schimb fu pur și simplu că se îndrăgosti copacul de el deodată, și începu să-i murmure dragăstos ce bucurie era să fii pe vecie îmbrățișat de un stejar roșu. „Mereu, mereu”, îi suspina cîte o creangă, „credință și statornicie mai mare decît ar putea-o merita vreun om. Am să-ți păstrez în amintire culoarea ochilor, cînd nimeni alta pe lume nici n-are să-și mai aducă aminte de numele tău. Nu-i altă nemurire decît iubirea unei fiice a pădurii”.

— Dar vezi că eu sînt logodit, se scuză Schmendrick. Cu o tisă. Încă din copilărie. Unire prin zăpădă, fără putința alegerii. Fără speranță. Povestea asta a noastră nu se va împlini niciodată.

Un vînt de furie scutură stejarul, ca și cum o furtună s-ar fi abătut numai asupra lui din toată pădurea. „Furtună și trăznește pe capul ei!” foșni stejarul cu sălbăticie. „Afurisită esență moale, coniferă blestemată, mincinoasă verzitură – dar ea n-are să te aibă niciodată! O

să murim împreună, și pădurea întreagă va păstra ca pe un tezaur amintirea nefericirii noastre!“

Cît era de lung, Schmendrick simțea trunchiul copacului zvîcnind ca o inimă, și o clipă îi fu teamă că avea să se despică în două de furie. Ochiurile funiei care-l țineau de trunchi se încordau tot mai mult pe trupul lui, și noaptea se făcea încet roșie și galbenă. Încercă să-i explice copacului că iubirea e generoasă tocmai pentru că niciodată n-are să ajungă să fie nemuritoare, și apoi se gîndi să-l strige pe căpitanul Cully; dar nu izbuti să scoată decît un sunet înăbușit, asemenea unei crengi trosnind în vînt. „Are și ea cele mai bune intenții” se mai gîndi, și se lăsă în voia iubirii.

Și atunci legăturile i se destinseră pe neașteptate, tocmai cînd mai trăgea o dată de ele, și căzu la pămînt pe spate, zbătîndu-se să tragă aer în piept. Licorna se înălța în fața lui, întunecată, de culoarea sîngelui, așa cum o vedeau privirile lui încețoșate. Și îl atinse cu cornul ei.

Cînd izbuti să se ridice în picioare, ea se întoarse să plece, dar magicianul o urmă, pășind cu grijă să ocolească stejarul, chiar dacă acum copacul se arăta nemișcat și liniștit, ca orice arbore care n-ar fi iubit niciodată. Cerul era întunecat încă, dar era o întunecime apoasă prin care Schmendrick putea să vadă cum înoată zorile liliachii. Norii grei de argint se topeau văzînd cu ochii pe măsură ce se încălzea cerul; umbrele se scămoșau, sunetele își pierdeau contururile, și formele de acum nu știau încă ce aveau să ajungă peste zi. Chiar și vîntul sta și se întreba ce avea să facă de acum înainte.

— M-ai văzut? o întrebă pe licornă. Te uitai la mine în vremea asta? Ai văzut ce-am făcut?

— Da, răspunse ea. Era vraja adevărată.

Simțămîntul că își pierduse puterea i se întoarse în trup, rece și amar ca o spadă.

— Dar acum a pierit, spuse. Am avut-o – m-a stăpînit o clipă – dar acum a dus. N-am putut s-o țin în mine. Licorna îi plutea prin față, tăcută ca un fulg.

De undeva, de aproape, un glas cunoscut îi vorbi, spunîndu-i:

— Ne părăsești așa de devreme, magicianule? Băieților are să le pară rău că nu și-au luat rămas bun de la tine.

Își întoarse capul într-acolo, și o văzu pe Molly Grue sprijinită de un copac. Vestmintele și părul, murdare deopotrivă, i se zdrențuiseră, picioarele goale îi erau în- sîngerate și murdare de noroaie, și surîdea spre el cu rînjet de liliac.

— Bau, îi spuse. Sînt Fecioara Marian.

Dar atunci o văzu pe licornă. Nu făcu nici o mișcare, nu spuse nici un cuvînt, însă ochii ei întunecați se făcură deodată mari și plini de lacrimi. O clipă lungă nu se clinti din loc; pe urmă, cu fiecare din

pumni își apucă un ghem din tivul rochiei, și genunchii i se întrețesură într-un fel de ploconeală tremurătoare. Glesnele îi erau încrucișate și ochii îi erau coborâți adânc, însă cu toate acestea lui Schmendrick îi mai trebui o clipă să-și dea seama că Molly Grue făcea o plecăciune.

Izbucni în râs, și Molly sări în picioare, înroșindu-se de la rădăcina părului pînă la adîncitura gîtului.

— Unde-ai fost? strigă ea. Dracu' să te ia, unde-ai fost pînă acum? Schiță cîțiva pași spre Schmendrick, însă ochii îi priveau dincolo de el, către licornă.

Cînd încercă să treacă pe lîngă el, magicianul i se puse în cale.

— Nu poți să vorbești așa, îi spuse, încă nesigur că Molly ar fi recunoscut-o pe licornă. Nu știi chiar deloc cum să te porți, femeie? Și nici nu se cade să faci plecăciuni, așa.

Însă Molly îl împinse la o parte și-și continuă drumul către licornă, cercetînd-o cu răutate, ca și cum ar fi vorbit cu vreo vacă rătăcită de la pășune:

— *Unde dracu' ai fost?* În fața siluetei albe și a cornului strălucitor al licornei, Molly apăru deodată mărunță, asemenea unei gîngănii cu glas ascuțit, însă de data aceasta licorna fu cea care-și plecă ochii.

— Acuma sînt aici, spuse ea în cele din urmă.

Molly rîse, și buzele îi dezgoliră dinții.

— Și ce-mi folosește mie că ești acuma aici? Unde-ai fost acum douăzeci de ani, acum zece ani? Cum îndrăznești, cum de mai îndrăznești să mi te arăți acum în față, cînd eu am ajuns așa ceva? Își flutură mîna prin aer să i se înfățișeze: fața pustiită, ochii goi, inima încet ofilindu-i-se. Mai bine ar fi fost pentru mine să nu mai fi venit niciodată; de ce-ai venit tocmai acum? Lacrimile începură să-i lunece, de o parte și de cealaltă a nasului.

Licorna nu răspunse nimic, și Schmendrick vorbi el în cele din urmă:

— Aceasta de aici este ultima. Este ultima licornă din lume.

— Cred și eu că e ultima, pufni Molly. Trebuia să fie chiar ultima licornă din lume ca să i se arate lui Molly Grue. Își întinse atunci și ea mîna, să-și lase palma peste cornul licornei; însă amîndouă se înfiorară o clipă, trăgîndu-se fiecare îndărăt, și mîngîierea ei ajunse să se așeze pe locul mereu înfiorat de pe botul licornei. Molly spuse: Nu-i nimica. Te iert.

— Licornele nu sînt făcute ca să fie iertate. Magicianul simțea cum ametește de gelozie, nu numai la atingerea aceasta mîngîietoare, ci și pentru acel ceva care semăna cu o taină stîrnindu-se acum între licornă și Molly. Licornele sînt pentru începuturi, spuse el, pentru nevinovăție și puritate, pentru ceea ce este nou. Licornele sînt pentru fete tinere.

Molly mîngîia acum gîtul licornei, cu sfială desăvîrșită, ca și cum ar

fi fost oarbă. Își șterse lacrimile murdare de coama albă a licornei.

— Nu prea te pricepi tu la licorne, spuse.

Cerul era acum ca jadul bățînd în cenușiu, și copacii care, cu o clipă înainte, se mai trăseseră încă în întuneric, erau copaci adevărați iarăși, șuietînd în vîntul zorilor. Schmendrick vorbi cu răceală, privind-o pe licornă:

— Trebuie să mergem mai departe, noi.

Molly încuviință de îndată.

— Da, pînă nu se trezesc ăștia, și nu-ți taie beregata că ți-ai bătut joc de ei, săracii... Aruncă o privire peste umăr. Mă gîndeam c-aș mai fi vrut să iau cu mine niște lucruri, dar acum nu mai au nici o importanță. Sînt gata.

Schmendrick îi tăie drumul din nou, făcînd un pas înainte.

— Tu n-ai de ce să mergi cu noi. Noi sîntem porniți într-o mare căutare. Glasul și ochii îi erau cît de solemn putea el să le facă, însă simțea că nasul îl trădează, că e încurcat și nesigur. Nu fusese niciodată în stare să-și stăpînească așa cum trebuie nasul.

Chipul lui Molly i se închise în față, asemenea unui castel care și-ar fi rostogolit deodată în afară tunurile și bombardele și ceaunele cu plumb topit.

— Și cine-ai fi tu să spui Noi?

— Eu sînt călăuza ei, spuse magicianul dîndu-și importanță. Licorna scoase un sunet blînd, plin de uimire, asemenea unei pisici chemîndu-și puii. Molly rîse tare, și scoase și ea ca răspuns același sunet.

— Nu prea te pricepi tu la licorne, repetă ea. Te lasă să vii și tu cu ea, nu înțeleg de ce – că nevoie n-are în nici un fel de tine. Nici de mine n-are vreo nevoie, știe Dumnezeu, dar mă ia și pe mine. N-ai decît s-o întrebi pe ea. Licorna scoase din nou același sunet stins și, tot ca un castel, chipul lui Molly își coborî punțile și-și deschise larg chiar cele mai de pe urmă tainițe. Întreab-o pe ea, spuse.

Schmendrick știa ce avea să-i răspundă licorna după felul în care i se strînse deodată inima. Ar fi vrut să poată îndura totul ca un înțelept, însă invidia și golul în care se simțea deodată închis îl dureau atît de tare, încît se auzi strigînd cu tristețe:

— Niciodată! Ți-o interzic – eu, Schmendrick magicianul! Vocea i se înăsprise, și pînă și nasul îi ajunsese amenințător. Ferește-te să trăiești mînia unui vrăjitor. S-o trezești, vreau să spun. Dacă-mi pun în gînd să te preschimb în broască...

— Dacă-ți pui chiar așa ceva în gînd, eu chiar că mă prăpădesc de rîs, spuse bine dispusă Molly Grue. La basme cu zîne-ți merge cum îți mai merge, dar din smîntînă nu mai faci tu unt. Ochii îi străluciră deodată, ca și cum și-ar fi înțeles un gînd urît. Vino-ți în fire, omule, spuse. Ce-aveai de gînd să faci tu cu ultima licornă din lume – s-o ții într-o cușcă?

Magicianul se întoarse cu spatele, să n-o lase pe Molly să-i vadă chipul. N-o privea pe licornă în față, ci trăgea doar cu coada ochiului spre ea, cu fereală, ca și cum s-ar fi temut să nu fie silit să-i dea înapoi imaginile pe care le fura astfel de la ea. Albă și tainică, și cu cornul din frunte strălucindu-i în lumina dimineții, ea îl privea cu o blîndețe pătrunzătoare, însă el știa că n-o poate atinge. Îi spuse femeii subțiri ca un ghimpe de alături:

— Nici măcar nu știi încotro ne îndreptăm.

— Crezi că-mi pasă măcar atîtita? îl întrebă Molly. Și mai scoase o dată sunetul acela, ca de pisică.

Schmendrick spuse:

— Călătorim către regele Haggard. Îl căutăm pe Taurul Stacojiu.

Pielea de pe trupul lui Molly îngheță o clipă de spaimă, dincolo de ceea ce și-ar fi putut închipui oasele ei sau de ceea ce-i știa inima însă îndată licorna îi suflă încetișor în palmă, și Molly surîse închizîndu-și degetul, să strîngă în pumn căldura.

— Atunci înseamnă c-ați pornit pe un drum greșit, spuse.

Soarele răsărea tocmai cînd ea îi conduse îndărăt pe drumul pe unde veniseră, prin fața lui Cully încă adormit, chircit acolo pe ciotul lui de copac, și apoi mai departe, străbătînd luminișul. Oamenii lui Cully se întorceau; se auzeau trosnind pe aproape crengi moarte, și prin tufișuri se auzeau trupuri strecurîndu-se greoaie. O dată fură siliți să se ascundă repede într-un mărăciniș, cînd doi dintre haiducii lui Cully șchiopătară istoviți pe lîngă ei, întrebîndu-se unul pe altul, cu amărăciune, dacă vedenia cu Robin Hood trecînd prin luminiș fusese adevăr sau închipuire.

— Le-am simțit mirosul, spuse primul din ei. Ochii ți se lasă înșelați ușor, te mint prin firea lor, dar sigur n-ai să spui că umbrele au miros?

— Ochii sînt sperjuri, e-adevărat, mormăi cel de al doilea, care părea să fi ieșit tocmai atunci dintr-o mlaștină. Dar tu chiar stai să crezi ce-ți spun urechile, sau nasul, sau rădăcina limbii? Eu nu, prietene. Lumea întreagă ne minte simțurile, și simțurile ne mint și ele pe noi, și noi, la urma urmei, ce sîntem, ce-am putea fi altceva decît niște mincinoși? Eu, din partea mea, nu mă încred nici în solii și nici în soli; nici în ce mi se spune, și nici în ce văd. Adevărul s-ar putea să existe pe undeva, dar n-ajunge niciodată pînă la mine.

— Aha, spuse primul, cu un rînjel neguros. Dar ai dat și tu fuga, ca noi toți, să mergem după Robin Hood, și-ai rătăcit și tu să-l cauți noaptea întreagă, și-l chemai și plîngeai ca și noi toți. De ce nu ți-ai cruțat osteneala asta, dacă știai mai bine ce-i adevărul?

— Păi, nu poți să știi niciodată, răspunse celălalt, cu vocea năclăită și scuipînd noroi din gură. S-ar putea să nu am nici eu dreptate.

Erau o dată un prinț și o prințesă așezați pe malul unui pîrîu într-o

vale împădurită. Cei șapte slujitori pe care-i aveau cu ei înălțaseră sub un copac un baldachin stacojiu, și tînăra pereche princiară își lua tocmai prînzul adus în coșulețe, în acompaniamentul lăutelor și theorbelor. Abia dacă schimbară vreo vorbă unul cu altul pînă-și terminară masa, și apoi prințesa oftă și spuse: „Mda, cu cît termin mai repede cu toată prostia asta, cu atît mai bine.” Prințul începu să citească o revistă.

„Ai putea și tu, cel puțin...” spuse prințesa, însă prințul citea mai departe fără să-i dea vreo atenție. Prințesa făcu un semn către doi dintre slujitori, care începură să cînte o melodie mai veche la lăutele lor. Atunci ea făcu prin iarbă cîțiva pași, ridică în mîini o cingătoare care lucea ca untul, și strigă: „Hei, unicornule, ia vino! Haide, drăguțule, aici, la mine, Bi, mamă, bi.“

Prințul pufni. „Nu-ți strigi curcile, să știi“, remarcă el, fără să-și ridice ochii. „De ce nu cînți ceva mai bine, în loc să cotcodăcești așa?”

„Fac și eu ce pot”, strigă prințesa. „N-am mai chemat niciodată făpturi din astea pînă acum.” Dar după o scurtă tăcere, începu să cînte:

„Eu sînt fiică de rege,
Și dac-aș vrea, pe-ndelete,
Luna care nu are stăpînă
Mi-ar pîlpîi mie în plete.
Nimeni să nu-ndrăznească să ceară
Ce mi-am ales eu să doresc.
Nlciînd nu mi-a fost mie foame,
Fără să am ce-mi doresc.

Eu sînt fiică de rege,
Și-mbătrînesc, închisă mereu,
În temnița ființei mele,
Strînsă-n cătușele trupului meu.
Aș vrea să fug acuma de-a casă
Să cerșesc pe la porți și pe drum,
Doar să-ți mai văd umbra o dată,
O singură, ultimă oară acum.“

Cîntă astfel, și mai cîntă o dată, și apoi strigă: „Unicornule drăguțule, puipui, bi,” cîtăva vreme încă. La sfîrșit spuse, mînioasă: „Ei, am făcut ce m-am priceput să fac. Acuma mă duc acasă.“

Prințul căscă împăturindu-și foaia pe care o citise. „Ai încercat de ajuns să faci și tu cum cer obiceiurile”, îi spuse, „și nu-ți cere nimeni mai mult. Era doar o formalitate. Acum putem să ne căsătorim.”

„Da“, spuse prințesa, „acum putem să ne căsătorim.” Slujitorii

începură să împacheteze lucrurile la loc, iar cei doi cu lăutele trecură la muzică sprințară, de nuntă. Vocea prințesei suna puțin tristă și sfidătoare cînd spuse: „Dac-ar exista într-adevăr vietăți din astea, unicorni, ar fi venit vreunul cînd l-am tot chemat. I-am strigat cît mai blînd și mai ademenitor cu putință și aveam la mine și cingătoarea de aur. Și, bineînțeles, eu sînt curată, și neatinsă.” „De mine, în orice caz“, răspunse nepăsător prințul. „Cum ziceam, obiceiurile pămîntului le-ai mulțumit. Pe tatăl meu nu-l prea mulțumești, dar dacă stăm și ne gîndim, nici eu nu-l mulțumesc chiar după pofta inimii. Pentru așa ceva ar trebui chiar un unicorn.” Prințul era un bărbat înalt, cu chipul blînd și plăcut ca o nalbă de grădină.

Cînd ei și suita lor dispăruseră, licorna ieși din pădure urmată de Molly și de magician și porni din nou la drum. Multă vreme mai tîrziu, pe cînd rătăceau printr-o țară unde nu erau pîraie și nu creștea nici un fel de verdeață, Molly o întrebă de ce nu i se arătase prințesei la cîntecul acesteia. Schmendrick se trase mai aproape ca să-i audă răspunsul, dar rămase tot în dreapta licornei. Nu trecea niciodată de partea cealaltă, unde era Molly.

Licorna spuse:

— Fata asta de rege n-ar fi fugit niciodată de acasă ca să-mi vadă umbra. Dacă m-aș fi arătat, și m-ar fi recunoscut, s-ar fi speriat mai rău ca de un balaur, căci nimeni nu-i așa de prost să se apuce să-i promită ceva unui balaur. Îmi aduc aminte că odinioară nu-mi păsa deloc dacă prințesele cred sau nu în ce cîntă. Mă apropiam de fiecare și-mi lăsam capul în poala lor, și cîteva au și călărit chiar în spinarea mea – deși cele mai multe erau prea speriate să încerce. Dar acum nu mai am vreme de ele, prințese sau slujnice de bucătărie, sau ce-or fi. Nu mai am vreme.

Ce spuse atunci Molly suna ciudat venind din partea uneia care nu dormea nici o noapte întreagă fără să se trezească de mai multe ori să vadă dacă mai e licorna alături, și ale cărei vise sclipeau toate de cingători de argint și de haiduci tineri și buni la suflet.

— Prințesele sînt cele care nu au vreme, zise. Cerul țese și trage totul odată cu sine în alunecarea lui, și pe prințese, și pe magicieni, și pe Cully, săracul de el, pe toți. Tu însă rămîi locului. Tu nu privești nimic pe lumea asta numai o singură dată. Aș vrea să fii și tu o clipă, cît de scurtă, o prințesă, sau o floare, sau o rață sălbatecă. Ceva care să nu aibă răbdare să aștepte.

Și începu să cînte o stanță dintr-un cîntec dureros, șchiopătat, oprindu-se după fiecare vers, ca și cum ar fi căutat mereu să-și aducă aminte urmarea:

„Cei ce pot nu stau s-aleagă.
Pentru noi alegeri nu-s.

Noi iubim numai ce pierdem —
Ce s-a dus, s-a dus.“

Schmendrick se întinse să privească încordat peste cornul licornei, în partea unde mergea Molly.

— De unde-ai auzit cîntecul ăsta? o întrebă. Era prima dată că-i adresa cuvîntul din dimineața cînd li se alăturase în călătoria lor. Molly clătină din cap.

— Nu-mi aduc aminte. Îl știu de mult.

Ținuturile deveneau tot mai aride, zi după zi, pe măsură ce mergeau mai departe, iar chipurile oamenilor cu care se întâlneau se făcuseră amare, așa cum și ierburile păreau tot mai cafenii; însă cînd o privea licorna, Molly se schimba încet într-o țară mai blîndă, cu heleșteuri și peșteri, unde flori vechi țîșneau în flăcări din pămînt. Chipul murdar și obosit o făcea să pară numai de vreo treizeci și șapte sau treizeci și opt de ani – nu era, desigur, mai în vîrstă decît Schmendrick, deși magicianul avea o față pe care nu se înscriseră anii. Părul ei aspru înflorise, pielea i se făcuse moale, iar glasul îi era aproape la fel de blînd cînd le vorbea altor făpturi ca atunci cînd îi spunea ceva licornei. Ochii nu i-ar mai fi putut fi vreodată veseli, cum nu și-ar mai fi putut schimba culoarea, să ajungă verzi sau albaștri, însă și ei căpătaseră o viață nouă. Intrase în împărăția regelui Haggard, pășind hotărîtă cu picioarele goale, pline de bătăături și de răni, și foarte adesea o auzai cîntînd.

Și foarte departe de ea, de cealaltă parte a licornei, pășea tăcut Schmendrick magicianul. Mantia neagră i se zdrențuia tot mai mult destrămîndu-i-se treptat, cum se risipea pe nesimțite însăși făptura lui. Ploaia care-i dăruise o viață nouă lui Molly nu-l scălda și pe el la fel de binefăcătoare, și părea mereu mai uscat de secetă și mai pustiit, ca și pămîntul pe care pășeau acum. Pe el licorna nu-l putea vindeca. O atingere a cornului ei l-ar fi putut aduce îndărăt dintre morți, însă asupra deznădejdiei ea nu avea putere, și nici asupra puterii magice care coborîse odinioară asupra lui, și apoi se risipise.

Astfel călătoreau împreună, urmînd întunecimea care le fugea dinainte în pale de vînt, lăsîndu-le pe buze gust de cuie ruginite. Pe aici, pe unde treceau acum, scoarța pămîntului plesnise, și dedesubt trupul țărînei se cojea în adîncituri și rîpe, sau se chircea răbufnind în dealuri răpănoase. Cerul era atît de înalt și palid încît dispărea cu totul în timpul zilei, și licorna se gîndea uneori că ei, toți trei, se tîrau desigur la fel de orbi și de neajutorați ca limacșii în lumina soarelui, atunci cînd li s-ar fi dat la o parte bușteanul sau stîncă umedă sub care ar fi stat ascunși pînă atunci. Însă ea rămînea mai departe o licornă, și acum stăpînea puterea licornelor de a se face tot mai frumoase în vremuri și în locuri rele. Chiar broaștelor care mormăiau prin șanțuri

și în copacii morți, li se curma deodată suflarea când trecea ea.

Însă pînă și broaștele s-ar fi zis că se arătau mai ospitaliere decît poporul posomorît din țara lui Haggard. Pe aici satele se iveau goale printre dealuri, tăioase ca pumnalele și pustiite de orice vegetație; oamenii din părțile acestea aveau inimi înăcrite ca berea trezită. Copiii îi întîmpinau pe drum fugărindu-i cu pietre să-i împingă să intre prin sate, iar de acolo îi goneau cîinii hăituindu-i. Mulți dintre cîinii aceștia nu se mai întorceau niciodată acasă, căci Schmendrick constatasese deodată că-i plăcea carnea de cîine, și își cîștigase îndemînarea de a-i prinde. Și asta îi înfuria pe săteni mai mult decît un furt oarecare. Ei nu dăruiau niciodată nimic nimănui și știau că numai dușmanii lor și-ar fi putut îngădui să dea ceva cuiva.

Licorna obosise acum de ființe omenești. Privindu-și însoțitorii cînd dormeau, urmărindu-le umbrele viselor cum le alunecau pe chipuri, se simțea încovoiindu-se, ca sub o povară, la gîndul că le cunoștea acum numele, că știa cine sînt ei. Atunci pornea la fugă și alerga pînă se făcea dimineată, să-și aline durerea care-i sfîșia inima; fugea mai repede decît ploaia, mai ușoară decît o amintire pierdută, alergînd să prindă din urmă timpul cînd nu cunoștea altceva decît fericirea de a fi ea însăși. Deseori atunci, în clipele dintre o suflare grăbită și cealaltă, i se părea că Schmendrick și Molly muriseră de mult, ca și regele Haggard dealtfel, că se întîlnise cu Taurul Stacojiu și-l învinsese – că toate se petrecuseră de atît de multă vreme încît copiii copiilor stelelor care priviseră întîmplările acestea se ofileau acum, prefăcîndu-se încet în cărbune – și ea continua să fie ultima licornă rămasă pe lume.

Pe drum, într-o seară de toamnă fără bufnițe, trecură de o cotitură a drumului, pe lîngă o stîncă, și în fața lor era castelul. Alunecase în sus pe cer, de la capătul unei văi lungi și adînci – subțiratec și întortocheat, rămuros de turnulețe țepoase, întunecos și fioros ca rînjetul unui uriaș. Molly rîse cu gura larg deschisă, însă licorna se cutremură, căci i se părea că turnurile strîmbe pipăiau după ea prin aerul amurgului. Dincolo de castel, marea licărea ca fierul.

— Cetatea lui Haggard, murmură Schmendrick clătînînd din cap cu uimire. Vizuina de spaimă a lui Haggard. Se zice că i l-a clădit o vrăjitoare, și că el n-a mai vrut să-i plătească, așa că ea l-a blestemat cu tot ce-i în el. Ea a jurat că într-o bună zi castelul acesta are să se scufunde în mare, cu Haggard cu tot, în ziua cînd lăcomia lui are să facă marea să se reverse peste țărături. Pe urmă a scos un țipăt de spaimă, cum țipă vrăjitoarele, și s-a făcut nevăzută într-un nor de fum puturos. Haggard s-a și mutat îndată în castel. Zicea că nici un castel nu poate fi socotit desăvîrșit dacă nu-l apasă vreun blestem.

— Nu-l condamna că nu i-a plătit vrăjitoarei, spuse cu dispreț Molly Grue. Îmi vine să cred că pînă și eu, dac-aș sări o dată mai tare peste zidurile lui, l-aș risipi tot, ca pe niște frunze veștede. Oricum,

nădăjduiesc că vrăjitoarea are ceva interesant de făcut așteptînd să i se împlinească blestemul. Marea e mai mare decît lăcomia unei ființe omenești.

Păsări osoase se zbăteau prin văzduh, țipînd „Ajutorrr, ajutorrr, ajutorrr”, și siluete mici, negre, păreau să salte pe la ferestrele fără lumină ale castelului lui Haggard. O miasmă umedă, înceată, ajunsese pînă la nările licornei.

— Unde-i Taurul? întrebă ea. Unde-l ține Haggard pe Taur?

— Nimeni nu-l ține undeva pe Taurul Stacojiu, răspunse liniștit magicianul. Am auzit spunîndu-se că rătăcește noaptea, iar ziua zace undeva, tupilat într-o peșteră gub zidurile castelului. O să aflăm noi curînd-curînd, dar nu asta e problema noastră acum. Primejdia mai apropiată acolo e. Arată jos în vale, în locul unde începuseră să se înfioare cîteva luminițe. Acolo-i Hagsgate, spuse.

Molly nu răspunse nimic, dar își lăsă pe spinarea licornei o mîină rece ca un nor. Își lăsa adesea mîinile pe trupul licornei cînd era tristă, sau obosită, sau înfricoșată.

— E orașul regelui Haggard, spuse Schmendrick, primul pe care l-a cucerit după ce a străbătut marea, cel pe care-l stăpînește de cea mai multă vreme. Are un renume blestemat, deși nimeni dintre cei pe care i-am întîlnit eu pînă acum n-a știut să-mi spună de ce. Nimeni nu intră vreodată în Hagsgate și nimic nu iese dintre zidurile lui, decît povești care să înspăimînte copiii – monștri, vîrcolaci, vrăjitoare, demoni ziua-n amiaza mare, și tot felul de urîțenii din astea. Dar este într-adevăr ceva rău în Hagsgate. Baba Fortuna n-a vrut niciodată să vină pînă aici, și o dată mi-a și spus chiar că nici Haggard nu se prea simte-n largul lui cît mai stă Hagsgate-ul în picioare. Trebuie să fie ceva adevărat aici.

O privea cu atenție pe Molly în timp ce spunea acestea, căci singura lui plăcere amară în zilele din urmă fusese s-o vadă înspăimîntată în ciuda prezenței neprihănite a licornei. Însă ea îi răspunse liniștită, și mîinile îi rămaseră atîrnîndu-i fără să tresară de-a lungul trupului.

— Am auzit spunîndu-se despre Hagsgate că e orașul pe care nu ajunge nimeni să-l cunoască vreodată cu adevărat. Poate că taina lui așteaptă să vină o femeie s-o dezvăluie – o femeie și o licornă. Dar ce-o să facem atunci cu tine?

Schmendrick surîse numai.

— Eu nu sînt o ființă omenească, spuse. Sînt vin magician fără putere magică, și asta înseamnă că sînt chiar un nimeni.

Ca niște luciri fosforescente, luminile din Hagsgate se făceau tot mai vii pe cînd licorna se oprise să le privească, dar nici măcar reflexul vreunei arme nu licărea dinspre castelul regelui Haggard. Era prea întuneric să se vadă străjerii mișcîndu-se pe parapete. Însă deasupra văii se auzea sunetul molatec al armurilor și loviturile lăncilor în

piatră. Erau străjerii care se întâlneau și apoi se despărteau continuându-și rondul. Mirosul Taurului Stacojiu plutea pretutindeni în jurul licornei, când ea porni să coboare pe poteca îngustă, năpădită de spini, care ducea către Hagsgate.

VII

Orașul Hagsgate avea forma unei urme de picior, cu degete prelungi pornind de la laba lățită și terminându-se cu gheare negre, scormonitoare. Și, într-adevăr, pe când celelalte așezări din regatul lui Haggard păreau să zgîrie doar ca vrăbiile în pământul arid și sărăcăcios, Hagsgate era înfipt adînc, de-a binelea. Străzile îi erau pietruite și netede, grădinile îi licăreau, și casele, pline de mîndrie, păreau să fi crescut din pământ ca arborii. La fiecare fereastră străluceau lumini, și cei trei călători auzeau glasuri, cîinii lătrînd, și zăngănitul vaselor și oalelor atît de bine spălate și frecate încît scîrțîiau parcă. Se opriră în fața unui pod înalt întrebîndu-se ce aveau să facă.

— Credeți c-am luat-o pe undeva pe un drum greșit și că ăsta nu-i Hagsgate? șopti Molly. Își netezea cu mîna, prostește, zdrențele și peticele în care era înfășurată. Știam eu c-ar fi fost mai bine să-mi fi luat rochia cea bună. Oftă.

Schmendrick își mîngîie obosit ceafa, să și-o dezmoștească.

— Hagsgate e, îi răspunse. Trebuie să fie Hagsgate, și totuși nu simt deloc miros de vrăjitorie, nu recunosc suflul magiei negre. Și atunci, la ce mai sînt bune legendele, basmele, poveștile cu zîne? Nu mai știi ce să crezi, mai ales cînd n-ai mîncat decît un singur nap toată ziua.

Licorna nu spunea nimic. Dincolo de oraș, departe, mai întunecos decît însăși întunecimea, castelul regelui Haggard se clătina ca un uriaș cocoțat pe picioroange, și dincolo de castel se legăna încet marea. Mirosul Taurului Stacoiu se urnea prin noapte, strecurîndu-se înghețat printre mirosurile de viețuitoare și de mîncare ale orașului. Schmendrick spuse:

— Oamenii trebuie să fie cu toții pe la casele lor, bucu- rîndu-se fiecare de ce i-a dat Dumnezeu. Să-i strig.

Făcu un pas înainte, aruncîndu-și mantia într-o parte, peste umăr, însă nu apucase să-și deschidă gura că o voce aspră se făcu auzită de undeva din întuneric.

— Nu te grăbi să-ți irosești suflarea, străinule, s-ar putea să mai ai nevoie de ea.

Patru bărbați răsăriră din spatele unui gard viu. Doi dintre ei îi puseră lui Schmendrick săbiile în gît, în vreme ce un altul o supraveghea pe Molly cu pistoalele în mîini. Cel de al patrulea se apropie de licornă s-o apuce de coamă; însă ea se cabră deodată, cu o strălucire sălbatecă, și omul sări repede la o parte.

— Numele tău! i se adresă lui Schmendrick cel care vorbise primul. Era un bărbat de vîrstă mijlocie, poate ceva mai bătrîn chiar, cum dealtfel erau toți ceilalți, îmbrăcat în vestminte bune dar întunecate la

culoare.

— Hîc, igni magicianul, căci îl apăsau săbiile pe gît.

— Hîc, vorbi gînditor omul cu pistolul. Un nume străin.

— Fireşte, spuse cel dintîi. Toate numele sînt străine, aici la Hagsgate. Mda, domnule Hîc, continuă el, coborîndu-şi puţin sabia pînă în locul unde se uneau claviculele lui Schmendrick, ce-ar fi să ne spui ce te aduce, împreună cu doamna Hîc, aşa, pe furiş, aici...

Schmendrick îşi recăpătă în sfîrşit glasul.

— Dar nici nu ştiu bine cine e femeia asta! ţipă el. Pe mine mă cheamă Schmendrick, Schmendrick magicianul, şi sînt înfometat, şi obosit, şi pot să fiu şi rău dacă vreau. Luaţi-vă săbiile astea de pe mine, sau dacă nu, o să vă treziţi cu cîte un scorpion.

Cei patru se priviră o clipă.

— Un magician, spuse primul. Tocmai ce ne trebuia.

Doi dintre ceilalţi încuviinţară din cap, însă cel care încercase s-o prindă pe licornă mormăi:

— În vremurile de azi oricine poate să spună că e magician. Nu mai e ca altădată, lucrurile în care credeam noi s-au dus. Şi pe urmă, un vrăjitor adevărat trebuie să aibă barbă.

— Ei, dacă nu-i vrăjitor, spuse fără să-şi piardă cumpătul primul, curînd-curînd are să-i pară rău că nu-i. Îşi băgă sabia în teacă, şi se înclină în faţa lui Schmendrick şi a lui Molly. Eu sînt Drinn, şi s-ar putea să fie pentru mine o plăcere să vă salut la Hagsgate. Ziceaţi că vă e foame, parcă. Pentru asta găsim noi uşor un leac – şi pe urmă poate c-o să ne faceţi şi voi un serviciu, în calitatea voastră de profesionişti. Veniţi cu mine.

Arătîndu-se deodată îmbietor şi plin de bunăvoinţă, îi conduse către un han cu ferestrele viu luminate, în timp ce ceilalţi trei bărbaţi îi urmau îndeaproape. Alţi târgoveţi începuseră să se arate, grăbiţi, revărsîndu-se curioşi din case, lăsîndu-şi cina abia începută şi ceaiul aburind pe masă; astfel că la vremea cînd Schmendrick şi Molly se aşezaseră în sala hanului, aproape o sută de oameni se înghesuiau pe băncile lungi de acolo, se îmbulzeau la uşă şi încercau să se strecoare înăuntru pe ferestre. Licorna, neluată în seamă de nimeni, venise încet în urmă – o iapă albă cu ochii ciudaţi.

Bărbatul numit Drinn luase loc la aceeaşi masă cu Schmendrick şi Molly, sporovăind fără încetare în timp ce ei mîncau, umplîndu-le paharele cu un vin negru, gros. Molly Grue bea foarte puţin. Şedea privind liniştită la chipurile celor din jurul ei, şi se gîndea că nici unul nu părea mai tînăr decît Drinn, şi cîtiva erau chiar mult mai bătrîni. Era ceva anume care-i făcea pe toţi cei din Hagsgate să semene mult la faţă unul cu altul, însă nu înţelegea încă anume ce.

— Şi acum, spuse Drinn cînd îşi terminaseră masa, acum trebuie să-mi îngăduiţi să vă explic pentru ce v-am primit atît de necurtenitor.

— Bah, nu-i nici o nevoie, chicoti Schmendrick. Vinul îl făcea să se simtă bine dispus și în largul lui, iar ochii verzi îi străluceau ca aurul. Ce-aș vrea eu să știu este din ce cauză spun toți că Hagsgate e plin de strigoi și vîrcolaci. E o prostie!

Drinn surîse. Era un om noduros cu fălci puternice, găunoase, ca ale unei broaște țestoase.

— E-același lucru, spuse. Ascultă. Orașul ăsta, Hagsgate, e apăsător de un blestem.

Încăperea deveni deodată foarte tăcută, și în lumina aurie ca berea, chipurile orașenilor păreau moarte și albe ca niște bucăți de brînză. Schmendrick rîse din nou.

— De o binecuvîntare, vrei să spui. Aici, în țara asta frumoasă a bătrînului Haggard, o duceți ca pe un alt tărîm – e ca o primăvară, ca o oază. Ai dreptate că sînteți sub o vrajă aici, însă eu îmi ridic paharul pentru vraja asta.

Drinn îl opri tocmai cînd voia să-și înalțe paharul.

— Să nu bei pentru asta, prietene. Vrei să închini pentru o suferință bătrînă de mai bine de cincizeci de ani? Cam de-atunci ne bîntuie jalea asta, de cînd regele Haggard și-a ridicat castelul acolo, lîngă mare.

— De cînd i l-a ridicat vrăjitoarea, adică. Schmendrick îl dojeni ridicîndu-și degetul. Să-i recunoaștem fiecăruia meritul, așa cum se cuvine.

— A, ai auzit și dumneata povestea asta, spuse Drinn. Atunci trebuie să mai fi auzit și că Haggard a refuzat s-o plătească pe vrăjitoare cînd și-a terminat treaba.

Magicianul aprobă din cap.

— Da, și ea l-a blestemat pentru lăcomia și avariția lui – mai bine zis, a blestemat castelul. Dar ce-are asta de-a face cu Hagsgate? Orașul nu i-a făcut vrăjitoarei nici un rău.

— Nu, replică Drinn. Dar nici vreun bine nu i-a făcut. Ea nu putea să-i dărîme castelul – sau n-a vrut s-o facă, pentru că-și închipuia că e o artistă, și se lăuda că opera ei nu va fi înțeleasă decît mai tîrziu, cu timpul. Oricum, a venit aici, în fața bătrînilor din Hagsgate, și le-a cerut să-l silească ei pe Haggard să-i plătească ce i se cuvenea. „Uitați-vă la mine și uitați-vă și la voi“, le croncănea ea. „Asta-i piatra de încercare pentru un oraș, pentru un rege. Un senior care o înșală pe o vrăjitoare bătrînă și urîță are să-i înșele și pe oamenii lui, mai devreme sau mai tîrziu. Opriți-l cît mai puteți, pînă nu vă obișnuiți cu el.“ Drinn își sorbi vinul și, dus pe gînduri, îi mai umplu o dată paharul lui Schmendrick. Haggard nu i-a dat bani, continuă el, și Hagsgate, spre nefericirea orașului, nu i-a dat atenție. S-au purtat cuviincios cu ea și au îndrumat-o spre autoritățile competente. La care ea s-a înfuriat la culme și ne-a țipat în față că, tot căutînd să nu ne

facem nici un dușman, tocmai bine ne-am câștigat acum doi. Tăcu o clipă acoperindu-și ochii cu pleoapele atît de subțiri încît Molly era sigură că poate să vadă prin ele, ca o pasăre. Cu ochii închiși, vorbi mai departe: Atunci a blestemat castelul, și a blestemat și orașul nostru. Așa că, vezi, lăcomia lui ne-a atras tuturor nenorocirea.

În tăcerea încărcată de suspine, glasul lui Molly Grue sună ca o lovitură de ciocan peste o potcoavă, ca și cum s-ar fi trezit deodată cicălindu-l iar pe căpitanul Cully:

— Haggard e mai puțin vinovat decît sînteți voi, îi certă ea pe locuitorii din Hagsgate, căci el a fost un singur pungaș, dar voi sînteți mulți. Voi singuri v-ați câștigat nenorocirea asta cu zgîrcenia voastră, nu cu a regelui vostru.

Drinn își deschise ochii și-i aruncă o privire mînioasă.

— Noi nu ne-am câștigat nimic, protestă el. Pe părinții și bunicii noștri i-a rugat vrăjitoarea să o ajute, și recunosc și eu că, în felul lor, și ei erau de condamnat, la fel de mult ca și Haggard. Noi, aceștia de acum, am fi pus cu totul altfel problema. Și fiecare din chipurile încă nu de ajuns de îmbătrînite din încăpere, se întoarse cu cîte o strîmbătură urîtă spre chipurile mai bătrîne.

Unul dintre bătrîni vorbi atunci cu voce hîrîitoare și scîncită:

— Ați făcut și voi întocmai ce-am făcut noi. Erau și atunci recolte de strîns și turme de îngrijit, cum sînt și azi. Era și atunci regele Haggard, cu care trebuia să ne ducem traiul, cum e și azi. Știm și noi foarte bine cum v-ați fi purtat și voi. Sînteți copiii noștri.

Drinn îl făcu să tacă aruncîndu-i o privire cruntă, și alții din sală începură să strige mînioși, însă magicianul îi potoli pe toți atunci cînd întrebă:

— Și care a fost blestemul? E poate ceva în legătură cu Taurul Stacojiu?

Cuvintele îi sunară înghețate, și chiar și în sala aceasta bine luminată, Molly se simți deodată singură. Dînd ascultare unui impuls nelămurit, adăugă și ea o întrebare care s-ar fi părut că nu are nici o legătură cu cele spuse pînă atunci:

— Vreunul dintre voi a văzut vreodată o licornă?

Și atunci, ea învăță două lucruri: deosebirea dintre tăcere și tăcerea de moarte; și apoi că avusese dreptate să pună anume această întrebare. Chipurile celor din Hagsgate încercau din toate puterile să rămînă nemișcate, însă se schimbaseră. Drinn spuse, pronunțînd cuvintele cu grijă:

— Pe Taur nu-l vedem niciodată, și nu vorbim despre el niciodată. Nimic din ce ține de el nu e și nu are să fie vreodată treaba noastră. Cît despre licorne, așa ceva nu există. N-au existat niciodată. Își mai turnă din vinul cel negru. Am să vă spun cuvintele blestemului, adăugă. Își încrucișă brațele pe piept și începu să cînte:

„Voi pe care Haggard îi ține-n puterea lui,
Îi împărțiți ospățul împărțășiți și pieirea lui.
Norocul vostru are să înflorească
Cîta vreme turnul nu are să se năruiască;
Și doar cineva din oraș, de aici, iată,
Poate să năruie castelul vreodată.”

Cîțiva dintre ceilalți își uniră glasurile cu al lui ca să psalmodieze vechiul blestem. Vocile le erau triste și depărtate, ca și cum nici n-ar fi răsunit în sala hanului, ci s-ar fi rotit prin aer, undeva sus, deasupra hornului, neajutorate ca niște frunze moarte.

Ce au cu toții pe chipuri? se întreba Molly. Aproape- aproape că-mi aduc aminte. Magicianul ședea tăcut alături de ea, rotindu-și paharul de vin în mâinile prelungi.

— Cînd vorbele acestea au fost spuse pentru întâia oară, zise Drinn, Haggard sosise doar de curînd în țara noastră, și toate în jur erau încă frumoase, înfloritoare – toate, mai puțin orașul Hagsgate. Hagsgate era pe atunci întocmai așa cum a ajuns de atunci încoace restul țării: o așezare pustie, sărăcăcioasă, unde oamenii puneau pietre mari pe acoperișurile colibelor, să nu le ia vîntul. Rînji cu amărăciune către ceilalți din încăpere. Recolte de strîns, turme de îngrijit! Doar varză, gulii, și cîțiva cartofi nenorociți, și în întregul Hagsgate nu era decît o singură vacă slăbănoagă și bătrînă. Străinii ziceau că-i un oraș blestemat, care ar fi nemulțumit-o odată pe vreo vrăjitoare mai supărăcioasă.

Molly o simți pe licornă trecînd pe afară prin fața hanului, apoi oprindu-se și întorcîndu-se, neliniștită ca și torțele prinse în zid, tot mai mult aplecîndu-se, cu lumina tot mai pîlpîitoare. Ar fi vrut să fugă afară, la ea, însă rămase locului și întrebă încet:

— Și după aceea, cînd ce spuneau străinii s-a și în- tîmplat cu adevărat?

Drinn răspunse:

— Din clipa aceea n-am mai cunoscut nimic altceva decît belșugul. Pămîntul nostru sterp și posomorît s-a făcut deodată atît de bun, încît grădinile și livezile rodesc de la sine – n-avem nevoie nici să le semănăm, nici să le îngrijim. Turmele ni se înmulțesc; meseriașii noștri ajung, prin somn parcă, tot mai îndemînateci; aerul pe care-l respirăm și apa pe care o bem ne apără de orice boală. Orice suferință, cînd ajunge aici, se despică în două și trece pe lîngă noi, lăsîndu-ne neatinși la mijloc, și toate acestea s-au întîmplat în timp ce restul regatului, odinioară atît de bogat și înverzit, a ars și s-a risipit în cenușă sub mîna lui Haggard. De cincizeci de ani încoace, numai el și cu noi am prosperat. Ca și cum ceilalți ar fi fost blestemați.

— Îi împărțiți ospățul, îi împărtașiți și pieirea, murmură Schmendrick. Înțeleg, înțeleg. Mai dădu pe gît încă un pahar de vin negru, și apoi rîse. Dar bătrînul rege Haggard mai domnește și acum încă, și are să mai domnească pînă are să se reverse marea. Habar n-aveți ce înseamnă un blestem adevărat. Să vă povestesc eu despre nenorocirile mele. Lacrimile începură să-i strălucească pe neașteptate în ochi. La început, maică-mea n-a ținut niciodată la mine. S-a prefăcut că mă iubește, dar eu îmi dădeam seama...

Drinn îl întrerupse și în clipa aceea Molly înțelese ce anume era atît de ciudat pe fețele celor din Hagsgate. Erau, fiecare din ei, îmbrăcați bine și călduros, însă chipurile care li se arătau peste vestmintele acestea bogate erau chipuri de oameni săraci, reci ca ale unor fantome și parcă prea hămesite de foame ca să mai poată mînca ceva vreodată. Drinn spuse:

— Da, dar nimeni decît unul din orașul Hagsgate nu va putea să năruie vreodată castelul. Cum să ne mai putem bucura de norocul și de averea noastră cînd știm că totul trebuie să se termine odată, și că unul dintre noi anume are să-i pună capăt? Fiecare zi ce trece ne face și mai bogați, și în același timp ne aduce cu o zi mai aproape de ruina noastră. Magicianule, de cincizeci de ani trăim cît mai sărăcăcios cu putință, ne ferim de orice apropiere cu oricine, ne dezlegăm de toate obișnuințele, ne pregătim pentru revărsarea mării. N-am cunoscut nici o clipă de bucurie în averile noastre – și în nimic altceva din ce avem – căci pentru noi bucuriile nu sînt altceva decît niște lucruri pe care pînă la urmă va trebui să le pierdem. Fie-vă milă de Hagsgate, străinilor, căci în toată lumea aceasta a nefericirii nu există oraș mai nefericit decît e al nostru.

— Pierduți, pierduți, pierduți sîntem! șopteau tîrgoveții în jur. Nenorociții, nenorociții de noi. Molly Grue îi privea fără vorbe, însă Schmendrick spuse plin de respect:

— Asta mai zic și eu blestem cum trebuie, treabă de meseriaș bun. Totdeauna am spus, cînd ai nevoie de ceva bine făcut, du-te la omul priceput. Te costă poate mai scump, dar pînă la urmă face.

Drinn se încruntă, și Molly îl înghionti pe Schmendrick. Magicianul clipi grăbit.

— Mda. Da, și ce doriți anume de la mine? Trebuie să vă spun de la început că nu sînt un vrăjitor prea priceput, însă aș fi foarte fericit să ridic blestemul acesta ce vă apasă, dac-aș fi în stare s-o fac.

— Nu te-am luat ca mai bun decît ești în realitate, răspunse Drinn. Dar chiar așa cum ești, tot ai să fii mai bun decît alții. Blestemul, eu cred că trebuie să-l lăsăm așa cum este. Dacă-l destrăm, s-ar putea să nu sărăcim cu totul iarăși, însă, oricum, nu ne-am mai îmbogăți așa ca pînă acum, și asta ar fi la fel de rău. Nu, treaba noastră este să ținem cît mai bine pe picioare turnul lui Haggard, să nu-l lăsăm să cadă în

ruine, și pentru că eroul care pînă la urmă are să-l năruie trebuie să vină de aici din Hagsgate, lucrul acesta nu ni se pare deloc cu neputință să se întîmple. În primul rînd, noi nu le dăm voie străinilor să se așeze aici. Ii ținem cît mai departe de orașul nostru, cu forța dacă nu se poate altfel, dar mai ales prin vicleșuguri. Poveștile astea de spaimă despre Hagsgate de care spuneai, noi le-am născocit singuri, și le răspîndim cît mai departe, ca să fim siguri că vom avea cît mai puțini oaspeți. Surîse plin de mîndrie cu fălcile lui găunoase.

Schmendrick își propti bărbia pe degetele strînse în pumn, și îl privi pe Drinn cu un surîs nesigur.

— Și ce faceți cu copiii voștri? întrebă. Cum faceți să-l opriți pe unul sau altul din ei să crească, să n-ajungă să îndeplinească blestemul? Privi în jur prin sala hanului, cercetînd atent chipurile zbîrcite care-l fixau întunecate. Dar dacă stau să mă gîndesc, spuse încet, nu sînt deloc oameni tineri aici, în oraș? Parcă se culcă devreme de tot copiii aici, la Hagsgate.

Nu-i răspunse nimeni. Molly își simți deodată sîngele zvîcnindu-i în urechi și sub pleoape, și pielea pe trup se înfioră ca la o pală de vînt rece. Apoi Drinn spuse:

— Noi nu avem copii. N-am mai avut deloc copii din ziua cînd s-a rostit blestemul asupra noastră. Tuși în pumn și adăugă: Asta ni s-a părut calea cea mai sigură să zădărniciim vrerea vrăjitoarei.

Schmendrick își răsturnă capul pe spate și rîse tăcut, dar rîse atît de tare încît lumina torțelor tremură pe ziduri. Molly își dădu atunci seama că magicianul era beat de-a binelea. Gura lui Drinn se făcu nevăzută, și ochii i se înăspriră tăioși, ca niște cioburi de porțelan.

— Nu văd nimic de rîs în nenorocirea asta a noastră, spuse pronunțînd vorbele cu multă blîndețe. Chiar nimic.

— Da, nimic, se înecă Schmendrick aplecîndu-se peste masă și vărsîndu-și vinul din pahar. Nimic, iartă-mă, chiar nu-i nimic de rîs. Sub privirea mînioasă a două sute de ochi, izbuti să-și recapete gravitatea și să-i răspundă serios lui Drinn. Atunci, aș zice că nu mai aveți nici o pricină de necaz. Nici una care să vă tulbure pe voi, în orice caz. Un firîșor de rîs i se strecurase printre buze ca aburul dintr-un ceainic.

— Așa s-ar părea. Drinn se întinse peste masă și atinse cu două degete încheietura mîinii lui Schmendrick. Dar nu ți-am spus tot adevărul. Acum douăzeci și unu de ani, aici la Hagsgate s-a născut un copil. Al cui era copilul ăsta n-am reușit să aflăm niciodată. Eu însumi l-am găsit, cînd treceam prin piață, într-o noapte de iarnă. Era pus pe un buștean de lemn pe care-și hăcuiesc carnea măcelarii, și nu plîngea, cu toate că era o noapte cu vînt și ninsoare. Sta la căldură gîngurind, încălzit de niște pisici fără stăpîn. Pisicile se strînseseră toate una într-alta și torceau, și torsul ăsta era plin de o știință numai a lor. Am stat

multă vreme acolo, lîngă leagănul ăsta ciudat, dus pe gînduri, și în vremea asta nîgea greu și pisicile torceau profetic.

Se opri, și Molly Grue întrebă grabnic:

— Ai luat copilul acasă la dumneata, și l-ai crescut ca pe copilul dumitale, nu? Drinn își lăsă mîinile cu palmele în jos pe tăblia mesei.

— Am gonit pisicile, spuse, și m-am întors singur acasă. Fața lui Molly se făcu deodată de culoarea ceții. Drinn ridică nerăbdător din umeri. Știu și eu să recunosc un erou încă de la naștere, spuse. Semne și prevestiri, șerpi în leagăn. Dacă n-ar fi fost pisicile, poate că l-aș fi luat cu mine pe copil, la noroc, dar pisicile făceau ca totul să fie limpede de tot, ca în mitologie. Ce-ar fi trebuit să fac – să pun eu cu mîinile mele la adăpost pieirea Hagsgate-ului? Îi tremura buza, ca și cînd i-ar fi fost agățată într-un cîrlig de undiță. S-a vădit mai tîrziu că n-am făcut bine, dar nu pentru c-aș fi fost prea bun. Cînd m-am întors în zori în piață, copilul nu mai era.

Schmendrick desena niște chipuri cu degetul muiat într-o băltoacă de vin vărsat pe masă, și s-ar fi zis că nu auzise nici o vorbă. Drinn continuă:

— Firește, nimeni nu a recunoscut că ar fi părăsit un copil în piață, și cu toate că am cotrobăit prin toate casele, din poduri pînă în pivniță, nu l-am mai găsit niciodată. Aș fi putut să-mi spun că l-au mîncat lupii, sau chiar că aș fi visat toată întîmplarea, cu pisici cu tot – dacă a doua zi nu ar fi venit în goana calului un herald din partea regelui Haggard să ne poruncească să ne bucurăm cu toții. După treizeci de ani de așteptare, regele căpătase în sfîrșit un băiat. Își coborî ochii să nu mai vadă expresia care se întipărise pe chipul lui Molly. Fiindcă veni vorba, copilul pe care-l văzusem eu era băiat.

Schmendrick își linse vîrful degetului și-și ridică privirea.

— Lir, spuse gînditor. Prințul Lir. Dar nu s-a găsit nici un fel de altă explicație pentru apariția lui, așa deodată?

— Nu prea, pufni Drinn. Dacă s-ar fi găsit vreo femeie să se învoiască să se mărite cu Haggard, e sigur că Haggard însuși ar fi respins-o. A răspîndit povestea că băiatul i-ar fi nepot, un nepot pe care a consimțit el să-l adopte la moartea părinților. Însă Haggard n-are familie, n-are nici un fel de rubedenii. Sînt unii care spun că s-ar fi născut dintr-o lepădătură a mării, așa cum Venus s-a născut din mare. Nu există ființă care să-i dea regelui Haggard un copil să-l crească.

Magicianul își ridică paharul, calm, și apoi și-l umplu singur cînd Drinn refuză s-o facă.

— Oricum, de undeva a găsit o odraslă, și cu atît mai bine pentru el. Dar cum ar fi putut să dea tocmai el peste copilul acela rătăcit pe care l-ai văzut dumneata?

Drinn spuse:

— Se plimba prin Hagsgate noaptea; nu prea des, din cînd în cînd.

Mulți dintre noi l-am văzut – înalt, cărunt ca lemnul aruncat de ape pe țârm, furișându-se sub luna înghețată, ridicînd de jos monezile căzute de la alții, cioburi de farfurii, linguri, pietre, batiste, inele, mere putrede și călcate-n picioare, orice, totul, fără să aibă nici un motiv să facă așa cEva. Haggard a fost cel care a luat copilul. Sînt tot atît de sigur de asta, cum sînt sigur că prințul Lir este cel care va năruși și va cufunda în mare și pe Haggard și Hagsgate-ul deopotrivă.

— Nădărduesc și eu c-are s-o facă el, îl întrerupse Molly. Aș vrea ca prințul Lir să fie copilașul pe care dumneata îl lăsaseși atunci să moară, și aș vrea ca el să fie cel care să vă înece tot orașul, și vă mai doresc și ca peștii să vă roadă oasele de tot ca pe niște coceni...

Schmendrick o pocni în glesnă pe sub masă, cît putu mai tare, căci ascultătorii din jur începuseră să sîșie ca niște tăciuni stinși în apă, și cîțiva chiar se ridicaseră în picioare. Întrebă încă o dată:

— Ce doriți în fond de la mine?

— Te duci, după cît văd, la castelul lui Haggard. Schmendrick încuviință din cap. Aha, spuse mai departe Drinn. Păi, unui magician mai isteț are să-i vină ușor să se împrietenească repede cu prințul Lir, care e cunoscut ca fiind un tînar plin de curiozitate și de dorința de a învăța. Un vrăjitor mai iscusit trebuie să cunoască și tot felul de filtre și unsori mai ciudate, băuturi, leacuri, ierburi și deochiuri, și treburi din astea. Asta, un vrăjitor mai iscusit – bagă de seamă, am spus mai iscusit, nu mai mult – un vrăjitor din ăștia mai de soi ar putea fi în stare, dacă împrejurările i-ar fi prielnice... Lăsa restul vorbelor să se rotească în aer nespuse, însă nu mai puțin mărturisite.

— Asta pentru o masă? Schmendrick se ridică în picioare răsturnîndu-și scaunul. Se aplecă peste masă, sprijinindu-se pe tăblie cu amîndouă mîinile, suflînd greu. Asta e plata la voi acum? O masă și ceva vin – cu asta plătiți otrăvirea unui prinț? Ar trebui să dați ceva mai mult decît atîta, prietene Drinn. Nu v-aș curăți nici coșurile sobelor pentru o plată ca asta.

Molly Grue îl apucă de braț scîncind:

— Ce spui tu aicea? Magicianul îi scutură mîna la o parte, dar în același timp își coborî o pleoapă într-un semn încet însă limpede. Drinn se lăsă pe spate pe scaunul său, surîzînd.

— Cu un meșter nu mă tîrguiesc niciodată, spuse. Douăzeci și cinci de monede de aur.

Se tîrguiră timp de o jumătate de ceas, Schmendrick cerîndu-i o sută de galbeni, și Drinn refuzînd să-i dea mai mult de patruzeci. În cele din urmă se învoiră la șaptezeci, jumătate plătiți pe loc, și cealaltă jumătate la întoarcerea lui Schmendrick, dacă avea să izbutească. Drinn îi numără chiar acolo banii scoși dintr-o pungă de piele de la chimir.

— O să înnoptați în Hagsgate, firește, spuse. E-o plăcere pentru

mine să vă găzduiesc eu.

Însă magicianul clătină din cap.

— Eu zic mai bine să nu. Mergem înainte pînă la castel, dacă tot am ajuns atît de aproape. Cu cît ajungem mai degrabă acolo, cu-atît ne întorcem mai repede, nu? Și rînji cu rînjete viclean și plin de subînțeleșuri.

— Castelul lui Haggard este întotdeauna un loc primejdios, îl preveni Drinn. Și nu e niciodată mai primejdios decît noaptea.

— Asta se spune și despre Hagsgate, replică Schmendrick. Nu trebuie să crezi chiar tot ce ți se spune, Drinn. Pășii către ușa hanului, și Molly îl urmă. Își mai întoarse capul și le surîse luminos tîrgoveților din Hagsgate, strînși acolo în vestmintele lor frumoase. Aș mai dori doar să mă despart de voi cu acest gînd din urmă, le spuse. Cel mai meșteșugit blestem care s-a mormăit, sau croncănit, sau bubuit vreodată nu are nici o putere asupra unor inimi curate. Noapte bună.

Afară, noaptea zăcea încolăcită pe stradă, rece ca o cobră și solzoasă de stele. Nu era lună. Schmendrick înainta cu îndrăzneală, chicotind în barbă, sunîndu-și banii de aur în buzunar. Fără s-o privească pe Molly spuse:

— Niște prostănaci. Să creadă chiar atît de ușor că orice magician are putere de viață și de moarte. Acuma, să zic, dacă mi-ar fi cerut să le ridic blestemul... mda, asta aș fi putut s-o fac fie și numai pentru merindele pe care mi le-au dat în noaptea asta. Aș fi făcut-o și pentru un singur pahar de vin.

— Îmi pare bine că n-ai făcut-o, spuse Molly cu răutate. Aștia-și merită soarta, o soartă mai rea chiar. Să lase un copil, așa, în zăpadă...

— Mda, dar dacă nu l-ar fi lăsat ei așa, n-ar fi ajuns prinț. N-ai mai fost niciodată pînă acum într-un basm? Vocea magicianului era plină de bunătate și năclăită de băutură, și ochii îi erau la fel de strălucitori ca și banii de aur pe care tocmai îi primise. Eroul trebuie să facă o prevestire să se adeverească, și căpcăunul e cel care trebuie să-l oprească... cu toate că în poveștile de alt fel, mai adesea se întîmplă tocmai de-a-ndoașelea. Și eroul trebuie s-o ducă greu încă de la naștere, căci altminteri n-ar mai fi erou. Dar e o mare ușurare că am aflat cum stau lucrurile cu prințul Lir. Am tot așteptat ca povestea asta a noastră să ne ducă la personajul principal.

Licorna fu iarăși lîngă ei, așa cum răsare deodată o stea undeva, aproape, înaintînd puțin în fața lor, ca o pînză de corabie în întuneric. Molly spuse:

— Dacă Lir este eroul, atunci ea ce este?

— Asta-i altceva. Haggard, și Lir, și Drinn, și cu tine și cu mine... noi sîntem într-o poveste și trebuie să mergem înainte cum merge și povestea. Ea însă e adevărată. Ea e adevărată. Schmendrick căscă și sughiță înfiorîndu-se, toate deodată. Mai bine să ne grăbim, spuse.

Poate c-ar fi trebuit să înnoptăm aici, numai că bătrînul Drinn ăsta mă enervează. Sînt sigur că l-am tras pe sfoară cum trebuie, dar, oricum...

Lui Molly i se părea, așa mergînd ca prin vis, că Hags- gate se întindea ca o labă să-i tragă pe ei trei îndărăt, încovoiindu-se în jurul lor și legănîndu-i încetișor înainte și înapoi, ca și cum i-ar fi condamnat să meargă la nesfîrșit pe propriile lor urme, dar mereu pe loc. După o sută de ani ajunseră la casa cea mai din urmă și la capătul orașului; după alți cincizeci de ani se treziră orbecăind peste cîmpurile umede, printre vii și livezi chircite. Molly visa că erau niște oi care rînjeau rău înspre ea din vîrfurile pomilor, și că niște vaci reci le păseau peste picioare și-i împingeau la o parte din cărarea șerpuitoare. Însă lumina licornei le plutea lină în față și, trează sau adormită, Molly o urma.

Castelul regelui Haggard se înălța pe cer, o pasăre oarbă și neagră pescuind în noapte prin vale. Molly îi auzea acum suflul aripilor. Apoi suflarea licornei îi tremură în păr și-l auzi pe Schmendrick întrebînd:

— Cîți sînt?

— Trei bărbați, spuse licorna. Merg în urma noastră de cînd am ieșit din Hagsgate, dar acum vin repede de tot. Ascultă.

Pași prea înăbușiți pentru graba cu care se apropiiau; glasuri prea scăzute ca să însemne ceva bun. Magicianul se frecă la ochi.

— Poate că pe Drinn a început să-l mustre conștiința că-și plătește prea ieftin otrăvitorul, murmură el. Poate că nu-l lasă conștiința să doarmă. Totul e cu puțință aici. Poate am și eu pene pe umeri. O apucă pe Molly de braț și o trase în jos într-o groapă adîncă și tare, la marginea drumului. Licorna se întinse la pămînt alături, tăcută ca și lumina lunii.

Pumnale licărind ca urmele peștilor pe marea întunecată. O voce, deodată, puternică și mînioasă.

— I-am pierdut, îți spun. Am trecut pe lîngă ei de-acum o poștă, atunci cînd am auzit foșnetele alea. Să mă ia dracu' dacă alerg mai departe.

— Taci! șopti sălbatec o a doua voce. Vrei să ne scape și să ne dea de gol? De magician ți-e frică, dar mai bine ți-ar fi frică de Taurul Stacojiu. Dacă Haggard află de jumătatea noastră de blestem, îl și trimite pe Taur să ne calce în picioare pînă ne face mici fărîme.

Cel dintîi răspunse, coborîndu-și și el vocea:

— Nu că mi-ar fi frică. Un magician fără barbă nu e magician sau vrăjitor. Dar ne pierdem pur și simplu timpul. S-au abătut din drum, au luat-o peste cîmp cum și-au dat seama c-am pornit după ei. Putem să-i căutăm pe aici pe drum mult și bine, toată noaptea, și n-o să-i ajungem.

O altă voce, mai obosită decît celelalte două:

— Am fugit după ei toată noaptea. Ia uitați-vă, se crapă de ziua.

Molly își dădu seama că se sucise sub mantia neagră a lui Schmendrick, și acum fața i se îngropase într-o tufă de iarbă moartă, aspră. Nu îndrăznea să-și ridice capul, însă își deschise ochii și văzu atunci că aerul căpătase treptat o luminozitate nefirească. Cel de al doilea spuse:

— Ești un prost. Mai avem încă două ceasuri bune pînă dimineată, și pe urmă noi mergem acum către apus.

— Dacă așa stau lucrurile, răspunse cel de al treilea glas. eu mă întorc acasă.

Pași grăbiți se depărtau pe drum. Cel dintîi strigă:

— Stai nițel, nu pleca. Așteaptă, vin și eu cu tine! Către cel de al doilea murmură grăbit: Nu mă duc acasă, vreau doar să mă întorc pe unde-am venit, o parte din drum. Eu tot cred că pe ei i-am auzit adineaori, și mi-am și pierdut pe undeva cremenea... Molly îl auzea depărtîndu-se pe cînd spunea acestea.

— Să vă ia dracu', lași ce sînteți! Înjură cel de al doilea. Stați o clipă, atunci, mai așteptați pînă încerc ce m-a învățat Drinn. Pașii care se depărtau părău să șovăie, și atunci el intonă cu glas puternic: Mai cald ca vara, mai gustos ca mîncarea, mai dulce ca o femeie și mai neprețuit decît sîngele care...

— Haide odată, spuse cel de al treilea glas. Haide. Uite cum e cerul. Ce mai e și tîmpenia asta?

Chiar și glasul celui de al doilea începuse acum să tremure.

— Nu-i nici o tîmpenie. Drinn își prețuiește prea mult banii ca să vrea să se despartă de ei. E, de fapt, cea mai mare dragoste pe care ai putea s-o vezi. Așa-i spune și el. Continuă grăbit, puțin șovăind: Mai tare ca apa, decît porumbelii mai firești, spune acuma pe cine iubești?

— Drinn, zăngăniră monedele de aur în punga lui Schmendrick. Drinndrinndrinndrinndrin. Și atunci se întîmplară toate deodată.

Mantia aspră și neagră o izbi tare pe Molly peste obraz cînd Schmendrick începu să se agite în genunchi pipăind disperat după punga lui. Îi foșnea și-i zăngănea ca un șarpe cu clopoței în mîină. O aruncă departe în tufișuri, dar cei trei se și aruncaseră asupra lor, toți deodată, cu pumnalele sclipindu-le roșii în mîini ca și cum i-ar fi izbit chiar. Dincolo de castelul regelui Haggard se ridică o strălucire de foc, spărgînd noaptea ca un umăr uriaș ridicîndu-se. Magicianul se ridicase în picioare, amenințîndu-i pe cei trei cu demoni, cu metamorfoze, cu boli care să-i înțepenească și cu lovituri tainice de judo. Molly apucă de jos o piatră.

Cu un strigăt străvechi, plin de bucurie și care anunța ruina, licorna țîșni din locul unde stătuse ascunsă. Copitele îi băteau iarba ca o ploaie de pumnale, coama i se înfoiase furioasă și pe frunte avea o pană de fulger. Cei trei ucigași lăsară să le cadă pumnalele și-și ascunseră fețele și chiar și Molly Grue și Schmendrick i se plecară

înainte-i. Însă licorna nu-i vedea pe nici unul din ei. Dezlănțuită, dansînd, albă ca marea, își necheză iarăși chemarea la luptă.

Și strălucirea de dincolo îi răspunse cu un muget care suna cum trosnește gheața cînd se sparge, primăvara. Oamenii lui Drinn fugiră, împleticindu-se, țipînd de groază.

Castelul lui Haggard era cuprins de flăcări parcă, legănîndu-se sălbatec într-o izbucnire năpraznică de vînt rece. Molly spuse cu glas tare:

— Dar trebuia să fie marea, așa trebuia să fie. I se păru că vede o fereastră, acolo, departe de tot, și o față cenușie. Apoi veni Taurul Stacojiu.

VIII

Era ca sângele la culoare, nu sângele care izvorăște din inimă, ci sângele care freamătă sub o rană veche niciodată vindecată cu adevărat. O lumină teribilă curgea pe trupul lui, ca sudoarea, și mugetul lui pomi să clintească țărîna pe dealuri, în valuri. Coarnele îi erau palide, ca niște cicatrici.

O clipă, licorna îi stătu în față, înghețată, ca un val care s-a ridicat și se va prăbuși apoi pe țărm. Pe urmă, lumina cornului ei se stinse, și ea se întoarse și fugi. Taurul Stacojiu mugi iarăși, și pomi în salturi după ea.

Licornei nu-i fusese niciodată frică de nimic. Era nemuritoare, însă putea fi ucisă: de o harpie, de un dragon, de o himeră, de o săgeată rătăcită azvîrlită după vreo veveriță. Însă dragonii nu puteau decît s-o omoare – n-ar fi putut niciodată s-o facă să uite ce era ea cu adevărat, și nici pe ei înșiși nu se puteau face să uite că, chiar și moartă, avea să fie totuși mai frumoasă decît ei. Taurul Stacojiu n-o cunoscuse pînă atunci, și cu toate acestea simțea că pe ea anume o urmărea el, nu o iapă albă. Spaima o izbi atunci ca o pală neagră, și fugi, în vreme ce mînioasa și urlătoarea neștiință a Taurului umplea cerul și se revărsa în vale.

Copacii se întindeau spre ea, și ea se strecura neliniștită, să le scape, ea care pășise atît de ușor prin veșnicie fără să se lovească vreodată de ceva. În urma ei, arborii se spărgeau ca de sticlă în năvala Taurului Stacojiu. El mai mugi o dată, și o creangă mare o izbi peste umăr atît de tare încît licorna se clătină pe picioare și căzu. Se ridică de îndată, însă acum rădăcinile i se agățau de picioare pe cînd fugea mai departe, și alte rădăcini scormoneau grăbite ca niște cîrțițe în pămînt să-i taie calea. Liane și vițe o loveau ca niște șerpi înverșunați, ierburi agățătoare țesau plase printre trunchiurile arborilor, crengi moarte se prăbușeau cu trosnete în jurul fugii ei. Căzu a doua oară. Copitele Taurului izbind pămîntul îi înfiorau și ei trupul, și atunci mai țipă încă o dată.

Pe urmă, trebuie să-și fi găsit un drum prin păienjenișul copacilor, căci acum alerga peste cîmpiile aspre, aride care se întindeau dincolo de pășunile prospere de la Hagsgate. Aici avea loc să alerge, și licornele aleargă cu adevărat atunci cînd știu că-i lasă în urmă pe vînătorii ce-și îmboldesc zadarnic armăsarii fără putere. Înainta acum cu iuțeala vieții, tresăltînd de la un trup la altul sau depănîndu-se în strălucirea unui tăiș de sabie; era mai iute decît orice ființă îngreunată de picioare sau de aripi. Și totuși, chiar fără să se uite în urmă, știa că Taurul Stacojiu o ajungea, venind după ea asemenea lunii, asemenea lunii posomorîte și obrintite a vînătorilor. Simțea, aproape, atingerea

coarnelor lui livide pe crupă, ca și cum ar fi izbit-o chiar.

Un lan de porumb cu tulpinile aspre și coapte se plecă să-i ridice o barieră în fața pieptului, însă ea îl călcă în picioare. Cîmpuri argintii de grîne se făceau reci și se destrămau uleioase cînd se abătea peste ele suflarea Taurului; se agătau de picioarele ei s-o tragă în jos, ca zăpada. Dar alerga mai departe, nechezînd înfrîntă, și în urechi îi suna clinchetul de gheață al fluturului: „Au trecut pe drumurile astea, de mult, de mult, și Taurul Stacojiu le alerga din urmă, de foarte aproape.“ Și Taurul le omorîse pe toate.

Deodată Taurul i se ridică în față, ca și cum ar fi fost înălțat de pe cîmp asemenea unei piese de șah, împins prin aer și așezat iarăși jos să-i taie ei calea. Nu se năpusti asupra ei chiar de îndată, și nici ea nu i fugi din față. Fusesse uriaș și cînd fugise, întîia dată dinainte-i, dar în cursul urmăririi ajunsese atît de nemăsurat de mare încît nici nu și-l mai putea închipui tot deodată. Părea acum să se încovoae odată cu însăși bolta cerului, injectat de sînge; picioarele îi erau ca niște vîrtejuri mari de vînt, iar capul i se legăna rostogolindu-se pe cer odată cu stelele de miazănoapte. Nările i se zbîrceau horcăitoare pe cînd o căuta prin jur, și atunci licorna înțelese că Taurul Stacojiu era orb.

Dacă s-ar fi aruncat atunci asupra ei, i-ar fi făcut față, așa micuță și deznădăjduită, doar cu singurul ei corn întunecat, chiar știind bine că ar fi călcat-o în picioare. El era mai iute; era mai bine să-l înfrunte acum decît să fie prinsă din fugă. Însă Taurul înainta încet, cu un fel de grație sinistră, ca și cum ar fi căutat să n-o sperie, și ea fugi din nou din calea lui. Cu un țipăt înăbușit, trist, se învîrți pe loc și începu să alerge din nou pe drumul pe care venise: înapoi peste lanurile bătătorite și peste cîmpii, către castelul regelui Haggard, la fel de întunecos și îngheboșat ca mai înainte. Și Taurul Stacojiu venea după ea, urmărindu-i spaima.

Schmendrick și Molly fuseseră împinși la o parte ca niște vreascuri cînd trecuse Taurul pe lîngă ei – Molly, trîntită la pămînt fără suflu, amețită, iar magicianul zvîrlit într-un tufiș de scaieți, care-i smulse jumătate din mantie și cam a opta parte din piele. Se ridicară și ei cum putură și porniră șchiopătînd după fugari, sprijinindu-se unul pe altul. Nici unul nu scoase o vorbă.

Drumul printre copaci fu pentru ei mai ușor decît îl găsise licorna, căci după ea trecuse pe acolo, înaintea lor, Taurul Stacojiu. Molly și magicianul se cățărară peste trunchiuri uriașe de copaci nu numai răsturnate și strivite ci pe jumătate înfundate în pămînt, și se lăsară în patru labe să se tîrască prin rîpe pe care nu le vedeau cît erau de adînci în întuneric. Nu existau copite care să fi putut face așa ceva, se gîndea Molly amețită; pămîntul se sfîrtecuse singur trăgîndu-se în adînc sub apăsarea Taurului. Se gîndi atunci la licornă și i se înfioră

inima.

Cînd ieșiră în cîmpie, o văzură – îndepărtată și abia deslușită, pală de apă albă purtată de vînt, aproape de nevăzut în izbucnirea strălucitoare și aprinsă a Taurului Stacojiu. Molly Grue, înnebunită aproape de oboseală și spaimă, îi vedea lunecînd cum se mișcă stelele și pietrele prin văzduh: căzînd fără sfîrșit, urmărindu-se fără sfîrșit, însingurați pentru veșnicie. Taurul Stacojiu n-avea s-o ajungă niciodată pe licornă, așa cum Ceea ce-i Acum niciodată nu poate ajunge pînă la Ceea ce va Fi, cum Ceea ce s-a Dus nu poate ajunge pînă la Ceea ce va Să-nceapă. Molly surîse înseninată.

Însă umbra aprinsă se iscă boltindu-se asupra licornei pînă cînd Taurul păru să o cuprindă din toate părțile. Ea se cabră, se roti și țîșni în altă direcție, dar și acolo îl întîlni pe Taur, cu capul aplecat și cu fălcile lăsînd să-i picure tunet. Se întoarse iarăși, și iarăși, trăgîndu-se îndărăt, alunecînd, căutînd să facă sărituri viclene într-o parte și-ntr-alta; și de fiecare dată Taurul Stacojiu o împingea în lături ieșindu-i nemișcat în față. N-o ataca, însă nu-i mai lăsa nici o cale de ieșire, în afară de una singură.

— O împinge, spuse Schmendrick încet. Dacă ar fi vrut s-o omoare, ar fi putut s-o facă pînă acum. O împinge pe drumul pe care le-a mînat și pe celelalte – către castel, către Haggard. Mă întreb de ce.

Molly spuse:

— Fă ceva. Vocea ei era ciudat de calmă și de indiferentă, iar magicianul îi răspunse pe același ton:

— Eu nu pot face nimic.

Licorna mai fugi o dată, încolțită, neajutorată însă neobosită, iar Taurul Stacojiu îi lăsă loc să fugă, însă nici o cale să se întoarcă din fugă. Cînd îi ieși în față a treia oară, ea ajunsese destul de aproape ca Molly să-i vadă picioarele din spate tremurîndu-i ca la un cîine speriat. Acum se opri locului, scormonind pămîntul cu copitele și dîndu-și pe spate urechile mici și subțiri. Însă nu mai putea scoate nici un sunet, și cornul nu-i mai lucea luminos acum. Se strînse în sine cînd mugetul Taurului Stacojiu sfîșie cerul făcîndu-l să trosnească, dar acum nu se mai trase înapoi.

— Te rog, spuse Molly Grue. Te rog fă ceva.

Schmendrick se întoarse s-o privească și fața îi era sălbăticită de neputință.

— Ce pot eu să fac? Ce pot să fac eu cu magia asta a mea? Să fac scamatorii cu pălăria, cu băncuțele de-o para, sau aia cu pietrele prăjite din care fac omletă? Crezi că așa ceva l-ar distra pe Taurul Stacojiu, sau să încerc și chestia aia cu portocalele care cîntă? Am să fac orice-mi ceri, căci și eu aș fi fericit să-i fiu ei de vreun ajutor.

Molly nu-i răspunse. Taurul se apropia tot mai mult, iar licorna se strîngea, chircindu-se, tot mai mică, pînă cînd păru că e aproape să se

rupă în două. Schmendrick spuse:

— Știu ce să fac. Dacă-ai putea, ai schimba-o într-o altă viețuitoare, într-o făptură prea neînsemnată ca să-și mai bată Taurul capul cu ea. Dar numai un mare magician, un vrăjitor cum a fost Nikos, profesorul meu, ar avea puterea asta. Să preschimbi o licornă în altceva – cine poate să facă așa ceva poate să jongleze și cu anotimpurile și să bată anii ca pe niște cărți de joc. Și eu n-am mai multă putere decât ai și tu; mai puțină chiar, căci, uite, tu poți s-o atingi, și eu nu. Pe urmă spuse deodată: Uite. S-a sfârșit.

Licorna stătea nemișcată de tot în fața Taurului Stacojiu, cu capul plecat, iar albeața trupului i se bălțase acum pînă ajunsese cenușie, murdară. Părea mică și slabă; și chiar și Molly, care o iubea atît, nu se putu împiedica să vadă că licorna este o făptură absurdă atunci cînd i-a pierit strălucirea. Coadă ca de leu, picioare de cerb, labe de țap, coama rece și fină ca spuma de mare peste mîinile mele, cornul înnegrit ca de cărbune, ochii – o, ochii! Molly se încleștă de mîna magicianului și-și vîrî unghiile în ea cît putu mai adînc.

— Tu ai puterea magică, spuse ea. Își auzea propria voce, adîncă și limpede ca a unei sibile. Poate că nu știi s-o găsești, dar există în tine. L-ai chemat pe Robin Hood, și Robin Hood nu există, dar a venit, și era adevărat. Și asta e magie. Ai toată puterea de care ai nevoie, numai să ai curajul să ți-o cauți.

Schmendrick o privi în tăcere, ținînd-o cu o privire atît de intensă ca și cum ochii lui verzi începuseră să-și caute puterea magică în ochii lui Molly Grue. Taurul pășea ușor către licornă, și acum n-o mai urmărea, ci îi poruncea cu apăsarea prezenței lui, și ea i se mișca înainte, docilă, ascultătoare. El o urma ca un cîine ciobănesc, împingînd-o către turnul zdrențuit al regelui Haggard și către mare.

— O, te rog! Vocea lui Molly se sfărîma ca într-o pulbere. Te rog, nu e drept, nu se poate întîmpla așa ceva. O împinge spre Haggard, și pe urmă nimeni n-are s-o mai vadă vreodată, nimeni. Te rog, tu ești un magician, n-ai să-l lași să facă asta. Degetele i se îngropau și mai mult în brațul lui Schmendrick. Fă ceva! Plîngea acum. Nu-l lăsa, fă ceva!

Schmendrick se lupta zadarnic să-i descleșteze degetele încîrligate.

— N-am să fac, fir-ar să fie, chiar nimic, spuse printre dinții încleștați, pînă nu-mi dai drumul.

— O, spuse Molly. Iartă-mă.

— Dacă strîngi așa, poți să-mi oprești și circulația sîngelui, să știi, îi spuse magicianul cu severitate. Își frecă brațul și făcu înainte cîtiva pași, în calea Taurului Stacojiu.

Și se opri acolo, cu brațele încrucișate și cu capul sus, deși căzîndu-i din cînd în cînd, căci era foarte obosit.

— Poate de data asta, îl auzi Molly murmurînd, poate de data asta. Nikos spunea... ce spunea Nikos? Nu-mi mai aduc aminte. A trecut

atât de multă vreme de atunci. Era în glasul lui o durere bătrână, bătrână, pe care Molly nu o mai auzise niciodată. Pe urmă o bucurie țîșni acolo ca o flacăra, cînd el mai spuse: De, cine știe, cine știe? Dacă nu-i acuma timpul, poate aș încerca eu să-l fac să fie. Tot mai e o mîngîiere, prietene Schmendrick. De data asta chiar că nu văd cum ai putea să-ncurci lucrurile mult mai rău decît sînt încurcate acuma, și rîse încet.

Taurul Stacojiu, fiind orb, nu băgă în seamă silueta înaltă care-i sta în cale, pînă cînd aproape călcă pe ea. Atunci se opri, amușinînd aerul; furtuna îi vibra cu tunet în gîtlej, însă o oarecare nesiguranță se ghicea în felul în care legăna capul uriaș. Licorna se opri cînd se opri el, și lui Schmendrick i se tăie respirația cînd o văzu atît de supusă. „Fugi!“ îi strigă „Fugi acuma!“ însă ea nici măcar nu-i aruncă vreo privire, lui sau îndărăt spre Taur; nici nu-și mai ridică ochii din pămînt.

La sunetul glasului lui Schmendrick, mugetul de tunet al Taurului se făcu mai puternic și mai amenințător. Prea dornic să iasă cît mai repede împreună cu licorna din vale, și magicianul credea că înțelege de ce. Mai presus de lucirea înaltă a Taurului Stacojiu, vedea două sau trei stele palide și o undă sfioasă de lumină mai caldă. Se apropiau zorile.

„Nu-i place lumina zilei”, își spuse Schmendrick. „E bine de știut.“ Încă o dată îi mai strigă licornei să fugă, dar singurul răspuns pe care-l primi fu un muget ca rostogolirea tobelor. Licorna țîșni înainte, și Schmendrick fu silit să sară repede la o parte din calea ei, căci altfel l-ar fi răsturnat. Foarte aproape în urma ei venea Taurul, împingînd-o acum repede, așa cum vîntul împingea ceața subțire, sfîșiată. Suflul trecerii lui îl săltă pe Schmendrick în aer și-l aruncă în altă parte, unde se rostogoli încercînd să se ferească, să nu se lase călcat în picioare, iar ochii îi zvîcneau orbi și capul îi vuia ca în flăcări. I se păru că o aude pe Molly Grue țipînd.

Ridicîndu-se într-un genunchi, văzu că Taurul Stacojiu o împinsese pe licornă pînă aproape de liziera pădurii. Dacă ea ar mai fi încercat măcar o dată să fugă – însă acum era a Taurului, nu mai era ea însăși. Magicianul o zări o clipă, palidă, pierdută, printre coarnele livide ale Taurului, și apoi umerii uriași și roșii i-o ascuseră vederii. Atunci, amețit, legănîndu-se neputincios, bolnav și învins, își închise ochii și lăsă neputința să-i treacă prin trup, pînă cînd, undeva în el, ceva se trezi la viață, ceva care mai tresărise odinioară în el. Și scoase un țipăt, de frică și de bucurie.

Cu ce cuvinte vorbi această a doua oară puterea magică, el n-avea să știe sigur niciodată. Cuvintele acestea îl părăsiră asemenea unor vulturi luîndu-și zborul, și el le lăsa să se ridice din el; și cînd ultimul dintre ele pieri, golul se năpusti îndărăt cu o lovitură de trăsnet care-l aruncă la pămînt cu fața în jos. Totul se întîmplă într-o clipă. De data

aceasta știu înainte de a se ridica de jos că puterea coborîse asupra lui și apoi pierise.

În față, Taurul Stacojiu se oprise locului, mirosind cu capul plecat ceva întins la pămînt. Schmendrick n-o mai vedea pe licornă. Porni într-acolo cît putu mai repede, însă Molly fu cea care se apropie cea dintîi, deajuns ca să vadă ce anume mirosea Taurul acolo. Își duse mîna la gură, ca un copil.

La picioarele Taurului Stacojiu, pe pămînt, era întinsă o fată, strînsă într-o grămăjoară de lumină și umbră. Era goală, și pielea îi era de culoarea zăpezii în bătaia lunii. Un păr fin, încîlcit acum, alb ca o cascadă, îi cădea pe spate. Chipul îi era ascuns în mîini.

— O, spuse Molly. O, ce-ai făcut? și, fără să se gîndească la primejdie, alergă spre fată și îngenunche lîngă ea. Taurul Stacojiu își înălță capul orb și uriaș și și-l roti încet înspre Schmendrick. Părea să scadă în mărime și să pălească pe măsură ce se lumina cerul cenușiu, cu toate că mai mocnea lucitor și sălbatec asemenea lavei în revărsare. Magicianul se întrebă cît putea să fie de mare cu adevărat, și de ce culoare, cînd era singur.

Încă o dată, Taurul Stacojiu amușină silueta nemișcată de la picioarele lui, făcînd-o să se înfioare sub respirația lui înghețată. Apoi, fără vreun sunet, se năpusti în umbra copacilor și, din trei salturi uriașe, se făcu nevăzut. Schmendrick îl mai zări totuși o dată cînd ajunse la marginea văii; nu mai era o siluetă, ci doar o întunecime învîrtejită, întunecime roșiatică pe care o vezi cînd îți închizi ochii îndurerați. Coarnele lui ajunseseră acum două turnuri, cele mai ascuțite, de la castelul nebunesc al bătrînului rege Haggard.

Molly Grue luase în poala ei capul fetei albe, și șoptea mereu, în neștire: „Ce-ai făcut?“ Chipul fetei, liniștit în somn și aproape surîzător, era cel mai frumos chip pe care-l văzuse Schmendrick vreodată. Îl făcea să simtă o suferință adîncă privindu-l, însă și o căldură prin tot trupul în același timp. Molly mîngîia părul straniu al fetei, și Schmendrick văzu că aceasta avea pe frunte, deasupra și între ochii închiși, o urmă mică, puțin ieșită în afară, mai întunecoasă decît pielea de pe față. Nu era nici cicatrice, nici vînație. Semăna cu o floare.

— Ce-i asta, ce-am făout? o întrebă pe Molly care se văicărea în neștire. N-am făcut altceva decît că am scăpat-o de Taur prin puterea vrăjilor, asta-i tot ce-am făcut. Cu puterea magică, femeie, cu puterea mea magică! Era acum stăpînit tot de încîntare, căci simțea și că-i vine să dănțuie, și să stea nemișcat locului; tremura, tot, de vorbe și de țipete, și cu toate acestea nu avea nimic de spus. Pînă la urmă rîse prostește, strîngîndu-se singur cu mîinile peste piept pînă cînd i se tăie respirația, și căzu jos la pămînt alături de Molly cînd nu-l mai țineau picioarele.

— Dă-mi mantia ta, spuse Molly. Magicianul o privea rîzînd prostește cu toată fața, clipind. Ea se întinse și-i luă fără blîndețe mantia zdrențuită de pe umeri. Pe urmă o înfășură în ea, cît mai putea să înfășoare ceva cu ea, pe fata adormită. Trupul fetei strălucea prin ea ca soarele printre frunze.

— Te întrebi acuma, firește, cum am să fac s-o aduc iar la forma ei dintîi, începu Schmendrick. Nu te mai întreba. Puterea are să-mi vie iarăși cînd am să am nevoie de ea – asta o știu bine acum. Are să coboare asupra mea într-o zi, cînd am s-o chem, dar vremea aceea nu a sosit încă. Cu un gest impulsiv o apucă în brațe pe Molly Grue, strîngîndu-i capul în brațele lui lungi. Dar ai avut dreptate, strigă, ai avut dreptate. Există puterea asta în mine, și e puterea mea!

Molly i se desprinsese din brațe, și un obraz i se înroșise, iar amîndouă urechile i se turtiseră și o dureau. Fata oftă în poala ei, își stinse surîsul și își întoarse fața către locul de unde avea să răsară soarele. Molly spuse:

— Schmendrick, nefericitule, magicianule, nu vezi...

— Ce să văd? Nu-i nimic de văzut. Însă vocea i se făcuse deodată aspră și precaută, și în ochii lui verzi începea să se arate frica. Taurul Stacojiu a venit să vîneze o licornă, și atunci ea trebuia să se preschimbe în altceva. Tu m-ai rugat s-o schimb – ce mai vrei acuma?

Molly clătina din cap, cum fac femeile bătrîne cînd bocesc. Spuse:

— N-am știut că te gîndeai s-o preschimbi într-o fiică a omului. Ar fi trebuit să faci ceva mai bun... Nu mai termină, dar își întoarse capul de la el. Cu o mîină mîngîia mai departe părul fetei albe.

— Magia a ales chipul în care s-o schimb, nu eu, răspunse Schmendrick. Un saltimbanc poate să-și aleagă o înșelătorie sau alta, dar magicianul este doar un purtător, un asin care-și poartă stăpînul acolo unde trebuie să ajungă. Magicianul cheamă, dar puterea magică alege. Dacă ea a schimbat o licornă într-o ființă omenească, atunci înseamnă că era singurul lucru de făcut. Fața i se aprinsese de fierbințeală ca într-un delir, care-l făcea să pară mai tînăr. Eu sînt un purtător, cînta el acum. Sînt sălașul unei puteri, sînt un mesager...

— Ești un neghiob, îi spuse Molly Grue furioasă. Mă auzi? Magician ai fi, dar ești un magician prost. Însă fata încerca acum să se trezească din somn, mîinile i se deschideau și se strîngeau apoi iarăși, și pleoapele i se băteau ca pieptul păsărilor. Și cînd Molly și Schmendrick se întoarseră spre ea, fata scoase un sunet mic și își deschise ochii.

Ochii îi erau mai depărtați decît la ființele obișnuite, și ceva mai adînciți în orbite, întunecați ca marea adîncă; și iluminați, tot ca marea, de făpturi ciudate, scînteietoare, din cele care nu se ridică niciodată la suprafață. Licorna ar fi putut la fel de bine să fi fost preschimbată într-o șopîrlă, se gîndi Molly, sau într-un rechin, un

melc, o gîscă, dar, într-un fel sau altul, ochii ei ar fi arătat mai departe de unde venea schimbarea. Mie mi-ar fi arătat, oricum. Eu aş fi ştiut.

Fata stătea mai departe, întinsă, fără nici o mişcare, şi ochii ei o găsiră pe ea însăşi în cele din urmă, în ochii lui Molly, şi în cei ai lui Schmendrick. Pe urmă, dintr-o singură mişcare, fu în picioare, şi mantia neagră îi căzu la spate, în poala lui Molly. O clipă se roti în cerc, privindu-şi mîinile, pe care şi le ţinea mult ridicate în aer, neputincioase, peste piept aproape. Sărea şi se foia ca o maimuţă care încearcă o scamatorie de bîlci, şi faţa ei era faţa prostească, neînţelegătoare, a unuia care e victima unei glume. Şi cu toate acestea nu putea face nici o mişcare care să nu fi fost frumoasă. Spaima ei captivă era mai încîntătoare decît orice bucurie pe care o văzuse vreodată Molly, şi asta era, de fapt, lucrul cel mai groaznic.

— Asasinule, spuse Molly. Mesagerule.

— Pot s-o preschimb la loc, spuse magicianul răguşit. Nu-ţi fie frică. Pot s-o fac la loc cum era înainte.

Strălucitoare în soare, fata cea albă sărea încolo şi-n-coace pe picioarele ei tinere, puternice. Deodată se împiedică şi căzu, şi căzu rău pentru că nu ştia cum să se ajute cu mîinile. Molly se repezi spre ea, dar fata rămase chircită la pămînt, privind-o, şi vorbi cu voce joasă: „Ce mi-aţi făcut?“ Molly Grue începu să plîngă.

Schmendrick păşi spre ea, cu faţa rece şi umedă, însă vocea îi era liniştită:

— Te-am preschimb într-o fiinţă omenească, să te scap de Taurul Stacojiu. Nu puteam să fac nimic altceva. Te schimb la loc în tine însăşi, imediat ce-am să pot.

— Taurul Stacojiu, şopti fata. A! Tremura tare, ca şi cum era în ea ceva scuturîndu-i, ciocănindu-i trupul. Era prea puternic, spuse, prea puternic. Puterea lui nu are sfîrşit, şi nici început. E mai bătrîn decît mine.

Ochii i se făcură mari deodată, şi lui Molly i se părea că Taurul aluneca prin ei, străbătîndu-le adîncurile ca un peşte în flăcări, şi dispărînd. Fata începu să-şi pipăie chipul cu sfială, înfiorîndu-se pe măsură ce-şi simţea propriile trăsături. Degetele ei încovoiate trecură peste semnul pe care-l avea pe frunte, şi îşi închise ochii şi scoase un geamăt subţire, ascuţit, de durere şi oboseală şi deznădejde fără margini.

— Ce mi-aţi făcut? plînse ea. Am să mor aici! Îşi sfişia trupul neted şi sîngele îi urma trecerea degetelor. Vreau să mor aici! Vreau să mor aici! Şi totuşi nu era spaimă pe faţa ei, deşi spaima i se tîra în glas, în mîini, în picioare, în părul alb care-i cădea peste trupul cel nou. Faţa îi rămînea liniştită, netulburată.

Molly se aplecă peste ea, cît îndrăzneia mai aproape, rugînd-o să nu se mai rănească astfel. Însă Schmendrick spuse:

— Stai liniștită, și cuvintele acestea trosniră ca niște crengi în toamnă. Spuse: Puterea magică știa ce face. Stai liniștită și ascultă!

— De ce nu l-ai lăsat pe Taur să mă omoare? se văicărea fata albă. De ce nu m-ai lăsat, atunci, în puterea harpiei? Ai fi fost mai buni cu mine atunci, decît să mă închideți în cușca asta. Magicianul se schimbă la față amintindu-și de acuzația batjocoritoare a lui Molly, însă vorbi mai departe cu o liniște disperată.

— În primul rînd, e o formă cît se poate de atrăgătoare, spuse. N-ai fi găsit ceva mai bun, și să rămîi ființă omenească.

Ea se privi dintr-o parte, pe umeri și de-a lungul brațelor, apoi în jos peste trupul zgîriat și pentru ea împrejmuitor. Rămase o clipă într-un picior, cîtă vreme își examinează talpa celuilalt; își ridică ochii cît mai sus să-și vadă sprîncenele argintii, privi pieziș peste obraji să-și vadă nasul; și se aplecă chiar să privească vinele verzi ca marea de la încheieturile mîinilor, și încheieturile chiar îi erau svelte și vesele ca niște vidre tinere. În cele din urmă își întoarse fața către magician și iarăși el simți cum i se taie respirația. Am făcut o vrajă și o magie, se gîndi el, însă o suferință îi zvîcni ascuțită în gît, ca un cîrlig de undiță care s-ar fi prins bine acolo.

— Foarte bine, spuse el. Pentru tine n-ar fi fost nici o deosebire dacă te-aș fi schimbat într-un rinocer, căci de aici a plecat tot mitul ăsta prostesc. Dar în travestirea de acum ai totuși o șansă să ajungi pînă la castelul regelui Haggard și să afli ce s-a întîmplat cu ai tăi. Ca licornă ai fi suferit doar soarta lor – decît dacă îți închipui că ai putea să-l învingi pe Taurul Stacojiu presupunînd că-l mai întîlnești a doua oară.

Fata cea albă clătină din cap.

— Nu, răspunse. Niciodată. Dacă-l mai văd o dată, n-aș mai putea rezista nici cît acum. Vocea îi era moale, ca și cum i s-ar fi înmuiat oasele. Spuse: Neamul meu, s-au dus, s-au dus cu toatele, și eu să le urmez curînd, în orice formă m-ai fi prins tu în capcană. Dar eu aș fi ales oricare altă închisoare decît asta. Un rinocer e la fel de urît ca și o ființă omenească, și e și el muritor, dar cel puțin nu-și închipuie niciodată că e frumos.

— Nu, nu-și închipuie niciodată așa ceva, se învoi magicianul. Și din cauza asta nu face altceva decît să rămîină mai departe rinocer, și n-ar fi niciodată binevenit nici chiar la curtea lui Haggard. Dar o fată tînă, o fată pentru care nu înseamnă nimic faptul că nu e rinocer – o fată ca asta, în vreme ce regele și cu fiu-su caută să înțeleagă ce e cu ea, ar putea ea însăși să-și depene propriile ei întrebări, pînă le dă de capăt. Rinocerii nu sînt animale care să-și pună întrebări, dar fetele tinere sînt.

Cerul era acum fierbinte și tot mai îngroșat; soarele se topise într-o băltoacă de culoarea pe care o are blana leului, și pe cîmpia Hagsgate nu se clintea nimic decît un vînt stătut, greoi. Fata, goală, cu semnul

de floare pe frunte, îl privea tăcută pe bărbatul cu ochii verzi, iar femeia de lângă ei îi pîndea pe amîndoi. În dimineata aurie, castelul regelui Haggard nu mai părea nici întunecat, nici blestemat, ci doar posomorît, stînd să cadă în ruină, lipsit de măreție. Săgețile de pe turnurile subțiri nu mai semănau deloc cu niște coarne de taur, ci mai curînd cu ghimpii de pe tichia unui bufon. Sau cu coarnele unei dileme, se gîndi Schmendrick. Dar o dilemă nu are niciodată numai două.

Fata cea albă spuse:

— Mai sînt încă eu înșămi. Trupul acesta e muribund, îl simt cum putrezește de jur-împrejurul meu. Cum poate să fie adevărat ceva care are să moară? Cum poate să fie cu adevărat frumos? Molly Grue îi puse mantia magicianului iarăși pe umeri, nu din modestie sau pentru că așa s-ar fi cuvenit, ci dintr-un îndemn ciudat de milă, ca și cum ar fi vrut s-o facă să nu se mai poată vedea singură.

— Am să-ți spun o poveste, spuse Schmendrick. Cînd eram copil, am fost dat ca ucenic la cel mai puternic magician dintre toți cîți există, marele Nikos, despre care v-am mai vorbit și înainte. Dar chiar Nikos, care poate să transforme pisicile în turme de oi, fulgii de zăpadă în ghiocei și licornele în ființe omenești, n-a putut să mă schimbe pe mine nici măcar într-un simplu scamator de bîlci. Pînă la urmă mi-a spus: „Fiule, lipsa ta de talent e atît de totală, incompetența ta atît de adîncă, încît sînt sigur că este în tine o putere mai mare decît am cunoscut eu vreodată. Din nenorocire, s-ar părea că ea lucrează de-ndaratele acuma, și nici chiar eu nu pot să găsesc mijlocul s-o pun în mișcare așa cum trebuie. Asta trebuie să însemne că ești sortit să-ți găsești singur drumul, cu timpul, pînă la puterea asta a ta; dar, sincer îți spun, asta mai înseamnă că trebuie să trăiești atît cît ai nevoie ca să ajungi acolo. Așa că pot să-ți dărui soarta să nu mai îmbătrînești, începînd din ziua asta, dar în schimb să călătorești peste tot, lumea întreagă de-a lungul, de-a latul, mereu fără putere și izbîndă, pînă cînd în cele din urmă ai să te regăsești singur și ai să știi cine ești. Numi mulțumi. Tremur cînd mă gîndesc cum ai să plătești asta“.

Fata cea albă îl privea cu ochii limpezi, de amarantă, ai licornei – blînzi și înspăimîntători în fața aceasta neschimbată de timp – însă nu spuse nimic. Molly Grue fu atunci cea care-l întrebă:

— Și dac-ai să-ți găsești puterea magică – atunci ce se întîmplă?

— Atunci farmecul se rupe și am să încep să mor, așa cum am început încă de la naștere. Chiar și vrăjitorii cei mai mari îmbătrînesc, ca și oamenii ceilalți, și mor. Se clătina parcă în somn, moțîind, și apoi se trezi deodată: un bărbat înalt, slab, prost îmbrăcat, mirosind a praf și a băutură. V-am mai spus că sînt mai bătrîn decît arăt, spuse. Am fost născut ca muritor, și am fost nemuritor un timp lung și fără rost, și într-o zi am să fiu iarăși muritor; așa că eu știu un lucru pe

care o licornă n-are cum să-l știe. Tot ceea ce poate să moară e frumos – mai frumos decît o licornă care trăiește veșnic, și care este cea mai frumoasă făptură din lume. Mă înțelegeți?

— Nu, spuse ea.

Magicianul surîse obosit.

— Ai să înțelegeți odată. Ești și tu în poveste cu noi toți, acum, și trebuie să mergi înainte cu povestea, fie că vrei sau nu. Dacă vrei să le găsești pe cele din neamul tău, să ajungi să fii iarăși o licornă, atunci trebuie să urmezi povestea asta, basmul acesta, pînă la castelul regîgelui Haggard, și oriunde în altă parte vrea povestea să te mai ducă. Povestea nu se poate sfîrși fără prințesă.

Fata albă spuse:

— Nu vreau să merg. Se trase la o parte cu trupul încordat, și părul rece îi cădea pe umeri. Spuse: Eu nu sînt prințesă, nici muritoare, și nu vreau să merg mai departe. Doar lucruri rele mi s-au întîmplat de cînd mi-am părăsit pădurea, și numai lucruri rele li s-ar fi putut întîmpla unor licorne în țara aceasta. Dă-mi înapoi forma adevărată, și am să mă întorc la copacii mei, la iazul meu, acolo e locul meu. Povestea asta a voastră nu are nici o putere asupra mea. Eu sînt o licornă. Eu sînt ultima licornă.

Mai spusese ea oare cuvintele acestea odată, demult, demult, în tăcerea albăstrie-verde a copacilor? Schmendrick continua să surîdă, însă Molly Grue spuse:

— Schimb-o la loc cum a fost. Ai spus că poți s-o schimbi. Las-o să se întoarcă acasă la ea.

— Nu pot, răspunse magicianul. V-am spus, puterea asta a magiei nu este a mea, să răspundă la poruncile mele; nu încă. Din cauza asta și eu trebuie să merg mai departe la castel, și la soarta rea sau bună care așteaptă acolo. Dacă aș încerca să fac la loc schimbarea ei la față acum, aș putea cel mult s-o preschimb într-un rinocer. Asta ar fi cel mai bun lucru care s-ar putea întîmpla. Care ar fi cel mai rău... Se înfioră și tăcu.

Fata își întoarse privirile de la ei către depărtări, spre castelul care se înălța asupra văii. Nu se vedea nici o mișcare la vreuna din ferestre sau printre turnurile dărăpănate, și nici urmă de Taurul Stacojiu. Însă ea știa că Taurul este acolo, așteptînd mohorît, undeva la rădăcinile castelului, pînă cînd avea să se lase iarăși noaptea: mai puternic decît însăși puterea, de neînvins ca însăși noaptea. Pentru a doua oară își atinse pe frunte locul unde-i fusese cornul.

Cînd își întoarse iarăși capul, ei adormiseră acolo unde erau așezați o clipă înainte, și bărbatul și femeia. Capetele li se sprijineau pe aer și gurile le atîrnau deschise. Rămase o clipă astfel lîngă ei, urmărindu-i cum respiră, ținîndu-și cu o mîna mantia cea neagră închisă la gît. Foarte nelămurit și slab, pentru prima dată acum, îi ajunse la nări

mirosul mării.

IX

Străjerii îi văzură apropiindu-se puțin înainte de apusul soarelui, cînd marea era o întindere nemișcată și orbitoare. Străjerii se plimbau pe al doilea turn ca înălțime, dintre multele turnuri strîmbe care răsăreau din castel și-l făceau să semene cu un copac ciudat, din cei care cresc cu rădăcinile în aer. De unde se opriseră, cei doi străjeri puteau să cuprindă cu ochii întreaga vale Hagsgate, pînă la oraș și la colinele abrupte din spatele lui, precum și drumul care ducea de la marginea văii spre marea poartă de intrare, acum căzînd încet în ruină, a castelului regelui Haggard.

— Un bărbat și două femei, spuse cel dintîi străjer.

Se grăbi spre capătul mai îndepărtat al turnului; era o deplasare care trezea neliniște în stomac, întrucît turnul se înclina astfel încît jumătate din cerul pe care-l priveau străjerii era, de fapt, marea. Castelul era clădit pe marginea unei stînci care cădea asemenea tăișului unui cuțit către faleza subțire, gălbuie, zdrențuită și golașă, deasupra unor stînci verzui și negre. Păsări bătrîne și moi se chirceau pe stînci, cîrîind: „țiamspus, țiamspus”.

Cel de al doilea străjer îl urmă mai încet pe tovarășul său de-a latul turnului. Spuse:

— Un bărbat și o femeie. Al treilea – cel cu mantia – nu sînt sigur ce-i cu al treilea. Amîndoi erau îmbrăcați în zale făcute în casă – inele, capace de sticlă, bucăți de lanț cusute de niște piei pe jumătate tăbăcite – și fețele le erau de nevăzut pe sub vizierele ruginite, însă glasul și mersul celui de-al doilea străjer îl arătau ca fiind mai în vîrstă. Silueta aia cu mantia neagră, mai spuse încă o dată. Să nu te ncrezi prea curînd c-ai înțeles ce-i cu aia.

Dar primul străjer se aplecă în afară, spre scînteierea portocalie a mării care se muncea să urce pe cer, și cîțiva nasturi nu prea bine prinși pe armura lui sărăcăcioasă rîcîră parapetul.

— E o femeie, declară el. Mai degrabă m-aș îndoi de sexul meu decît de-al ei.

— De asta chiar c-ai putea să te și îndoiești, remarcă ironic celălalt, că tot nu faci nimic din ce s-ar cuveni să facă un bărbat, decît cel mult să călărești ca bărbații. Îți mai spun o dată: nu te grăbi să spui despre al treilea de-acolo că-i bărbat sau femeie. Așteaptă puțin, și-ai să vezi tu ce-ai să vezi.

Primul străjer îi răspunse, fără să-și mai întoarcă ochii spre el:

— Chiar dac-aș fi crescut pînă acum fără să fi visat vreodată că sînt două taine deosebite una de alta pe lume, chiar dac-aș fi crezut că orice femeie pe care-am întîlnit-o în viața mea nu ar fi fost cu nimic deosebită de mine, tot aș fi știut că făptura aceea este altfel decît orice

am mai văzut eu pînă acum. Întotdeauna mi-a părut rău că nu ți-am plăcut, dar acum, cînd mă uit la ea, îmi pare rău că nu mi-am plăcut nici mie niciodată. O, iartă-mă.

Se aplecă și mai mult peste parapet, încordîndu-și ochii spre cele trei siluete încete de pe drum. Un chicotit îi sună în spatele vizierei.

— Femeia cealaltă pare prost dispusă și s-ar zice că o dor și picioarele, anunță el. Bărbatul pare să fie mai simpatic, chiar dacă e limpede că e un fel de vagabond. Un menestrel, probabil, sau un actor. Nu mai spuse nimic multă vreme, privindu-i cum se apropie.

— Și făptura a treia? Întrebă apoi cel mai în vîrstă. Stăpîna asta dinspre soare-apune a închipuirilor tale? Ce, ți-a și trecut fantezia, în mai puțin de un sfert de oră? Ai și văzut mai de-aproape decît îndrăznește de obicei să privească dragostea? Lui, glasul îi suna prin cască asemenea unor labe mici, cu gheare.

— Nu cred c-am s-o pot vedea prea de aproape, răspunse străjerul, oricît de mult s-ar apropia ea de mine. Vocea îi suna acum înăbușită și plină de regrete, purtînd în ea ecoul unor încercări pierdute. Are ceva nou în făptură, spuse. Totul e pentru întîia dată. Uită-te cum se mișcă, cum merge, cum își întoarce capul – toate le face pentru întîia dată, întîia dată cînd a făcut cineva toate mișcărilor astea. Uite cum își trage suflarea și cum lasă aerul să-i iasă din piept, ca și cum nimeni decît ea n-ar ști pe lumea asta cît de bun este aerul. Toate sînt parcă pentru ea. Dacă mi s-ar spune că s-a născut de abia astăzi dimineață, n-aș fi surprins decît pentru că o văd că e în toată firea.

Cel de al doilea străjer privea din turnul său, în jos, spre cei trei călători. Bărbatul cel înalt îl văzu primul, apoi femeia cea posomorîtă. Ochii nu le oglindiră nimic decît armura lui, întunecată, mîncată de vreme și găunoasă. Însă apoi fata cu mantia neagră și zdrențuită își ridică și ea capul, și atunci el se trase îndărăt de la parapet, ridicîndu-și o mînușă de tablă să se apere de privirea ei. După o clipă, ea intrase în umbra castelului, împreună cu însoțitorii ei, și el își coborî mîna.

— S-ar putea să fie nebună, spuse, calm. Nu există fată în toată firea să arate așa – decît doar dacă e nebună. Asta n-ar fi prea amuzant, sigur, dar preferabil decît singura posibilitate care mai rămîne.

— Și care e...? îl îmboldi cel mai tînăr după o tăcere.

— Că într-adevăr s-a născut astăzi dimineață. Mi-ar place mai curînd să fie nebună. Haide să coborîm acum.

Cînd bărbatul și cele două femei ajunseră în fața castelului, cei doi străjeri stăteau de o parte și de alta a porții, cu halebardele lor tocite, încrucișate și cu săbiile încovoiate, sucite la cingătoare să le vină în față. Soarele apusese, și armurile lor absurde deveneau tot mai amenințătoare pe măsură ce se decolora marea. Drumeții șo- văiră, privindu-se unul pe altul. Ei n-aveau un castel întunecat în spate și ochii lor nu erau ascunși.

— Rostiți-vă numele, grăi vocea hîrîită a primului străjer.

Bărbatul înalt făcu un pas înainte.

— Eu sînt Schmendrick magicianul, spuse. Aici e Molly Grue, ajutoarea mea – și aceasta este doamna Amalthea. Se poticni la numele fetei albe ca și cum nu l-ar mai fi pronunțat niciodată pînă atunci. Cerem audiență la regele Haggard, urmă el. Am făcut drum lung să ajungem să-l vedem.

Cel de al doilea străjer așteptă să spună ceva primul, însă cel mai tînăr stătea cu ochii pe Doamna Amalthea. Nerăbdător, vorbi el atunci:

— Spuneți ce treabă aveți cu regele Haggard.

— Spun, replică magicianul, dar numai regelui Haggard însuși. Ce fel de treabă regească poate să fie dacă aș putea-o încredința unor ușieri și portari? Duceți-ne la rege.

— Ce fel de treabă regească poate să aibă un vrăjitor rătăcitor și cu limba slobodă de discutat cu regele Haggard? Întrebă întunecat cel de al doilea străjer. Se întoarse însă pe călcîie și pași pe poarta cea mare a castelului, iar oaspeții regelui îl urmară. La urmă venea străjerul mai tînăr, și pasul lui devenise la fel de ușor ca și cel al Doamnei Amalthea și, fără să-și dea seama, îi imita acesteia orice mișcare. Ea se opri o clipă în fața porții privind marea, și străjerul făcu la fel.

Camaradul lui care o luase înainte îl strigă cu glas mînios, dar tînărul străjer avea acum o altă misiune, și răspundea față de un alt fel de căpitan pentru uitările și neglijențele sale. Pași și el pe marea poartă numai după ce Doamna Amalthea se hotărî să intre. Apoi o urmă, cîntîndu-și șieși un cîntec monoton, visător:

„Ce se-ntîmplă acum cu mine?

Ce se-ntîmplă acum cu mine?

Să mă sperii, sau să-mi pară bine?

Ce se-ntîmplă acum cu mine?”

Străbătura o curte interioară pietruită, unde rufe înghețate întinse la uscat le pipăiră fețele, și trecură printr-o poartă mai mică într-o sală atît de vastă încît nu-i puteau vedea în întuneric nici zidurile și nici tavanul. Stîlpi mari de piatră le zbucneau în față cînd pășeau greoi prin această sală, și apoi se trăgeau îndărăt în beznă, fără să se lase vreodată văzuți cu adevărat. Răsuflarea suna cu ecou în locul acesta mare și gol, și pașii altor făpturi, mai mici, sunau deopotrivă de tare cu ai lor. Molly Grue se ținea cît mai aproape de Schmendrick.

După sala cea mare, urma o altă poartă și apoi o scară subțirată. Erau ferestre puține și nici un fel de lumini. Scara se încolăcea tot mai strîns pe măsură ce urcau, pînă cînd s-ar fi zis că fiecare treaptă se răsuțește în jurul ei însăși și că turnul se închide peste ei ca un pumn

asudat. Întunericul îi privea, atingându-i. Avea un miros de câine plouat.

Ceva se auzi ca un tunet din adâncuri, de aproape. Turnul tremură ca o corabie aruncată pe țărnișă, și răspunse cu un geamăt înăbușit, de piatră. Cei trei drumeți sloboziră un țipăt, luptându-se să-și țină echilibrul pe treptele tremurătoare, însă călăuza lor urca mai departe, fără să șovăie și fără să spună ceva. Străjerul mai tânăr îi șopti grav Doamnei Amalthea:

— E în regulă, să nu-ți fie teamă. Doar Taurul. Tunetul nu se mai repetă.

Cel de al doilea străjer se opri deodată, scoase o cheie dintr-un loc tainic și o vîrî – după toate aparențele – de-a dreptul în peretele orb. O parte a zidului lunecă înăuntru și mica procesiune pătrunse, în șir cîte unul, într-o încăpere scundă și strîmtă, cu o singură fereastră și un scaun la capătul din fund. Nu mai era aici nimic altceva: nici un fel de altă mobilă, nici covoare, draperii sau tapiserii. În încăpere se aflau cinci persoane, scaunul cu spătarul înalt, și lumina groasă a craiului nou care răsărea încet afară.

— Aici e sala tronului regelui Haggard, spuse străjerul.

Magicianul îl apucă de brațul înzăuat și-l suci pînă cînd stăteau față în față.

— Asta-i o temniță. Asta-i o criptă. Nici un rege viu n-ar ședea aici. Du-ne la Haggard, dacă mai trăiește.

— De asta o să vă convingeți singuri – dacă trăiește sau nu, răspunse glasul dogit al străjerului. Își desfăcu din încheieturi casca și și-o ridică de pe capul cărunt. Eu sînt regele Haggard, spuse.

Ochii lui erau de aceeași culoare ca și coarnele Taurului Stacojiu. Era mai înalt decît Schmendrick și deși chipul îi era brăzdat de riduri amare, nu era nimic blînd dar nici prostesc în acest chip. Era o față de știucă: fălcile lungi și reci, obrajii aspri, gîtul uscățiv plin de viață și puternic. Ar fi putut avea deopotrivă șaptezeci de ani, sau optzeci, sau mai mult.

Primul străjer înaintă și el ținîndu-și casca sub braț. Molly Grue rămase cu gura căscată cînd îl văzu la față, căci era fața prietenioasă, brăzdată de crețuri a prințului tânăr care citise o revistă în vreme ce prințesa lui încercase să cheme o licornă. Regele Haggard spuse:

— Acesta e Lir.

— Salut, spuse prințul Lir. Îmi pare bine de cunoștință.

Surîsul lui li se gudura la picioare, ca un cățeluș tânăr, dornic să placă, însă ochii – de un albastru adînc, umbrat, pe sub sprîncenele stufoase – se odihneau calmi în ochii Doamnei Amalthea. Îl privi și ea răspunzîndu-i, tăcută ca un giuvaer, și nu s-ar fi putut spune că l-ar fi văzut mai adevărat decît îi văd oamenii pe unicorni. Însă prințul se simțea sigur, plin de o siguranță stranie, fericită, că ea îl privise, și îl

văzuse tot, pe de-a-ntregul, pătrunzînd cu privirea pînă în peșteri pe care nici el nu știuse că le ascunde în el, și acolo privirea ei cînta și stîrnea ecouri. Minunății începeau să se deștepte la viață undeva la sud-vest de cea de a douăsprezecea coastă, și el însuși – încă ogîndind-o pe Doamna Amalthea – începu să strălucească.

— Ce treabă aveți cu mine?

Schmendrick magicianul își dresе glasul și se înclină în fața bătrînului cu ochii palizi.

— Dorim să intrăm în serviciul tău. Departе, peste mări și țări, s-a dus faima curții regelui Haggard...

— N-am nevoie de slujitori. Regele se întoarse de la ei și fața și trupul i se destinseseră deodată în indiferență. Totuși Schmendrick distingea o culoare care întîrzia curios pe pielea de culoarea pietrei și la rădăcinile părului lui cărunt. Spuse cu precauție: Dar, desigur, ții aici o suită, ai slujitori. Simplitate este podoaba cea mai de preț a unui rege, recunosc, dar pentru un rege ca Haggard...

— Începi să mă plictisești, îl întrerupse iarăși glasul ruginit, și asta e foarte periculos. Într-o clipă, am să vă uit pe toți cu totul și cu totul, și nu veți mai fi în stare nici măcar să vă mai aduceți voi aminte ce-am făcut cu voi. Ce uit eu, nu numai că încetează să existe, dar în primul rînd nici nu a existat vreodată. Pe cînd spunea acestea, ochii lui, ca și ai fiului său, se întoarseră să întîlnească privirea Doamnei Amalthea. Curtea mea, urmă el, pentru că tu vrei s-o numești așa, e alcătuită din patru oșteni. M-aș descurca fără ei, dacă ar fi după mine, pentru că mă costă mai mult decît valorează, ca și orice altceva. Dar fac și ei cu rîndul ca străjeri, sau ca bucătari, și creează aparența, văzuți de departe, că ar fi o armată. De ce altă suită aș mai avea nevoie?

— Dar plăcerile curții, strigă magicianul, muzica, femeile și fîntînile, conversația, vînătoarea, balurile mascate și marile serbări...

— Astea nu înseamnă nimic pentru mine, spuse regele Haggard. Le-am cunoscut pe toate, și nu m-au făcut fericit. Nu vreau să păstrez lîngă mine nimic din ce nu mă poate face fericit.

Doamna Amalthea trecu încet, pe lîngă el, către fereastră și de acolo privi afară spre marea înnoptată.

Schmendrick își regăsi suflarea care i se tăiasе o clipă, și afirmă:

— Te înțeleg perfect! Cît de obositoare, stătute, fără de viață și de profit mi se par obiceiurile lumești! Ești plictisit de fericitate, sătul de senzații, bătătorit de bucurii bezmetice. E o boală de rege, și deci nimeni nu are nevoie mai multă de serviciile unui magician decît are nevoie un rege. Căci numai pentru un magician este lumea mereu fluidă, nesfîrșit de mișcătoare și veșnic nouă. Numai el cunoaște secretul schimbării, numai el știe cu adevărat că toate lucrurile se ghemuie pe brînci arzînd de dorința de a sări în altceva, și din încordarea asta universală își trage el puterea. Pentru un magician,

iarba e primăvară, zăpada e verde și iarba e cenușie; asta este, sau oricum ai vrea să-i spui. Fă-ți rost de un magician, astăzi chiar!

Termină cu un genunchi la pământ, cu brațele larg desfăcute în lături. Regele Haggard se depărtă de el nervos, mormăind:

— Ridică-te, ridică-te, mă faci să mă doară capul. Și pe urmă, eu am un magician regal.

Schmendrick se ridică greoi, cu fața înroșită și deodată goală de orice expresie.

— Asta n-ai spus-o pînă acum. Cum îl cheamă?

— Il cheamă Mabruk, răspunse regele Haggard. Nu vorbesc despre el prea des. Nici măcar oștenii mei nu știu că trăiește și el aici în castel. Mabruk e așa cum ai spus tu că trebuie să fie un vrăjitor, și mult mai mult decît îmi închipui că visezi tu măcar. În profesia lui e cunoscut ca „magicianul magicianilor”. Nu văd nici un motiv să-l înlocuiesc cu un bufon vagabond, fără nume...

— A, dar eu văd! îl întrerupse Schmendrick disperat. Văd un motiv pe care chiar tu l-ai spus acum o clipă. Minunatul Mabruk nu te face fericit.

Peste fața crîncenă a regelui căzu o umbră înceată de dezamăgire și înșelăciune. O suflare de timp păru un tînăr pus în încurcătură de ceva de neînțeles pentru el.

— Da, asta-i adevărat, murmură regele Haggard. Magia asta a lui Mabruk nu m-a mai încîntat de multă, multă vreme. De cîtă vreme, chiar? Bătu din palme deodată, strigînd: Mabruk! Mabruk! Vino încoace, Mabruk!

— Sînt aici, spuse o voce adîncă dintr-un colț îndepărtat al camerei. Un bărbat într-un halat întunecat la culoare și presărat cu stele, pe cap cu o pălărie ascuțită, înstelată și ea, stătea acolo și nimeni n-ar fi putut spune cu certitudine că nu fusese acolo, în văzul tuturor, încă de cînd intraseră în sala tronului. Barba și sprîncenele îi erau albe, și trăsăturile și expresia feței, blînde și înțelepte, însă ochii îi erau aspri ca pietrele înghețate ale grindinei. Ce dorește de la mine Majestatea Voastră?

— Mabruk, spuse regele Haggard, domnul acesta face parte din confreria voastră. Se numește Schmendrick.

Ochii înghețați ai bătrînului vrăjitor se lărgiră puțin și îl privi scurt pe bărbatul cel prost îmbrăcat.

— Da, chiar așa! exclamă cu aparentă plăcere. Schmendrick, dragă băiete, ce bine îmi pare că te văd! Nu-ți mai aduci aminte de mine, dar eram prieten cu scumpul, scumpul tău maestru, scumpul, bătrînul Nikos. Își puneă atîtea speranțe în tine, sărmanul de el. Ca să vezi, ce surpriză! Și chiar mai lucrezi încă în branșă? Măi-măi, ești conservator! Întotdeauna am spus eu, perseverența e nouă zecimi din orice artă – nu c-ar fi de mare ajutor să fii nouă zecimi de artist,

firește. Dar ce vînt te aduce pe-aici?

— A venit să-ți ia ție locul. Vocea regelui Haggard era lipsită de expresie și categorică. El este acum magicianul casei mele regale.

Tresărirea de surpriză a lui Schmendrick nu scăpă bătrînului Mabruk, deși vrăjitorul nu păru decît prea puțin uimit de hotărîrea regelui. O clipă era limpede că rămase să cîntărească eventualitatea că ar putea arăta mînie, însă alese în schimb o expresie de amuzament jovial.

— După bunul plac al Majestății Voastre, acum ca și oricînd, toarse el ca o pisică. Dar poate că Majestatea Voastră ar vădi interes să afle cîte ceva din trecutul noului său magician. Sînt sigur că scumpul meu Schmendrick n-are să se supere cînd am să menționez faptul că el constituie subiectul multor anecdote amuzante în branșa noastră. La drept vorbind, printre experți e amintit cel mai adesea sub numele de „Nebunia lui Nikos“. Încîntătoarea și desăvîrșita lui neputință de a descrie chiar cele mai simple rune; modul creator în care recită chiar cele mai copilărești poezioare de teurgie, ca să nu mai vorbim...

Regele Haggard făcu o mișcare subțire cu latul palmei și Mabruk tăcu deodată. Prințul Lir chicoti. Regele spuse:

— Nu trebuie să mă convingi cît e de nepotrivit pentru poziția lui. O singură privire spre el îmi spune așa ceva, tot așa cum o privire îmi spune la fel de limpede că tu ești unul din cei mai mari vrăjitori din lume. Mabruk se legănă puțin pe călcîie, mîngîindu-și barba splendidă și încruntîndu-și fruntea blîndă.

— Dar nici asta n-are importanță pentru mine, continuă regele Haggard. În trecut, mi-ai făcut toate miracolele pe care ți le-am cerut, și tot ce-ai reușit cu asta a fost să mă faci să-mi treacă gustul de minuni. Nici un fel de sarcină nu-i mai presus de puterile tale – și totuși, după ce s-a îndeplinit minunea, nimic nu s-a schimbat în fond. Sînt încredințat că există o mare putere care nu-mi dă ce-mi doresc eu cu adevărat. Un mare magician, un maestru nu m-a făcut fericit. Am să văd ce poate face unul incompetent. Poți să pleci, Mabruk. Și îl concedie cu un semn din cap pe bătrînul vrăjitor.

Afabilitatea părelnică a lui Mabruk se stinse deodată ca o scînteie pe zăpadă, și chiar scoțînd același sunet. Fața toată i se făcu la expresie cum îi erau ochii.

— Pe mine nu mă poți da afară chiar atît de ușor, spuse foarte blînd. Nu dintr-un capriciu, chiar dacă e un capriciu de rege, și nu în favoarea unui idiot. Bagă de seamă, Haggard! Mabruk nu e o făptură pe care s-o mîinii cu ușurătate.

Un vînt începu să sufle deodată prin încăperea întunecată. Venea și dintr-o parte, și dintr-alta – prin fereastră, prin ușa rămasă întredeschisă – însă adevăratul izvor îi era în făptura înțeleștă a vrăjitorului. Vîntul era rece și stătut, un vînt umed, huruitor, de

măștiină, și sarea ici și colo prin încăperea ca un animal vesel care descoperă deodată frivolitatea și ușurătatea ființelor omenești. Molly Grue se strînse lîngă Schmendrick, care păru deodată neînlargul lui. Prințul Lir își mișcă cu degete nerăbdătoare sabia în teacă.

Chiar și regele Haggard se dădu un pas înapoi în fața rînjetului triumfător al bătrînului Mabruk. Pereții camerei păreau că se tolesc și pier, iar halatul înstelat al vrăjitorului deveni însăși noaptea imensă hăuind de ecouri. Mabruk nu scoase nici un cuvînt, însă vîntul începuse să șuiere cu un sunet rău, ca un grohăit, care căpăta tot mai multă putere. Încă o clipă și avea să devină vizibil, să izbucnească prinzînd formă. Schmendrick deschise gura, însă chiar dacă pronunță un contrafarmec, acesta nu se auzi, și nici nu avu vreun rezultat.

În întineric, Molly Grue o văzu pe Doamna Amalthea întorcîndu-și capul, de undeva de departe, întinzîndu-și o mîna la care degetul inelar și cel mijlociu erau deopotrivă de lungi. Semnul ciudat de pe fruntea ei strălucea acum la fel de luminos ca o floare.

Atunci vîntul se stinse ca și cum n-ar fi suflat niciodată, și pereții de piatră se iviră din nou în jurul lor, iar încăperea cea posomorîtă era la fel de veselă acum după ce trecuse prin noaptea stîrnită de Mabruk. Vrăjitorul se făcuse mic, strîns în el, ghemuit aproape la pămînt, privind-o pe Doamna Amalthea. Fața lui înțeleaptă, plină de bunătate părea fața unui înecat, și barba îi picura subțire de pe bărbie, ca o apă stătătoare. Prințul Lir îl apucă de braț.

— Haide, bătrînule, îi spuse, nu fără bunăvoință. Pe aici, bunicuțule. Am să-ți scriu o referință.

— Plec, spuse Mabruk. Nu pentru că mi-ar fi frică de tine – de tine, bucată de balegă uscată – și nici de nebunul, nerecunoscătorul de taică-tu; nici de noul vostru magician, și vă urez să aveți parte de multă fericire de pe urma lui. Ochii lui întîlniră ochii înfometați ai regelui Haggard, și atunci rîse behăitor, ca un țap. Haggard, n-aș vrea să fiu în locul tău pentru nimic în lume, declară el. Ți-ai dat drumul la propria piele pe poarta din față, deși să știi că n-are să iasă tot pe acolo. Ți-aș explica eu mai pe larg, dar nu mai sînt în slujba ta. E păcat, pentru că are să vie o vreme cînd nimeni altul decît un mare maestru ar mai fi în stare să te salveze – și în ceasul acela ai să-l ai pe Schmendrick la care să faci apel! Adio, Haggard sărmane, adio!

Pieri rîzînd încă; însă veselia lui avea să dănuie veșnic prin colțurile acelei încăperi, ca și mirosul de fum, sau de praf vechi, rece.

— Mda, spuse regele Haggard în lumina cenușie de lună. Da. Se apropie încet de Schmendrick și de Molly, cu pași tăcuți, și capul și-l clătina, parcă în joacă. Stați unde sînteți, le porunci cînd ei se clintiră de la locurile lor. Vreau să văd cum arătați la față.

Respirația lui rîcîia aerul ca un cuțit pe cremene, în timp ce privea încordat de la unul la celaltă.

— Mai aproape! mormăi, străduindu-se miop să vadă prin întuneric. Veniți mai aproape – mai aproape! Vreau să vă văd.

— Aprinde o lumină atunci, spuse Molly Grue. Calmul propriei ei voci o sperie mai mult decît o înfricoșase furia bătrînului vrăjitor. E ușor să fii curajoasă de dragul ei, se gîndi, dar dacă acum încep să mă arăt curajoasă de dragul meu, unde mai terminăm atunci?

— Eu nu aprind niciodată lumini, replică regele. La ce-s bune luminile? Se întoarse cu spatele la el, mormăind: Unul din chipuri este aproape nevinovat, o față de prost aproape, dar nu de ajuns de prostească. Cealaltă față e ca și fața mea, și asta trebuie să însemne primejdie. Și totuși, astea le-am văzut, încă de la poartă – de ce i-am mai lăsat să intre deci? Mabruk avea dreptate: am îmbătrînit, m-am ramolit, am ajuns ușuratic. Și totuși, nu-l văd decît pe Haggard cînd mă uit în ochii lor.

Prințul Lir se foi nervos cînd regele străbătu sala tronului către Doamna Amalthea. Ea se întoarse iarăși să privească pe fereastră, și regele Haggard ajunsese foarte aproape de ea, cînd deodată se roti repede spre el, coborîndu-și capul în chip ciudat.

— N-am să te ating, îi spuse el și ea rămase nemișcată. De ce tot stai la fereastră? o întrebă. La ce te uiți acolo?

— Mă uit la mare, spuse Doamna Amalthea. – Vocea îi era joasă, tremurătoare, nu de frică ci de prea multă viață, ca un fluture nou care tremură în soare.

— Aha, spuse regele. Da, marea e totdeauna bună de așa ceva. La nimic nu pot să stau să privesc mai multă vreme, decît la mare. Totuși privi acum multă vreme fața Doamnei Amalthea, și chipul lui nu răsfrîngea nimic din lumina ei – cum făcuse chipul prințului Lir – ci lua lumină de la ea și o ascundea apoi undeva, să o țină el. Suflarea lui era la fel de stătută și de mucedă ca și vîntul vrăjitorului, însă Doamna Amalthea nu se clinti.

Deodată, el strigă:

— Ce e cu ochii tăi? Sînt plini de frunze verzi, încărcăți cu copaci și pîraie și viețuitoare mici. Eu unde sînt? De ce nu mă văd pe mine în ochii tăi?

Doamna Amalthea nu-i răspunse. Regele Haggard se suci pe călcîie să-i privească pe Schmendrick și pe Molly. Surîsul lui ca un paloș își lăsă tăișul rece pe gîturile lor.

— Cine e ea? întrebă.

Schmendrick tuși de mai multe ori.

— Doamna Amalthea e nepoata mea, încercă el. Sînt singura rudă care i-a rămas în viață, și pe lîngă asta și tutorele ei. Fără îndoială, felul în care e investmîntată acum te pune pe gînduri, dar pot să-ți explic ușor. În cursul călătoriei noastre, am fost atacați de niște tîlhari și jefuiți de tot ce-aveam...

— Ce prostii îndrugi acolo? Ce-i cu vestmintele ei?

Regele se întoarse din nou s-o privească pe fata cea albă și Schmendrick înțelese deodată că nici regele Haggard și nici fiul său nu băgaseră de seamă că era goală sub zdrențele mantiei. Doamna Amalthea avea un port atît de mîndru și de grațios, încît făcea ca zdrențele și peticele să pară singurul vestmînt potrivit pentru o prințesă; și pe lîngă asta nici ea însăși nu știa că e goală. Regele îmbrăcat în armură era cel care părea dezbrăcat în fața ei.

Regele Haggard spuse:

— Cum e îmbrăcată, ce vi s-ar fi putut întîmpla pe drum, ce sînteti fiecare din voi unul pentru altul – toate lucrurile astea, din fericire, pe mine nu mă privesc, în treburile astea n-aveți decît să mă mințiți cît vă ține curajul. Vreau să știu cine e ea. Vreau să știu cum a rupt vraja lui Mabruk fără măcar să scoată o vorbă. Vreau să știu de ce sînt frunze înverzite și pui de vulpe în ochii ei. Vorbește repede; și vezi să nu cazi în ispita să mă minți, mai ales în ce privește frunzele astea verzi. Răspunde.

Schmendrick nu răspunse imediat. Scoase cîteva sunete cît mai serioase, dar nici un cuvînt de înțeles nu era printre ele. Molly Grue își strînse curajul să vorbească ea, deși bănuia că era cu neputință să i se spună adevărul regelui Haggard. Ceva în ființa lui iernatică pustia cuvintele, încurca înțelesurile și încovoia intențiile cinstite în forme la fel de strîmbe ca și turnurile castelului. Cu toate acestea ar fi spus ceva, însă o altă voce se făcu auzită în încăperea posomorîtă: vocea ușoară, blîndă, prostească a prințului Lir.

— Tată, ce importanță are asta? Important e că ea este aici acum.

Regele Haggard oftă. Nu era un sunet frumos, ci adînc, semănînd cu un rîcîit; nu un sunet de resemnare învinsă, ci asemenea gîndului tulbure mîrîit al unui tigru care se încordează să sară.

— Sigur, ai dreptate, spuse. Ea este aici, ei cu toții sînt aici, și fie că asta înseamnă pieirea mea sau nu, am să stau să mă uit la ei un timp. Un aer plăcut de catastrofă îi însoțește. Poate că asta e ce vreau și eu.

Iar către Schmendrick spuse, scurt:

— Ca magician al meu personal, ai să mă distrezi ori de cîte ori am să vreau să fiu distrat, în chipuri diferite, pline de profunzime sau frivole. Ești obligat să știi cînd e nevoie de tine, și în ce chip, pentru că nu poți să te aștepți să stau să-mi tot identific starea de spirit și dorințele ca să știi tu ce vreau. N-ai să primești nici un fel de leafă, pentru că e sigur că nu pentru așa ceva ai venit aici. Și sluga asta a ta, ajutoarea ta, oricum vrei să-i spui, are să mă slujească și ea dacă vrea să rămînă în castelul meu. Din seara asta este bucătăreasă și slujnică laolaltă, femeia care spală podelele și fată la toate, toate la un loc.

Făcu o pauză, după toate aparențele așteptînd-o pe Molly să protesteze, însă ea dădu doar din cap aprobîndu-l. Luna alunecase din

dreptul ferestrei, însă prințul Lir vedea că în încăpere nu se făcuse mai întuneric din cauza aceasta. Strălucirea proaspătă a Doamnei Amalthea creștea mai încet decât sporise vîntul stîrnit de Mabruk, însă prințul înțelegea bine că era cu mult mai primejdioasă. Dorea acum să scrie poeme la lumina aceasta, și pînă atunci nu dorise niciodată să scrie vreo poezie.

— Tu poți să te miști pe aici cum dorești, spuse regele Haggard către Doamna Amalthea. S-ar putea să fie o nebunie din partea mea că te-am primit, dar în orice caz nu sînt atît de prost ca să-ți interzic să intri pe una sau alta dintre porțile castelului. Tainele mele se apără singure – au să poată și ale tale să facă la fel? La ce te uiți acum?

— Mă uit la mare, îi răspunse iarăși Doamna Amalthea.

— Da, marea e totdeauna bună de așa ceva, spuse regele. Într-o zi o să ne uităm împreună la mare. Se îndreptă încet către ușă. Are să fie ceva curios, spuse, să ai în castel o făptură care l-a făcut pe Lir să-mi spună „tată“ pentru prima dată de cînd a împlinit cinci ani.

— Șase, spuse prințul Lir. Împlinisem șase ani.

— Cinci sau șase, spuse regele, de mult a încetat să mă mai facă așa ceva să mă simt fericit, și nu mă face mai fericit nici acum. Nu s-a schimbat încă nimic pentru că e ea aici. Ieși din încăpere aproape la fel de tăcut ca și Mabruk, și îi auziră cizmele de tablă bocănind pe trepte.

Molly Grue se apropie încet de Doamna Amalthea și se opri alături de ea la fereastră.

— Ce e? întrebă ea. Ce vezi acolo? Schmendrick se sprijini de tron, privindu-l pe prințul Lir cu ochii lui prelungi, verzi. Afară, departe, în valea spre Hagsgate, mugetul înghețat răsună iarăși.

— Am să vă găsesc camere, spuse prințul Lir. Vă e foame? Am să fac rost de ceva de mîncare. Știi și unde se află niște pînză mai bună, un satin fin. Ai putea să-ți faci o rochie.

Nimeni nu-i răspunse. Noaptea grea îi înghiți cuvintele, și lui i se părea că Doamna Amalthea nici nu-l auzea și nici nu-l vedea. Ea nu se clinti din loc, și cu toate acestea era sigur că se îndepărta de el în timp ce el însuși rămăsese acolo, că se îndepărta asemenea lunii.

— Lasă-mă să te ajut, spuse prințul Lir. Ce pot să fac ca să te ajut? Lasă-mă să te ajut.

— Cum aş putea să te ajut? întrebă prințul Lir.

— Deocamdată, nu prea mai ai cum, spuse Molly Grue. Am avut nevoie doar de puţină apă. Decît, dacă ai vrea să-mi cureţi şi nişte cartofi, n-aş avea nimic împotriva.

— Nu, nu de asta ziceam. Adică, bineînţeles că-i curăţ dacă ţii, dar eu cu ea vorbeam. Cînd vorbesc cu ea o tot întreb asta.

— Stai aici şi curăţă-mi nişte cartofi, spuse Molly. În felul ăsta ai să ai ce să faci cu mîinile.

Se aflau în bucătăria mică, o cămăruţă umedă care mirosea a napi putrezi şi a sfeclă fermentată. Vreo duzină de străchini de lut ars erau puse una peste alta într-un colţ şi un foc foarte mic tremura sub un trepied încercînd să facă să fiarbă o oală mare cu apă cenuşie. Molly şedea la o masă grosolană acoperită cu cartofi, praz, ceapă, piper, morcovi şi alte legume, cele mai multe dintre ele pipernicite şi cam stricate. Prințul Lir sta în picioare în faţa ei, legănîndu-se încet pe picioare şi tot frîngîndu-şi degetele lungi şi moi.

— Am mai omorît un dragon în dimineaţa asta. spuse deodată.

— Da? Ce bine, răspunse Molly. Frumos din partea dumitale. La cîţi ai ajuns?

— Cinci. ăsta de azi era mai mic decît ceilalţi, dar la drept vorbind mi-a dat mai multă bătaie de cap. N-am putut să mă apropiu pe jos, aşa că a trebuit să mă reped la el cu lancea, şi calul meu s-a ales cu nişte arsuri, mamă-mamă. Ce nostim, să vezi, calul...

Molly îl întrerupse.

— Stai jos, Alteţă, şi nu te mai foi atîta. Ameţesc cînd mă uit după dumneata. Prințul Lir se așează în faţa ei. Scoase un pumnal de la cingătoare şi începu, prost dispus, să cureţe cartofi. Molly îl privea cu un surîs lent, nesigur.

— I-am dus ei capul, spuse el. Era în camera ei cum e de obicei. Am tîrît după mine pe scări capul, tocmai pînă acolo sus, să i-l las ei la picioare. Suspina şi se şi tăie la deget cu pumnalul. Ce dracu! Nu mi-a păsă de asta. Tot drumul pînă sus pe scări era un cap de dragon, cel mai de preţ dar pe care i-l poţi dărui cuiva. Dar cînd s-a uitat la el, s-a prefăcut deodată într-o grămăjoară urîtă, hăcuită, de solzi şi coarne, o limbă ţepoasă şi nişte ochi înroşiţi de sînge. M-am simţit ca un băiat de la măcelărie care-i duce iubitei de la ţară o halcă de carne mai bună, în semn de iubire. Şi pe urmă, s-a uitat şi la mine, şi a şi început să-mi pară rău că l-am omorît. Să-ţi pară rău că ai omorît un dragon! Pumnalul îi alunecă pe un cartof mai stricat şi se tăie iarăşi.

— Taie cu cuţitu-n afară, nu spre dumneata, îl învăţă Molly. Să ştii, la drept vorbind, eu cred că n-ar mai trebui să-ţi baţi capul să tot

omori dragoni pentru Doamna Amalthea. Dacă cinci n-au emoționat-o, încă unul nu cred c-are să aibă vreun succes. Încearcă altceva.

— Dar ce mai există pe lumea asta să nu fi încercat? întrebă prințul Lir. Am trecut înot patru râuri, toate revărsate, și nici unul din ele nu era mai îngust de-o milă. M-am cățarat pe șapte munți pe care nimeni nu s-a mai suit vreodată, am dormit trei nopți în Mlaștina Spînzuraților, și am ieșit pe jos și viu din pădurea cu flori care-ți ard ochii și privighetori ce-ți toarnă otravă în urechi. Am rupt logodna cu prințesa cu care mă învoisem să mă-nsor – și dacă-ți închipui că asta n-a fost o faptă eroică înseamnă că n-o cunoști pe maică-sa. Am înfrînt exact cincisprezece cavaleri negri care așteptau lîngă cincisprezece vaduri cu steagurile negre ridicate să provoace la luptă pe oricine venea să treacă pe acolo. Și de mult am pierdut socoteala cîte vrăjitoare prin păduri sălbatece, uriași, demoni travestiți ca doamne tinere; sau coline sticloase, ghicitori cu tăierea capului și alte munci de spaimă – ca să nu mai spun de mere vrăjite, inele, lămpi, filtre magice, săbii, mantii, cizme, legături de gît și scufii de noapte. Ca să nu mai pun la socoteală caii cu aripi, vîrcolacii și șerpilor de mare, și tot restul turmelor de sălbătăciuni. Își ridicase capul și ochii lui albaștri întunecați erau încremeniți și triști.

— Și toate, în zadar, spuse într-un tîrziu. Nu pot s-o ating, orice aș face. De dragul ei am ajuns erou – eu, Lir adormitul, bătaia de joc și rușinea tatălui meu – dar puteam tot așa de bine să fi rămas nătărăul fără haz care eram înainte. Toate faptele mele mari nu înseamnă nimic pentru ea.

Molly își luă cuțitul ei și începu să curețe niște napi.

— Atunci, poate că Doamna Amalthea nu poate fi cîști- gată prin fapte de-astea mari. Prințul o privi, încruntîndu-și fruntea și neînțelegînd ce vrea să spună.

— Da' ce, există și altă cale să cîștigi inima unei fecioare? întrebă, serios. Molly, știi tu vreo altă cale? N-ai vrea să mi-o spui? Se aplecă peste masă și căută s-o prindă de mîină. Îmi place și să fiu curajos, dar aș fi și un laș leneș dacă tu crezi că e mai bine. Cînd mă uit la ea, aș vrea să mă războiesc cu toate relele și urîciunile, dar tot așa parc-aș sta locului, să nu fac nimic și să fiu nefericit. Ce crezi că trebuie să fac, Molly?

— Nu știu, spuse ea, deodată pusă în încurcătură. Multă gingășie, curtenie, fapte bune, chestii de felul ăsta. Și mult simț al umorului. O pisică mică, cenușie și arămie, cu o ureche strîmbă, îi sări în poală, torcînd ca un huruit de tunet și frecîndu-i-se de mîină. Nădăjduind să-l facă să schimbe vorba, ea îl întrebă: Și ce-i cu calul? Ce-a fost așa de nostim?

Însă prințul Lir o privea pe pisicuța cu urechea strîmbă.

— De unde-a mai venit și asta? E a ta?

— Nu, spuse Molly. Eu doar îi dau de mâncare, și-o mai țin uneori în brațe. O mîngîie pe pisică pe gîtul ei subțire și aceasta închise ochii. Credeam că-i de pe aici, de undeva.

Prințul clătină din cap.

— Tata nu poate să sufere pisicile. Zice că nici nu există chestii de-astea, pisici – sînt doar forme pe care și le iau tot soiul de pitici, demoni și vîrcolaci ca să poată să intre în casele oamenilor. Ar omorî-o dacă ar ști că e pe-aici.

— Dar ce-a fost cu calul? întrebă din nou Molly.

Chipul prințului Lir se întunecă iarăși.

— Asta a fost un lucru ciudat. Cînd am văzut că nu se bucură deloc de darul meu, m-am gîndit că ar putea s-o intereseze în ce fel l-am cîștigat. Așa că m-am apucat să-i povestesc cum l-am văzut, și am galopat spre el –întelegi – și cum aripile lui dezgolite șuierau prin aer și cum i-a țîșnit sîngele ăla negru din vîrfurile lăncii mele. Dar ea n-a auzit nimic, nici un cuvînt, pînă cînd am ajuns la pălălaia de flăcări care a țîșnit și aproape că i-a ars de tot picioarele calului, săracul. Atunci – atunci da, s-a întors de acolo de unde fuge ori de cîte ori mă apuc să stau de vorbă cu ea, și a spus că trebuie să meargă să vadă și ea calul meu. Am dus-o atunci în grajd, unde era calul, săracul, care tot necheza de durere, și ea a pus mîna pe el, pe picioarele lui. Și n-a mai nechezat. Știi, caii cînd îi doare ceva scot un nechezat groaznic. Cînd se opresc, parcă-i un cîntec.

Pumnalul prințului licărea pe masă printre cartofi. Afară, pale mari de ploaie se învîrtejeau vîjîind în jurul zidurilor castelului, însă cei din bucătărioară le auzeau doar, căci cămăruța aceasta înghețată n-avea nici o fereastră. Și nici nu era vreo lumină, decît licărirea slăbănoagă a focului din vatră. La luminița aceasta, pisica ațipită în poala lui Molly părea o grămăjoară de frunze tomnatece.

— Și ce s-a întîmplat atunci? întrebă Molly. Cînd Doamna Amalthea a pus mîna pe cal.

— Nu s-a întîmplat nimic. Chiar nimic. Prințul Lir păru să se înfurie deodată. Își lăsa cu plesnet palma pe tăblia mesei, și boabele de linte și mazăre țopăiră în toate direcțiile. Te-ai fi așteptat să se întîmple ceva? Ea da. Te-ai fi așteptat ca rănile calului să se vindece pe loc – carnea arsă să se lege la loc, jupuiturile să se lecuiască? Ea se aștepta – jur pe speranțele mele în ea că da! Și cînd picioarele nu i s-au făcut bine sub mîna ei, a fugit. Acuma, nu mai știu unde e.

Vocea i se îmblînzise vorbind, și mîna rămasă pe masă i se chircoli tristă răsturnîndu-se într-o parte. Se ridică și merse să arunce o privire în oala de pe foc.

— Fierbe, spuse. Dacă vrei, poți să pui ierburile astea-năuntru... A plîns cînd a văzut că nu s-au lecuit arsurile calului meu – am auzit-o plîngînd – și cu toate astea cînd a fugit nu era nici o lacrimă în ochii

ei. Orice altceva era în ochii ei, dar lacrimi nu.

Molly lăsa binișor pisica jos și începu să strângă legumele și ierburile veștejite să le pună în oală. Prințul Lir privea cum trece încoace și-ncolo de la masă la oală, pe podeaua umedă. Ea cânta:

„De-aș putea iar să dansez
Cum dansez doar cînd visez,
Gingașă și sclipitoare
Cum e Moartea travestită –

O, aș fi mai fericită?
Sau aș vrea atuncea oare
Să fiu tînă ră, fecioară,
Mireasă, sau mult știitoare?”

Prințul spuse:

— Cine e ea, Molly? Ce fel de femeie e asta care crede – care știe, căci i-am văzut fața – că poate să vindece rănilor doar punîndu-și mîinile peste ele, și care plînge fără lacrimi? Molly își vedea înainte de treabă, fredonîndu-și cîntecul.

— Orice femeie poate să plîngă fără lacrimi, îi răspunse peste umăr, și cele mai multe femei pot să vindece cînd pun ele mîna. Depinde de rană. Ea e o femeie, Alteță, și asta e o ghicitoare destul de grea și așa.

Prințul se ridică să-i taie calea, și ea se opri, cu șorțul plin de ierburi și cu părul căzîndu-i lațe peste ochi. Prințul Lir își aplecă chipul spre ea: mai bătrîn cu cinci dragoni dar frumos și la fel de nătărău. El spuse:

— Tu cînți. Tata te pune la treburile cele mai urîte, și totuși cînți. N-au fost niciodată cîntece în castelul ăsta, nici pisici, și nici n-a mirosit vreodată a mîncare bună. Doamna Amalthea e cea care le face toate astea, așa cum mă face pe mine să plec dimineața călare în căutare de primejdii.

— Eu am fost totdeauna o bucătăreasă bună, spuse Molly blînd. Dacă-am trăit în pădure cu Cully și cu oamenii lui șaptesprezece ani...

Prințul Lir continuă, ca și cum ea n-ar fi spus nici o vorbă.

— Vreau s-o servesc pe ea, așa cum faci și tu, s-o ajut să găsească orice-o fi lucrul acela pe care a venit aici să-l găsească. Aș vrea să fiu lucrul de care are ea mai multă nevoie. Spune-i-o. Vrei să-i spui asta?

În timp ce vorbea încă, un pas fără sunet îi sună în ochi și suspinul unei rochii de satin îi tulbură fața. Doamna Amalthea se oprise în prag.

Un anotimp petrecut în domeniul de gheață al regelui Haggard n-o întunecase și nici n-o tulburase. Mai degrabă s-ar fi spus că iarna îi însuflețise și mai mult frumusețea, ascuțindu-i-o, pînă-l pătrundea pe

cel care o privea ca o săgeată ascuțită care nu mai poate fi trasă afară din rană. Părul ei alb era ridicat în sus cu o panglică albastră, și rochia îi era liliachie. Nu i se potrivea prea bine. Molly Grue nu era o croitoreasă grozavă, și satinul o făcea nervoasă. Însă Doamna Amalthea părea și mai frumoasă în lucrătura aceasta nereușită, între pietrele acestea reci și în mirosul de gulinii. Avea ploaie în păr.

Prințul Lir se închină în fața ei; o plecăciune grăbită, strîmbă, ca și cum l-ar fi pocnit cineva în stomac.

— Doamna mea, murmură el. Ar trebui, zău, să-ți acoperi capul cînd ieși pe vremea asta.

Doamna Amalthea se așeză în fața mesei, și pisicuța de culoarea toamnei sări de îndată s-o întîmpine, torcînd grăbită. Ea își întinse mîna, însă pisica se trase îndărăt, torcînd mereu. Nu părea speriată, dar n-o lăsa să-i atingă blana ruginie. Doamna Amalthea îi făcu un semn, și pisica se gudură cu tot trupul, ca un cîine, însă fără să se apropie.

Prințul Lir spuse cu glas răgușit:

— Trebuie să plec. E un căpcăun de nu știu ce fel care bîntuie satele cale de două zile călare de-aici și mănîncă fecioarele. Se zice că nu poate fi răpus decît de unul care are la el Marea Secure a Duceului Alban. Din nefericire Ducele Alban însuși a fost unul dintre primii mîncăți – la vremea aceea se travestise într-una din fecioarele satului ca să-l înșele pe căpcăun – și nu prea e greu de ghicit la cine e Marea Secure acum. Dacă nu mă mai întorc, gîndiți-vă la mine. Adio.

— Adio, Alteță, spuse Molly. Prințul se înclină iarăși și părăsi bucătăria purcezînd spre nobila sa misiune. Se mai uită îndărăt doar o singură dată.

— Ești rea cu el, spuse Molly. Doamna Amalthea nu-și ridică ochii. Își întindea palma deschisă către pisicuța cu urechea strîmbă, însă pisica rămăsese la locul ei, departe de mîna femeii, tremurînd toată de dorința de a se apropia.

— Rea? întrebă Doamna Amalthea. Cum pot să fiu rea? Răi doar muritorii pot să fie. Apoi își ridică privirea și ochii îi erau mari de suferință, și de altceva încă, semănînd a ironie. Spuse: Sau buni.

Molly Grue trebăluia pe lîngă oala de pe foc, amestecînd supă și mai adăugîndu-i cîte ceva, mișcîndu-se tăcută. Cu vocea scăzută, insistă:

— Ai fi putut să-i spui și lui o vorbă bună măcar. A trecut prin încercări grele de dragul tău.

— Dar ce cuvînt pot eu să-i spun? o întrebă Doamna Amalthea. Nu i-am spus niciodată nimic, și cu toate astea vine zilnic la mine cu alte capete, coarne, crupe și cozi, cu tot felul de juvaere vrăjite și arme fermecate. Ce-o să mai facă dacă-i și vorbesc?

Molly spuse:

— Ar vrea să te gîndești la el. Cavalerii și prinții nu știu decît o

singură cale să lase o amintire în urma lor. Nu e vina lui. Eu cred că e un om bun. Doamna Amalthea își întoarse iarăși privirile către pisică. Degetele ei lungi răsuceau o ață scăpată din țesătura rochiei.

— Nu, nu vrea el gândurile mele, spuse, încet. Mă vrea pe mine, la fel de mult cum mă voia și Taurul Stacojiu, și nu cu mai multă înțelegere. Dar mă sperie chiar mai mult decît mă speria Taurul, pentru că el are inimă bună. Nu, n-am să-i spun nici un cuvînt de încurajare sau de făgăduință.

Semnul palid de pe fruntea ei nu era vizibil în penumbra bucătăriei. Ea și-l atinse, apoi își trase repede mîna îndărăt, ca și cum semnul ar fi durut-o.

— Calul a murit, spuse, vorbindu-i pisicuței. N-am putut face nimic.

Molly se întoarse repede și-și puse mîinile pe umerii Doamnei Amalthea. Sub rochia lucioasă, pielea era rece și tare ca oricare din pietrele castelului regelui Haggard.

— O, doamna mea, șopti ea, asta e pentru că nu mai ești în propria ta făptură. Cînd o să redevii tu însăși, totul are să se întoarcă – toată puterea, toată stăpînirea, toată încrederea în tine. Au să se întoarcă toate la tine. Dacă ar fi îndrăznit, ar fi luat-o pe fata albă în brațe, s-o legene ca pe un copil. Nici nu visase să facă așa ceva cu vreo făptură pînă atunci.

Însă Doamna Amalthea îi răspunse:

— Magicianul mi-a dat numai asemănarea unei ființe omenești – asemănarea, dar nu și sufletul. Dacă aș fi murit atunci, tot aș fi fost o licornă. Bătrînul știa asta, vrăjitorul. N-a spus nimic, din răutate față de Haggard, dar știa.

De la sine, părul îi scăpă din panglica albastră și-i căzu grăbit pe gît și pe umeri. Pisica fu aproape cucerită de această năvalnică revărsare; își ridică o labă să se joace cu buclele fetei, însă apoi se trase repede iarăși îndărăt și se culcă, cu coada înfășurată pe după labele din față și cu capul strîmb aplecat într-o parte. Ochii ei erau verzi, cu pete de aur.

— Dar asta a fost demult, spunea fata. Acuma sînt două – eu însămi, și aceasta, cealaltă căreia tu îi spui „doamnă”. Pentru că e și ea aici, ca și mine, chiar dacă odinioară era numai un vâl peste mine. Ea se plimbă prin castel, doarme, se îmbracă, se așază și mănîncă, și-și gîndește gândurile ei. Dacă n-are putere să vindece, sau să aline, are și ea o altă putere magică. Oamenii îi vorbesc, și îi spun „Doamnă Amalthea”, și ea le răspunde sau nu le răspunde. Regele o pîndește tot timpul cu ochii lui palizi, întrebîndu-se ce e ea în realitate, și fiul regelui se chinuie singur cu iubirea lui pentru ea și se întreabă cine e ea. Și în fiecare zi ea caută în mare și pe cer, prin castel și prin curte, prin donjon și pe fața regelui, caută ceva de care nu-și aduce aminte totdeauna. Ce anume, ce caută ea prin locurile astea străine? Știa

acum o clipă, dar uite că a uitat.

Își întoarse fața către Molly Grue și ochii ei nu erau ochii licornei. Erau încă frumoși, dar într-un fel care avea nume, așa cum e frumoasă o femeie. Adîncul lor putea fi măsurat și cunoscut, iar cît erau de întunecați se putea spune cu toată precizia. Molly văzu frică și suferință și uimire neînțelegătoare cînd privi în ei, și se văzu și pe ea însăși; și nimic altceva.

— Licornele, spuse ea. Taurul Stacojiu le-a mînat pe toate undeva, pe toate în afară de tine. Tu ești ultima licornă. Ai venit aici să le cauți pe celelalte, și să le redai libertatea. Și asta ai să și faci.

Încet, marea adîncă și tainică se reîntoarse în ochii Doamnei Amalthea, umplîndu-i iarăși pînă cînd fură la fel de bătrîni și de întunecați și cu neputință de cunoscut și cu neputință de descris ca însăși marea. Molly văzu cum se întîmplă aceasta și i se făcu frică, însă se încleșta mai tare de umerii care se încovoiau între brațele ei, ca și cum mîinile ei ar fi putut alunga deznădejdea asemenea unui paratrăsnet. Și cînd făcea asta, în dușumeaua bucătăriei fremătă un sunet pe care îl mai auzise înainte: un scrîșnet ca de niște dinți uriași – ca niște măsele – clănțanind laolaltă. Taurul Stacojiu se întorcea în somn pe partea cealaltă. Oare visează? se gîndi Molly.

Doamna Amalthea spuse:

— Trebuie să mă duc la el. Nu e altă cale, și nici nu mai e timp de pierdut. În trupul acesta pe care-l am acum, trebuie să-l întîlnesc iarăși, chiar dacă toate din neamul meu au murit și nu mai e nimic de salvat. Trebuie să mă duc la el, pînă cînd nu mă uit pe mine însămi cu totul și pentru totdeauna, dar nu cunosc drumul și sînt singură. Pisicuța își zvîcni o dată coada și scoase un sunet ciudat care nu era nici mieunat nici tors.

— Am să merg eu cu tine, spuse Molly. Nici eu nu știu drumul pînă jos la Taur, dar trebuie să fie un drum. Schmendrick are să vină și el. Are să facă el drumul pentru noi dacă nu vom izbuti să-l găsim.

— Nu nădăjduiesc să capăt vreun ajutor de la magician, răspunse cu dispreț Doamna Amalthea. Îl văd în fiecare zi cum face pe prostul în fața regelui Haggard, cum îl face să rîdă de fiecare dată cînd dă greș, cum încurcă și cele mai ușoare scamatorii. Zice că asta e tot ce poate face pînă vin iar puterile magice să vorbească în el. Dar puterile astea n-au să-i mai vorbească lui niciodată. Acuma, el nu mai e magician, e doar bufonul regelui.

Molly simți deodată cum o doare fața întreagă, și se întoarse să supravegheze cum fierbe supa. Răspunzînd, și vorbea dincolo de un nod care i se pusese în gît, spuse:

— El face asta pentru tine. În timp ce stai mohorîtă și te vaiți și te prefaci în alta, el se scîlîmbie și face pe prostul față de regele Haggard, și îi abate atenția ca să ai vreme să le găsești pe cele din

neamul tău, dacă e cu putință să le găsești vreodată. Dar nu mai poate să treacă mult timp pînă cînd regele are să se plictisească de el, așa cum se plictisește de orice lucru, și atunci are să-l arunce în temnițele lui de sub pămînt, sau în cine știe ce loc și mai întunecos. Rău faci acumă că-ți bați joc de el.

Glasul îi era un scîncet, subțirel, trist, ca de copil. Spuse:

— Însă așa ceva nu ți se va întîmpla niciodată. Toată lumea te iubește pe tine.

Și acum avură o clipă în care să se privească una pe alta, aceste două femei: una frumoasă și părăind străină în încăperea rece și scundă; cealaltă părăind chiar acasă la ea în acel loc – o gînganie mînioasă și mică, cu frumoasa intrată atunci în bucătărie. Apoi auziră zgomotul cizmelor rîcîind piatra, armurile zăngănind, și glasurile vîntoase ale unor bătrîni. Cei patru oșteni ai regelui Haggard intrară tropăind în bucătărie.

Nici unul din ei nu avea mai puțin de șaptezeci de ani, cu toții erau slăbănogi și șchiopătau, păreau gata să se fărîmițeze ca o pojghiță de zăpadă, însă cu toții erau înveștmîntați din cap pînă-n picioare în armurile jalnice ale regelui Haggard și-și purtau armele strîmbe. Intrară salutînd-o cu glas mare și vesel pe Molly Grue, întrebînd-o ce le pregătise pentru cină, dar la vederea Doamnei Amalthea toți patru deveniră deodată foarte tăcuți și se plecară în plecăciuni adînci care-i făcură să icnească.

— Doamna mea, spuse cel mai în vîrstă dintre ei, poruncește slujitorilor tăi. Sîntem uzați, sleiți – dar dacă domnia ta vrea să vadă miracole, nu ai decît să ceri imposibilul din partea noastră. O să ne facem iarăși tineri, dacă dorești. Cei trei însoțitori ai lui își mormăiră încuviințarea.

Însă Doamna Amalthea le șopti drept răspuns:

— Nu, nu, nu veți mai fi tineri niciodată. Apoi fugi din fața lor, și părul ei despletit, orbitor, îi ascundea fața, iar rochia de satin îi şuiera.

— Cît e de înțeleaptă! declară cel mai în vîrstă dintre oșteni. Înțelege că nici măcar frumusețea ei nu se poate lupta cu timpul. E o înțelepciune rareori întîlnită, tristă, la o ființă atît de tînără. Supa asta miroase grozav, Molly.

— Miroase prea frumos pentru un loc urît ca ăsta, mormăi al doilea pe cînd se așezau cu toții în jurul mesei. Haggard nu poate să sufere mîncarea bună. Zice că nici un fel de mîncare nu-i de ajuns de bună să facă banii și munca ce se risipesc pentru pregătirea ei. „E o iluzie”, zice, „și bani risipiți. Trăiți și voi ca mine, fără să vă lăsați înșelați” Brahaha! Se înfioră tot strîmbîndu-se, și ceilalți rîseră.

— Să trăiesc la fel ca Haggard, spuse un alt oștean pe cînd Molly îi turna cu polonicul supa aburindă în castron. Asta are să fie partea mea pe lumea cealaltă, dacă nu sînt cuminte în lumea asta.

— Și-atunci, de ce mai stați în slujba lui? Întrebă Molly. Se așează alături de ei și-și sprijini bărbia în pumn. Leafă nu vă plătește, zise mai departe, și vă dă de mâncare cât mai puțin, cât crede el că n-o să faceți gură. Când e vremea mai rea, vă trimite să furați la Hagsgate, căci el însuși nu cheltuiește nici o para din ce-are strîns la el în cămară și-n cufere. Vă interzice totul, de la lumînări pînă la lăute, de la focuri în vetre pînă la orice fel de sărbători și cîntece lumești; totul vă e oprit – și cărțile și berea și amintirile din primăverile de altădată și pînă și jocurile pe care le jucați între voi cu căpețelele de sfoară. De ce nu-l părăsiți? Ce poate să fie pe lumea asta care să vă țină aici?

Cei patru bărbați se priviră nervoși, tușind și oftînd. Primul spuse:

— E vîrsta noastră înaintată. Unde altundeva să ne ducem? Sîntem prea bătrîni să mai batem drumurile, să ne mai căutăm de-acum încolo de lucru și adăpost.

— Sîntem prea bătrîni, spuse și al doilea oștean. Când ai îmbătrînit, orice nu te mai tulbură e o alinare. Frigul și întunericul și plictisul, de mult și-au pierdut puterea să ne mai rănească, dar căldura, cîntecele, primăvara – nu; toate astea ar fi doar prilejuri de neliniște și tulburare. Sînt și nenorociri mai mari decît să trăiești ca Haggard.

Cel de al treilea spuse:

— Haggard este mai bătrîn decît noi. Cu vremea, prințul Lir are să fie rege aici, și nu vreau să plec de pe lumea asta pînă nu apuc ziua aceea. Am ținut dintotdeauna la băiatul ăsta, încă de cînd era atîtica.

Molly își dădu seama atunci că nu-i mai era foame. Privea în jur la chipurile bătrînilor, și asculta sunetele pe care le făceau buzele și gîtlejurile lor găunoase pe cînd își sorbeau supă; și deodată îi păru bine că regele Haggard își lua întotdeauna masa singur. Molly ajungea întotdeauna, fără greș, să țină la cei pentru care gătea și întindea masa.

Îi întrebă acum precaută:

— Ați auzit vreodată vreun zvon că prințul Lir nici nu e nepotul pe care să-l fi adoptat Haggard? Oștenii nu arătară nici un fel de surprindere la această întrebare.

— Mda, răspunse cel mai în vîrstă, am auzit povestea asta. S-ar putea chiar să și fie adevărată, că prințul nu pare deloc după față să fie din sîngele regelui. Și ce-i cu asta? Mai bine un străin furat de undeva să cîrmuiască țara, decît un fecior adevărat al regelui Haggard.

— Dar dacă prințul ăsta a fost furat din Hagsgate, strigă Molly, atunci el e omul să îndeplinească blestemul care apasă pe castelul ăsta! Și repetă cîteva din versurile pe care omul numit Drinn le recitase în sala hanului din Hagsgate:

„Și doar cineva din oraș, de aici iată
Poate să năruie castelul vreodată.”

Dar bătrînii clătinară din cap, rînjind cu dinții lor la fel de ruginiți ca și căștile sau pieptarele de zale.

— Nu prințul Lir, spuse cel de al treilea oștean. Prințul ăsta poate el să omoare o mie de dragoni, da' nu e-n stare să năruie castele, sau să răstoarne vreun rege. Nu-i în firea lui. El e doar un băiat care se teme de ai mai mari, feciorul-lui-taică-su – din nefericire – vrednic doar de omul căruia el îi spune că-i e tată. Nu prințul Lir. Poezioara asta trebuie să vorbească despre altcineva.

— Și chiar dacă prințul Lir ar fi ăla de care-i vorba, adăugă al doilea, chiar dacă blestemul l-ar fi ales tocmai pe el ca herald, tot nu s-ar arăta el la înălțimea sarcinii. Asta pentru că între regele Haggard și orice amenințare cu pieirea mai e Taurul Stacojiu.

O tăcere țîșni în cameră și se opri acolo, întunecînd fețele tuturor cu umbra ei sălbatecă și înghețînd supa bună și caldă cu răsufierea ei. Pisicuța încetă deodată să mai toarcă în poala lui Molly, și focul palid de sub oală se chirci neputincios. Zidurile reci ale bucătăriei păreau să se furișeze tot mai aproape unul de altul.

Cel de al patrulea oștean, care nu glăsuise pînă atunci, vorbi prin penumbra încăperii către Molly Grue:

— Asta e motivul adevărat pentru care rămînem în slujba lui Haggard. El nu vrea ca noi să plecăm de-aici, și ce vrea sau nu vrea regele Haggard – ăsta e singurul lucru de care se interesează Taurul Stacojiu. Sîntem noi oameni năimiți ai regelui Haggard, dar de fapt sîntem captivii Taurului Stacojiu.

Mîna lui Molly nu tremură cînd mîngîie pisica, însă vocea îi era ascuțită și uscată atunci cînd vorbe.

— Dar ce este la drept vorbind Taurul Stacojiu pentru regele Haggard?

Cel mai în vîrstă dintre oșteni răspunse:

— Nu știm. Taurul a fost dintotdeauna aici. Îl slujește pe Haggard și ca armată și ca fortăreață, este puterea și izvorul puterii lui; și trebuie să mai fie și singurul lui tovarăș, pentru că sînt sigur că uneori regele coboară în vizuina lui, pe cine știe ce scară tainică. Dar dacă Taurul îl ascultă pe Haggard pentru că vrea să-l asculte sau pentru că-i silit s-o facă, și cine dintre ei, regele sau Taurul e stăpînul – uite, asta noi n-am știut niciodată.

Cel de al patrulea oștean, care era și cel mai tînăr, se aplecă spre Molly Grue, și ochii lui roșietici, umezi erau deodată febrili. Spuse:

— Taurul Stacojiu e un demon, și plata pentru care-l slujește pe Haggard are să fie într-o bună zi Haggard însuși. Un altul îl întrerupse, insistînd să-i spună că dovezile cele mai limpezi arătau că Taurul era sclavul vrăjit al regelui Haggard, și avea să rămînă sclavul lui pînă cînd avea să rupă vraja care-l ținea captiv și să-l nimicească pe

stăpînul lui de pînă atunci. Începură cu toții să strige unii la alții și să-și verse supa din străchini.

Însă Molly întrebă, nu cu voce tare, dar într-un chip care-i făcu pe toți să tacă:

— Știți voi ce-i o licornă? Ați văzut vreodată vreuna?

Din tot ce era viu în încăpere în clipa aceea numai pisica și tăcerea păreau să-i întoarcă privirea cu înțelegere. Cei patru bărbați clipiră, gemură, se frecară la ochi. Undeva în adîncuri, neliniștit, Taurul adormit se întoarse iarăși pe cealaltă parte.

Terminîndu-și cina, oștenii o salutară pe Molly Grue și ieșiră din bucătărie, doi dintre ei către culcușurile lor, ceilalți doi ca să-și preia paza de noapte în ploaie. Cel mai bătrîn dintre ei așteptă pînă ieșiră ceilalți ca să-i spună liniștit lui Molly:

— Fii cu grijă la Doamna Amalthea. Cînd a venit ea întîi și întîi aici, era atît de frumoasă încît pînă și castelul ăsta bătut de blestem a ajuns să fie frumos – ca și luna, care e doar o piatră lucitoare. Numai că a stat aici prea multă vreme. Și acuma e la fel de frumoasă ca oricînd, însă încăperile și acoperișurile care o închid pe ea au ajuns, într-un fel, mai urîte din cauză că e ea aici.

Scoase un oftat adînc și lung, care se zdrențui într-un geamăt.

— Am mai văzut eu frumuseți din astea, le știu, spuse, dar n-am mai văzut de felul ăstălalt pînă acuma. Ai grijă. Ar trebui să plece de aici.

Rămasă singură, Molly își îngropă fața în blana nedeslușită a pisicuței. Focul de sub trepied furnăia scăzut, însă ea nu se ridică să-l mai ațîțe. Făpturi mici, iuți tropăiau prin cameră, scoțînd sunete care semănau cu vocea regelui Haggard; și ploaia mormăia mai departe pe zidurile castelului, și sunetul ei neîntrerupt era ca zgomotul făcut de Taur. Și pe urmă, ca un răspuns, îl auzi și pe Taur. Mugetul lui cutremură piatra de sub picioarele ei, și ea se încleștă deznădăjduită de masă ca să-și recapete echilibrul, ținînd pisica să nu fugă în adîncuri, spre el. Și țipă.

Pisica spuse:

— Acuma, el iese. În fiecare seară după apusul soarelui, iese să vîneze făptura aceea ciudată, albă, care i-a scăpat atunci. Știi și tu foarte bine asta. Nu fi proastă.

Mugetul înfometat se auzi iarăși, mai departe. Molly își trase iarăși respirația și o privi cu ochi nemișcați pe pisicuță. Nu era surprinsă, cum ar fi fost alta; la vremea asta ajunsese să se simtă surprinsă mai puțin și mai rar decît oricare altă femeie.

— Dintotdeauna ai putut să vorbești? o întrebă pe pisică. Sau numai vederea Doamnei Amalthea ți-a dat darul ăsta?

Pisica își lingea gînditoare o labă din față.

— Clipa cînd am văzut-o m-a făcut să încep să am chef să vorbesc, spuse în cele din urmă, și haide să lăsăm asta. Așadar, e o licornă. E

foarte frumoasă.

— De unde știi că e o licornă? întrebă Molly. Și de ce ți-era frică s-o lași să te atingă? Te-am văzut. Ți-era frică de ea.

— Nu prea cred c-am să am chef prea multă vreme să vorbesc, replică pisica fără să se supere. Dacă aș fi în locul tău, nu mi-aș mai pierde vremea cu prostii. La prima ta întrebare, pot să-ți răspund că nici o pisică, după ce și-a lepădat prima blană, nu se mai lasă înșelată de aparențe. Asta, spre deosebire de ființele omenești, care se dau în vînt după ele. La a doua ta întrebare...

Aici șovăi, și deodată deveni foarte interesată de gesturile cu care-și spăla laba; și nici nu mai arată că vrea să vorbească pînă cînd avea să se spele bine pe toată blana, să și-o zburlească, și apoi să și-o netezească la loc. Și nici chiar atunci nu mai vru s-o privească pe Molly, ci continuă să-și examineze ghiarele.

— Dacă m-ar fi atins, spuse, cu voce foarte blîndă, atunci aș fi fost a ei, n-aș fi fost a mea, și așa aș fi rămas pentru totdeauna. Aș fi vrut să mă atingă, dar nu puteam s-o las. Nici o pisică n-ar răbda asta. Pe oameni îi lăsăm să ne mîngîie, pentru că e o senzație destul de plăcută, și pe ei îi liniștește – dar nu pe ea. Prețul pentru așa ceva e mai mare decît l-ar putea plăti o pisică.

Molly o ridică de jos, și pisica îi toarse atît de multă vreme cuibărită lîngă gît, încît ea începu să se teamă că momentul în care avusese puterea să vorbească trecuse, însă curînd, pisica spuse:

— Mai aveți foarte puțin timp. Curînd ea nu are să-și mai aducă aminte cine e, sau de ce a venit aici, și Taurul Stacojiu n-are să mai mugească noaptea după ea. S-ar putea chiar ca să se mărite cu prințul ăsta bun, care o și iubește. Pisica își împinse capul în mîna lui Molly, care devenise pe neașteptate țepăună. Fă asta, îi porunci. Prințul e foarte curajos, dacă stă să se îndrăgostească de o licornă. O pisică știe să aprecieze cum se cuvine absurditățile astea pline de curaj.

— Nu, spuse Molly Grue. Nu, așa ceva nu se poate. Ea este ultima.

— Atunci, foarte bine, trebuie să facă ce a venit să facă, vorbi pisica. Trebuie să ia calea regelui, jos, spre Taur.

Molly o strînse deodată atît de tare, încît pisica scoase un chițait ca de șoarece, protestînd.

— Tu știi drumul? o întrebă pe pisică tot atît de stăruitor pe cît o întrebare pe ea prințul Lir. Spune-mi și mie drumul, spune-mi pe unde trebuie să mergem. Așeză pisica pe masă și-și luă mîinile de pe ea.

Mult timp pisica nu răspunse nimic, însă ochii i se făceau tot mai strălucitori: aurul din ei se înfiora tot mai spre adînc să acopere verdele. Urechea strîmbă îi zvîcnea, și vîrfurile negre al cozii, însă altceva din ființa ei nu.

— Cînd vinul se bea singur, spuse pisica, și cînd hîrca stă să vorbească, și cînd ceasul bate la vreme – numai atunci o să găsiți

tunelul care duce spre vizuina Taurului Stacojiu. Își strînse lăbuțele sub piept și adăugă apoi: Bineînțeles, e și aici o șmecherie.

— Te cred, spuse Molly încruntată. E o hîrcă scîrboasă, gata să se fărîmițeze, înfiptă tocmai în vîrfurile unui stîlp în sala cea mare, dar de multă, multă vreme n-a mai avut nimic de spus. Ceasul care-i stă undeva alături e țacănîit de tot, și bate cînd îi place lui – miezul nopții la fiecare oră întreagă, ora șaptesprezece la patru, sau poate să nici nu scoată vreun sunet o săptămîină întreagă. Și vinul – o, pisicuță, n-ar fi mai simplu să-mi arăți unde-i tunelul? Că tu știi unde e, nu-i așa?

— Sigur că știu, răspunse pisica, și căscă lucitor, fremă- tînd. Sigur c-ar fi mai simplu pentru mine să ți-l arăt. Ne-ar face să cîștigăm și timp, și ne-ar mai cruța de multe ostenele.

Vocea i se făcea tot mai tărăgănată și somnoroasă și Molly înțelese că și pisica, asemenea regelui Haggard, își pierde interesul pentru ce se petrecea în fața ei. Repede o întrebă:

— Spune-mi numai un singur lucru, atunci. Ce s-a în- tîmplat cu licornele? Unde sînt?

Pisica se întinse și căscă fără grabă.

— Departe, aproape – aproape – departe, murmură ea. Sînt așa de aproape că doamna asta a ta poate să le vadă, dar sînt aproape dincolo de marginile amintirii ei. Vin tot mai aproape, se duc tot mai departe. Și închise ochii.

Molly își simțea răsuflarea ieșindu-i din piept ca o funie, zgîriindu-i gîtlejul îndurerat.

— O, dracu să te ia, de ce nu vrei să m-ajuti? strigă. De ce trebuie să-mi vorbești numai în ghicitori?

Un singur ochi se deschise încet, verde și auriu ca lumina soarelui în pădure. Și pisica spuse:

— Eu sînt ceea ce sînt. Ți-aș spune ce vrei să afli dac-aș putea, pentru că ai fost bună cu mine. Însă eu sînt pisică, și nici o pisică niciodată nu i-a dat cuiva vreun răspuns deslușit dintr-o dată.

Ultimele cuvinte se înecară într-un hîrîit adînc, monoton și pisica adormi cu un ochi întredeschis. Molly o mai ținu în brațe mîngîind-o, și ea îi torcea în somn, însă nu mai spuse nimic.

XI

Prințul Lir se întoarse acasă la trei zile după ce plecase să ucidă pe căpcăunul căruia îi plăceau fecioarele, și Marea Secure a Duceului Alban i se legăna la spate în șa, iar capul căpcăunului se bălăngănea izbindu-se de oblînc. Nu-i mai oferi nici unul din aceste trofee Doamnei Amalthea, și nici nu se mai repezi s-o salute ca ea să-l vadă cu sîngele monstrului încă pătîndu-i mîinile. Se hotărîse, după cum îi explică în aceeași seară lui Molly în bucătărie, să n-o mai tulbure cu insistențele lui pe Doamna Amalthea, ci să-și ducă zilele liniștit cu gîndul la ea, slujind-o cu patimă pînă la moartea lui singuratecă, însă fără să-i mai caute nici tovărășia, nici admirația, nici iubirea.

— Am să fiu la fel de fără nume ca și aerul pe care-l respiră ea, spunea, la fel de nevăzut ca și puterea asta care o ține pe ea aici pe pămînt. Mai gîndindu-se puțin, adăugă: S-ar putea să mai scriu vreun poem pentru ea, cînd și cînd, și să i-l strecor pe sub ușă, sau să-l las undeva să-l găsească din întîmplare. Dar n-am să semnez niciodată versurile acestea.

— Nobil din partea dumitale, spuse Molly. Simțea o ușurare la gîndul că prințul renunțase să-i mai facă acum curte Doamnei Amalthea, și în același timp era și puțin amuzată, și puțin tristă. Fetelor tinere le plac poeziile mai mult decît balaurii aștia morți sau săbiile fermecate, încercă apoi. Mie, cel puțin, mi-au plăcut totdeauna mai mult cînd eram fată tînră. Dacă am fugit cu Cully atunci a fost pentru că...

Însă prințul Lir o întrerupse, spunîndu-i cu voce fermă:

— Nu, nu-mi mai da speranțe. Trebuie să mă deprind acum să trăiesc fără speranțe, așa cum face tata, și poate că așa să ajungem să ne înțelegem mai bine unul pe altul, eu și cu el, pînă la urmă. Își scormonea în buzunar, și Molly auzea de acolo foșnet de hîrtie. De fapt, i-am și scris cîteva poezii despre asta – despre speranță și despre ea, și așa mai departe. Poți să te uiți peste ele, dacă vrei.

— Mi-ar face mare plăcere, spuse Molly. Dar asta înseamnă că n-ai să mai pleci niciodată să te lupti cu toți cavalerii negri și să treci prin cercuri de foc? Spusese vorbele astea ca o ironie prietenească, însă în timp ce le pronunța înțelese că i-ar fi părut rău dacă ar fi fost luate ca atare, căci aventurile prin care trecuse îl făcuseră cu mult mai frumos și mai svelt, și pe lîngă aceasta îi suflaseră peste toată ființa ceva din mireasma cam putredă a morții care învăluie trupul tuturor eroilor. Însă prințul clătină din cap, și adevărul e că părea puțin cam încurcat.

— Mde, la urma urmelor, cred c-am să continui în chestia asta, mormăi el. Însă nu de dragul faptelor mari, și nici pentru ca ea să afle de ele. La început, de asta mă străduiam, dar cu vremea te obișnuiești

să salvezi oameni de la moarte, să rupi vrăji, să chemi la luptă dreaptă pe ducii vinovați – e greu să renunți la rolul ăsta de erou, odată ce te-ai deprins cu el. Ți place primul poem?

— Are, sigur, mult sentiment, spuse ea. Dar, chiar, poți să rimezi „înflorit” cu „ruinat”?

— Mai e nevoie să-l mai ciocănesc nițel, recunosc prințul. „Minune” – ăsta-i cuvântul care mi-a dat cel mai mult de furcă.

— Eu mă gîndeam mai mult la genune.

— Nu, că mai e și pluralul. Genune – genuni – sau invers?

— Cu *e*, cred eu, spuse Molly. Schmendrick, mai spuse, căci magicianul se înclina tocmai să treacă pragul pe sub arcada scundă, cum *e*, minune sau minuni?

— Cu *i*, răspunse el obosit. Rimează cu minciuni. Molly îi puse în față un castron cu fiertură, și el se așeză greoi la masă. Ochii îi erau aspri și înnoșiți, ca de jad, și una din pleoape îi tremura. Nu mai pot să rezist mult, spuse, încet. Nu e vorba de locul ăsta groaznic, și nici că trebuie să-l ascult pe ăla toată vremea – am început să știu cum să mă descurc – e vorba de păcătoasele astea de scamatorii ieftine pe care mă pune să i le fac ceasuri la rînd – astă-noapte toată noaptea. Nu m-ar obosi atît dacă mi-ar cere magie adevărată, sau chiar vorbăriile cu formule magice – dar nu face altceva decît să-mi ceară scamatorii cu inele și peștișori de aur, cărți de joc și basmale și sforării, exact cum era și la Bîlciul Miezelui de Noapte. Nu mai pot. În orice caz, nu mai pot să rezist mult.

— Dar pentru asta te-a vrut, protestă Molly. Dacă ar fi vrut magie adevărată, l-ar fi ținut pe bătrînul Mabruk. Schmendrick își ridică atunci capul și-i aruncă o privire aproape amuzată. Nu, n-am vrut să spun asta, se corectă ea. Și pe urmă, e numai pentru o vreme, pînă găsim drumul spre Taurul Stacojiu, drumul de care spune pisica.

Își coborîse vocea într-o șoaptă cînd spuse ultimele cuvinte, și amîndoi îi aruncară o privire grăbită prințului Lir; însă el sta cufundat pe scaunul lui într-un colț, și era limpede că scria alt poem. „Gazelă”, murmură, lovindu-se cu pana peste buze. „Demoazelă, citadelă, asfodelă, filomelă, paralelă...” Alese „imortelă” și continuă să mîzgălească grăbit.

— N-o să găsim niciodată drumul, spuse Schmendrick, grăind foarte rar. Chiar dacă pisica ar fi spus adevărul – și mă îndoiesc tare de tot – Haggard are să aibă grijă să nu ne lase vremea să cercetăm cum trebuie hîrca și ceasul. De ce-ți închipui că-ți dă tot mai multă treabă de făcut de la o zi la alta, decît ca să nu te lase să cotrobăiești și să spionezi prin sala cea mare de la intrare? De ce crezi că mă ține toată vremea să-l distrez cu scamatorii de bîlci? – de ce crezi că m-a și luat ca vrăjitor la curtea lui, în primul rînd? Molly, el știe ce vrem, sînt sigur! Știe și cine e ea, chiar dacă deocamdată nu crede cu totul – dar

cînd are să fie convins, are să știe atunci și ce să facă. Știe. Văd asta cîteodată pe fața lui.

— „Dorul cu trecerea-i naripată, durerea pocnindu-mă deodată“, spuse prințul Lir. „Amărăciunea tam-tam-tam-ată. Crucificată, cocoșată, putregăiată.“ La dracu!

Schmendrick se aplecă peste masă.

— Nu putem să stăm așa și să-l așteptăm pe el să lovească. Singura noastră speranță e să fugim noaptea – pe mare, poate, dac-aș putea să pun mîna pe o barcă de undeva. Oștenii au să stea cu ochii în partea ailaltă, și poarta...

— Dar toate celelalte! strigă ea cu glas coborît. Cum să plecăm, acum cînd ea a făcut atîta drum să le găsească pe celelalte licorne, și cînd știm că ele sînt aici? Și cu toate acestea, o parte meschină, trădătoare din ea se deșteptă deodată, dornică să se lase convinsă că toată încercarea și căutarea dăduseră greș, și își dădea seama de asta, și fu deodată furioasă pe Schmendrick. Mda, și ce mai faci și cu puterea ta magică? Îl întrebă. Ce mai e și cu durerea și căutarea asta a ta? Renunți și la asta? Ai s-o lași pe ea să moară ca ființă omenească, și tu să rămîi să trăiești în vecii vecilor? Atunci, mai bine o lăsaî pradă Taurului.

Magicianul se lăsă în scaun, cu fața răvășită și albită, ca degetele unei spălătorese.

— Nici nu mai are vreo importanță, pînă la urmă totul se termină într-un fel sau altul, spuse, ca și cum ar fi vorbit doar pentru sine. Acuma ea nu mai e licornă, e doar o femeie muritoare – cineva pentru prăpăditul ăsta să scrie poeme și să ofteze. Poate că Haggard n-are s-o descopere pînă la urmă. Are să ajungă fata lui, și el nici n-are să știe vreodată cine e cu adevărat. Nostim. Își dădu la o parte supa neatinsă, și-și ascunse fața în mîini. N-aș mai putea s-o schimb la loc în licornă dacă le-am găsi pe celelalte, spuse. Nu mai e nici o putere magică în mine.

— Schmendrick... începu ea. Însă în clipa aceea el sări în picioare și ieși în fugă din bucătărie, deși ea nu-l auzise pe rege chemîndu-l. Prințul Lir nici nu-și ridică ochii; continua să măsoare în degete ritmuri și să mormăie rime. Molly atîrnă o ulcică deasupra focului pentru ceaiul străjerilor.

— E gata toată, mai puțin distihul de la urmă, spuse curînd Lir. Vrei s-o asculți acum, sau preferi să mai aștepti pînă-i gata toată?

— Cum vrei, spuse ea, și el i-o citi atunci. Dar ea nu auzi nici un cuvînt din poemul acela. Din fericire, intrară oștenii înainte ca el să fi terminat să citească, și în prezența celorlalți el era prea sfios ca s-o întrebe cum i-a plăcut. La vremea cînd oștenii plecară, se apucase de altă poezie, și se făcuse tîrziu de tot cînd îi ură în cele din urmă noapte bună. Moly ședea acum în fața mesei, ținînd-o în brațe pe

pisica ruginie.

Noul poem urma să fie o sestină, și prințul Lir își legăna capul, încântat, jonglând cu cuvintele de la coada versurilor în vreme ce urca scările spre camera sa. „Pe primul i-l las în fața ușii“, se gîndea, „și pe celelalte le păstrez pentru mîine.” Sta acum la îndoială dacă să rămînă la prima sa hotărîre să nu-și semneze operele, sau dacă să le treacă sub pseudonime ca, de pildă, „Cavalerul Umbrelor” sau Le Chevalier Mal-Aime, cînd la un cot al scării o întîlni pe Doamna Amalthea. Ea cobora grăbită pe întuneric, și cînd îl văzu scoase un sunet ciudat, ca un suspin, și se opri locului, cu trei trepte mai sus de el.

Purta o rochie pe care o furase pentru ea din Hagsgate unul din oamenii regelui. Își lăsase părul pe spate, și era cu picioarele goale, și văzînd-o acolo pe scară, prințul Lir simți o durere atît de sîfșietoare lingîndu-i oasele ca o limbă de foc, încît lăsă deodată să-i cadă și poemele și speranțele și se întoarse s-o rupă la fugă. Însă cum în adîncul inimii era un erou, se întoarse iarăși cu fața spre ea, spunînd cu glas calm și curtenitor:

— Îți urez seară bună, doamna mea.

Doamna Amalthea îl privi cu ochii mari prin penumbra de pe scară, întinzînd o mînă, dar trăgînd-o îndărăt înainte ca el să i-o fi atins.

— Cine ești tu? șopti ea. Ești Rukh?

— Eu sînt Lir, spuse el, înspăimîntat deodată. Nu mă mai cunoști? Însă ea pomi să fugă înapoi, și prințului i se părea că pașii ei erau fluizi ca ai unei sălbătăciuni, și că-și plecase chiar și capul, cum fac țapii sau cerbii. Și repetă: Sînt Lir.

— Bătrîna, spuse Doamna Amalthea. Luna s-a stins. O! Se înfioră o dată în tot trupul, și apoi ochii ei îl recunoscură. Însă trupul îi rămăsese sălbatec și pînditor, și nu se apropie de el.

— Visai, doamna mea, spuse el, regăsindu-și graiul cavaleresc. Mult aș da să-ți cunosc visele.

— Am mai visat visul acesta, răspunse ea încet. Eram într-o cușcă, și erau altele – făpturi în cuști și, încă, o bătrînă. Dar nu vreau să te tulbur, Alteță, prințe. Am mai visat visul acesta de multe ori pînă acum.

L-ar fi părăsit atunci, însă el îi vorbi iarăși cu un glas pe care numai eroii reușesc să-l găsească, așa cum multe jivine învață o anume chemare cînd au pui.

— Un vis care se întoarce atît de des e ca un sol care vrea să-ți spună ceva despre viitor, sau să-ți amintească de lucruri pe care le-ai uitat prea devreme. Spune-mi mai multe despre astea, rogu-te, și am să caut să ți le deslușesc eu.

La care ea se opri, privindu-l cu capul aplecat pe o parte, și încă părea o viețuitoare sveltă, îmblănită, aruncînd priviri furișe din vreun tufiș. Însă în ochii ei era o suferință omenească după ceva pierdut, ca

și cum ar fi dus dorul unui lucru care-i lipsea, sau ca și cum ar fi înțeles dintr-o dată că nu avusese niciodată acel lucru. Dacă el ar fi clipit măcar, o singură dată, ar fi fugit de îndată; însă el nu clipi, și o ținea locului, așa cum învățase să țină locului grifonii și himerele, nemișcați, în fața lui, doar cu privirea-i neabătută. Picioarele ei goale îl răneau mai adânc decât îl junghiase vreodată vreun colț de fiară, ori vreun pinten, însă el era un erou adevărat. Doamna Amalthea spuse:

— În visul meu sînt căruțe negre, zăbrele, și sălbătăciuni care sînt și nu sînt, și o făptură cu aripi care sună cu dangăt ca un bronz în lumina lunii. Omul cel înalt are ochii verzi și mîinile însîngerate.

— Omul cel înalt trebuie să fie unchiul tău, magicianul, spuse gînditor prințul Lir. Partea asta e limpede, oricum, și mîinile însîngerate nu mă miră. Nu mi-a plăcut niciodată cum arată omul ăsta, dacă mă ierți că ți-o spun. Acesta e tot visul?

— Nu ți-l pot spune tot, vorbi ea. Nu se termină niciodată. Spaima i se întoarce în ochi asemenea unei pietre uriașe prăvălindu-se într-o apă stătătoare; totul se întunecă și se învîrteji, și umbre iuți se năpusteau din toate părțile. Spuse: Fug dintr-un loc bun, unde eram la adăpost, și noaptea arde jur-împrejurul meu. Dar este și ziuă, și eu umblu pe sub stejari în ploaia caldă, acră, și sînt fluturi, și un sunet de miere, și drumuri bălțate, și orașe ca oasele de pește, și lucrul acela cu aripi o omoară pe bătrîna. Eu alerg, alerg prin focul care mă îngheață, ori încotro m-aș întoarce, și picioarele mele sînt picioarele unei sălbătăciuni...

— Doamnă, o întrerupse prințul Lir, doamna mea, în- găduie-mi, nu povesti mai departe. Visul ei se întuneca, prinzînd trup între ei, și deodată el nu mai vru să știe ce însemna. Nu spune mai departe, stăruie el.

— Dar trebuie să merg mai departe, spuse Doamna Amalthea, pentru că nu se termină niciodată. Chiar cînd sînt trează, nu pot să spun ce e adevărat și ce visez cînd mă mișc și vorbesc și mă așez la masă. Îmi aduc aminte de lucruri care nu se poate să se fi întîmplat, și uit ceva care mi se întîmplă acum. Oamenii mă privesc ca și cum ar trebui să-i cunosc, și îi și cunosc în visul meu, și toată vremea focul vine mereu mai aproape, cu toate că sînt trează...

— Nu povesti mai departe, spuse el, deznădăjduit. O vrăjitoare a clădit castelul acesta și dacă povestești vise urîte aici, în el, adesea visele astea se fac adevărate. Nu visul ei îi trezea un fior prin oase, ci faptul că ea nu plîngea povestindu-l. Ca erou, le înțelegea pe femeile care plîng, și știa și cum să facă să le oprească din plîns – în general pentru asta trebuia să omori ceva pentru ele – însă spaima ei calmă de acum îl încurca și-i topea bărbăția, în vreme ce forma pe care o luase fața ei îi fărîmița demnitatea distantă pe care și-o menținuse pînă atunci cu atîta încîntare. Cînd vorbi iarăși, vocea lui era tînără și i se

poticnea: Ți-aș depune omagiile mele la picioare cu mai multă dulceață, spuse, dacă aș ști cum s-o fac. Dragonii și faptele mele de arme te plictisesc, dar ele sînt tot ce-ți pot eu oferi. Nu sînt de prea multă vreme erou, și înainte de a fi fost erou, n-am fost nimic, chiar nimic, doar feciorul cam încet, cam molîu al tatălui meu. Poate că sînt la fel de molîu și acum, doar că-ntr-alt fel, dar uite-mă, ăsta sînt, și sînt aici, și e rău din partea ta să mă lași să mă risipesc așa. Aș vrea să-mi ceri ceva, să dorești ceva de la mine. Nu-i nevoie să fie ceva de mare viteză – ceva folositor doar.

Și atunci Doamna Amalthea îi surîse pentru întâia dată de cînd venise în castelul regelui Haggard. Era un surîs mic, asemenea craiului nou pe cer, o încovoiere sveltă de strălucire la marginea nevăzutului, însă prințul Lir se plecă spre ea să se încălzească. Ar fi vrut să-și strîngă palmele căuș în jurul surîsului ei și să-l sufle mai luminos încă, dacă ar fi îndrăznit s-o facă.

— Cîntă-mi, spuse ea. Ar fi o faptă de curaj să-ți ridici vocea în locul acesta întunecat, singuratec, și ar fi și folositor. Cîntă-mi mie, cîntă tare – îneacă-mi visele, oprește-mă să-mi mai amintesc, orice ar fi lucrul acela care-mi cere să-mi aduc aminte de el. Cîntă-mi, Alteță, dacă ți-este pe plac. S-ar putea să nu pară o treabă de erou, dar pe mine m-ar bucura.

Astfel că prințul Lir îi cîntă cu voioșie, acolo pe scara înghețată, și multe făpturi umede, nevăzute, fugiră plescîind și tropăind să se ascundă de bucuria luminoasă a glasului său. Cîntă primele cuvinte care-i veniră în mine:

„Cînd eram tînră și eram luat în seamă,
Nu ceream nimic din ce nu dăruie doamnele în argint,
Le culegeam lor inimile ca pe ciorchini de strugure,
Și cînd vorbeam de iubire, știam bine că mint.

Îmi spuneam însă: O, nici una din ele nu știe
Taina pe care o ascund și-o păstrez,
O aștept pe cea care are să citească în mine,
Și am să știu că iubesc după cum visez.

Anii au trecut ca norii pe șesuri,
Doamnele pe lîngă mine treceau ca zăpada în vîntul
mocnit.
Le-am fermecat, le-am mințit, le-am înșelat,
Și am păcătuit, am păcătuit, am păcătuit.

Însă îmi spuneam: O, nici una din ele nu vede
Că e-n mine ceva curat ca valul în nămiezi.

Doamna mea-ntîrzie, dar are să vadă că i-am fost credincios,
Și-am să știu că iubesc după ce-am să visez.

Și, în sfîrșit, a venit o doamnă mult știutoare,
Blîndă spunîndu-mi: Nu ești cum te cred, fiecare.
N-a terminat de vorbit, și eu o am înșelat.
Atunci a înghițit otravă rece și a sărit în mare.

Și cînd mai e vremea de vorbe, îmi spun atunci,
Pe cînd cu grație, devin tot mai mult desfrînat:
O, iubirea e poate puternică, dar firea-i mai tare,
Și am știut că iubeam după tot ce-am visat.

Cînd sfîrși, Doamna Amalthea rîse, și la sunetul rîsului ei,
întunecimea străveche, bătrîna a castelului se trase șuierînd din jurul lor.

— A fost într-adevăr folositor, spuse ea. Îți mulțumesc, Alteță.

— Nu știu de ce ți-am cîntat cîntecul acesta, spuse stîngaci prințul Lir. Unul din oamenii tatălui meu mi-l cînta pe vremuri. Ca să spun drept, nu cred ce spune cîntecul. Cred că iubirea e mai tare decît firea sau împrejurările. Cred că e cu putință să te păstrezi pentru cineva multă vreme, și să-ți aduci aminte ce anume așteptai atunci cînd ea vine, în sfîrșit. Doamna Amalthea surîse iarăși, însă nu-i răspunse, și prințul făcu un singur pas mai aproape de ea. Minunîndu-se de propria lui îndrăzneală, spuse încet:

— Aș vrea să intru în somnul tău, dacă mi-ar fi cu putință, să te păzesc acolo, și să omor lucrul acela care te hăituiește, așa cum aș face dacă ar avea curajul să mi se arate la lumina zilei. Dar nu pot să pătrund acolo decît dacă tu mă visezi pe mine.

Înainte ca ea să fi putut spune ceva, dacă ar fi avut cu adevărat de gînd să spună ceva, auziră pași, jos, sub ei, pe scara întortochiată, și glasul acoperit ca de un vâl al regelui Haggard spunînd:

— L-am auzit cîntînd. Ce treabă avea să cînte aici?

Pe urmă vorbi Schmendrick, vrăjitorul curții regale, și vocea lui era mieroasă și grăbită:

— Sire, era doar o cîntare eroică, un fel de chanson de geste, cum cîntă el adesea cînd purcede călare spre alte fapte de slavă, cau cînd se întoarce călare aureolat de glorie. Să fii încredințat, Majestate...

— El nu cîntă niciodată aici, spuse regele. Cîntă tot timpul cînd umblă de colo pînă colo bezmetic, de asta sînt sigur, pentru că asta e ce fac eroii. Dar acum cînta aici, și nici despre bătălii sau gesturi brave, ci despre dragoste. Unde-i ea? Am știut că s-a apucat să cînte de dragoste chiar înainte de a-l auzi, căci începuseră să tremure chiar

și pietrele din ziduri, ca atunci cînd se mișcă Taurul sub pămînt. Unde-i ea?

Prințul și Doamna Amalthea se priviră unul pe altul în întuneric, și în clipa aceea erau alături, umăr la umăr, deși nici unul din ei nu se mișcase de la locul său. Și cu clipa aceasta veni și spaima de rege, căci ceea ce se născuse între ei s-ar fi putut să fie ceva pe care el l-a dorit. Deasupra lor un palier se deschidea într-un coridor; se întoarseră și fugiră împreună, deși nu vedeau mai departe de suflarea pe care și-o simțeau ieșindu-le din gură. Picioarele ei fugeau la fel de tăcute ca și promisiunea pe care i-o făcuse, însă cizmele lui grele sunau întocmai cum sună cizmele pe o dușumea de piatră. Regele Haggard nu porni pe urmele lor, însă glasul lui foșni pe coridor după ei, șoptind pe sub vorbele magicianului:

— Șoareci, stăpîne, fără îndoială. Din fericire, știu eu un farmec tocmai bun...

— Lasă-i să fugă, spuse regele. Îmi convine de minune ca ei să fugă.

Cînd se opriră din fugă, ori unde va fi fost locul unde se opriră, se priviră iarăși.

Și astfel iarna scînci și se tîrî tot mai departe, nu către primăvară, ci către vara scurtă, arzătoare a țării regelui Haggard. La castel viața continua în tăcerea care umple locurile unde nimeni nu speră nimic. Molly Grue gătea mîncarea și spăla rufe, freca pardoseala de piatră, cîrpea și repara armurile și ascuțea săbiile; spărgea lemne, măcina făina, țesăla caii și curăța grajdul, topea aurul și argintul furat să-l așeze în cuferele regelui, și făcea chirpici fără paie. Și serile, înainte de a se duce la culcare, de obicei citea poeziile noi ale prințului Lir pentru Doamna Amalthea, le lăuda și le corecta ortografia.

Schmendrick făcea pe prostul și săvîrșea scamatorii și giumbușlucuri cum îi porunca regele, detestînd treburile acestea și știind că regele Haggard știa că el le detestă și tocmai din cauza asta se distra mai tare. Niciodată nu-i mai propuse lui Molly să fugă de la castel mai înainte ca Haggard să se încredințeze că a aflat adevărul despre Doamna Amalthea; dar nu mai căuta să afle drumul cel tainic în jos către Taurul Stacoiu, nici chiar atunci cînd i se mai lăsa și lui timp liber. Părea să se fi dat învins, nu regelui ci unui dușman mai vechi și mai crud, care l-ar fi ajuns în sfîrșit din urmă, în iarna aceasta aici.

Doamna Amalthea se făcea mai frumoasă cu fiecare zi care trecea, tot așa cum fiecare zi care trecea era mai închisă și mai posomorîtă decît cea dinainte. Oștenii cei bătrîni, coborînd uzi leoarcă și înghețați de la rondurile lor pe turnuri, sau întorcîndu-se de la furțișagurile lor pentru rege, se deschideau liniștiți ca niște flori cînd o întîlneau pe scări sau prin sălile castelului. Ea le surîdea și le vorbea frumos; dar după ce trecea ea, castelul părea mai întunecat decît oricînd, iar vîntul

de afară clănțănă cerul gros, scuturându-l ca pe o rufă întinsă pe frînghie la uscat. Căci frumusețea ei era omenească și supusă pieirii, și nu era în ea mîngîiere pentru bătrînii aceștia. Lor nu le rămănea altceva de făcut decît să-și strîngă mantiile picurînde și mai tare pe trupuri și să șchioapete jos la focul prăpădit din bucătărie.

Însă Doamna Amalthea și prințul Lir se plimbau și vorbeau și cîntau împreună veseli și bine dispuși, ca și cînd castelul regelui Haggard s-ar fi preschimbat într-o pădure înverzită, însuflețită și umbroasă de viața nedomolită a primăverii. Urcau în turnurile strîmbe ca pe niște coline, luau cîte o gustare pe pajiști de piatră sub un cer de piatră, și lipăiau în sus și în jos pe scările care se făcuseră molatece și căpătaseră viața fluidă a pîraielor. Prințul îi povestea tot ce știa, și tot ce gîndea despre toate acestea, și inventa fericit o viață și păreri pentru ea, și ea îl ajuta să facă aceasta, ascultîndu-l. Și de fapt nu-l înșela cu nimic, căci cu adevărat nu-și mai amintea nimic înainte de castel și de el. Ea începea și se sfîrșea odată cu prințul Lir – mai puțin visele, și visele se stinseră în curînd, așa cum îi spusese el că are să se întîmple.

Acum rareori mai auzeau noaptea mugetul de vînătoare al Taurului Stacojiu, dar cînd urletul acesta înfometat îi ajungea la urechi, ea se înspăimînta, și iarna creștea iarăși în jur, ca și cum primăvara lor ar fi fost creată numai de ea – darul bucuriei ei pentru prinț. El ar fi vrut atunci s-o strîngă în brațe, însă îi știa de mult spaima de a fi atinsă de cineva.

Într-o după-amiază, Doamna Amalthea stătea în turnul cel mai înalt al castelului, pîndind întoarcerea prințului Lir dintr-o expediție împotriva unui cumnat al căpcăunului pe care-l ucisese mai demult; căci el se mai ducea din cînd în cînd la fapte de vitejie, așa cum îi și spusese lui Molly că s-ar putea să mai vrea să se ducă. Cerul sta îngrămădit peste valea din Hagsgate, și avea culoarea săpunului murdar, dar nu ploua. Departe, jos, marea aluneca spre zarea fumurie în fișii de argint și verde și cafeniu năclăit. Păsările cele urîcioase erau neliniștite: porneau adesea în larg, cîte două sau trei deodată, se roteau în cercuri iuți pe deasupra apei, apoi se întorceau să țopăie prin nisip, cîrîind și zvîcnindu-și capetele spre castelul regelui Haggard, sus pe stîncă. „Țiamspus, țiamspus.“ Marea era în reflux, dar pe cale să înceapă să crească.

Doamna Amalthea începu să cînte, și vocea ei se legăna și plutea prin aerul încet, rece, ca un alt soi de pasăre.

„Eu sînt fiică de rege,
Și-mbătrînesc, închisă mereu.
În temnița ființei mele,
Strînsă-n cătușele trupului meu.
Aș vrea să fug acuma de-acasă

Nu-și amintea să mai fi auzit cîntecul acesta vreodată, însă cuvintele o ciupeau și o împungeau ca niște copii, încercînd s-o tragă cu ele îndărăt, într-un loc pe care doreau să-l mai vadă o dată. Își scutură umerii să scape de ele.

„Dar eu nu sînt bătrînă” își spuse, „și nici nu sînt închisă. Eu sînt Doamna Amalthea, iubită de Lir, care a intrat în visele mele, astfel ca să nu mă mai îndoiesc de mine însămi nici chiar cînd dorm. Unde aș fi putut eu auzi un cîntec de jale? Eu sînt Doamna Amalthea, și cunosc doar cîntecele pe care le-am învățat de la prințul Lir.”

Își ridică mîna să-și mai atingă o dată semnul de pe frunte. Marea se rotea pe alături, calmă precum zodiacul, și păsările urîte țipară pe legea lor. O tulbura faptul că semnul de pe frunte nu vroia să-i treacă.

— Majestate, spuse, deși nu se auzise nici un sunet. Auzise însă un chicotit foșnitor în spatele ei, și atunci se întoarse și-l văzu pe rege. Purta o mantie cenușie peste zale, însă avea capul descoperit. Pe față, trăsăturile îi păreau negre pe unde unghiile bătrîneții trăsaseră în jos pielea aspră, însă chiar și așa părea mai puternic decît fiul său, și mai însuflețit de viață sălbatecă.

— Ai mișcări iuți pentru făptura care ești acum, spuse el, dar încete, dacă mă gîndesc la ce-ai fi putut fi odată. Se spune că dragostea îi face pe bărbați iuți, și pe femei încete. Dacă ai să mai iubești multă vreme, te prind.

Ea îi surîse fără să-i răspundă. Nu știa niciodată ce să-i spună bătrînului cu ochii palizi pe care-l întîlnea atît de rar, dar pe care-l simțea doar ca ceva mișcîndu-se la marginea singurătății ce o împărtășea cu prințul Lir. Pe urmă, o armură luci undeva adînc în vale, și auzi sunetul unei copite de cal obosit poticnindu-se de o piatră.

— Se întoarce fiul tău, spuse. Haide să-l privim amîndoi cum vine.

Regele Haggard se apropie încet pînă ajunsese alături de ea, sprijinindu-se de parapet, însă nu-i aruncă decît o privire fugară siluetei mărunte, licăritoare care călărea spre castel.

— Adică, ce ne interesează, pe tine sau pe mine, Lir, la urma urmelor? întrebă. El nu-i cu nimic al meu, nici prin naștere, nici prin altceva care mi-ar aparține. L-am luat și eu de pe jos de unde-l lăsase altcineva, căci mă gîndeam că nu fusesem niciodată fericit și n-avusesem copii. La început a fost o plăcere, dar s-a risipit repede. Orice ating eu cu mîna mea moare. Nu știu de ce moare, dar așa s-a întîmplat totdeauna, decît doar că e un lucru, un singur lucru, care e în stăpînirea mea și care nu s-a făcut nici mai rece, nici mai puțin strălucitor de cînd e în mîinile mele – singurul lucru care mi-a aparținut cu adevărat vreodată. Fața lui posomorîta zvicni deodată, cu

un salt brusc, înfometat, ca o capcană închizându-se. Și Lir n-are să-ți fie de nici un ajutor să găsești lucrul acela, mai spuse. El nici măcar nu știe ce e lucrul acela.

Pe neașteptate, castelul întreg răsună ca o coardă, atinsă, atunci când făptura adormită în adâncurile lui își lunecă de pe o parte pe alta trupul greoi și urâcios. Doamna Amalthea își recăpătă echilibrul cu ușurință, căci acum era obișnuită, și spuse cu voioșie:

— Taurul Stacojiu. De ce crezi că am venit să-ți fur Taurul? Eu n-am nici un regat de apărat, și nici o dorință să fac cuceriri. Ce-aș putea eu face cu el? Cît de mult mănîncă?

— Să nu rîzi de mine! Îi răspunse regele. Taurul Stacojiu nu e nici el cu nimic mai al meu, cum nu e nici băiatul ăsta, și Taurul nici nu mănîncă, și nimeni nu-l poate fura. El slujește pe oricine nu simte frica – și eu nu cunosc frica, tot așa cum nu știu ce-i odihna. Însă Doamna Amalthea vedea presimțirile lunecîndu-i pe fața prelungă, cenușie, și cuibărindu-se în umbrele sprîncenelor și ale pomeților. Să nu rîzi de mine, repetă el. De ce te prefaci că ai uitat ce cauți, că eu ar trebui să-ți aduc aminte? Știu pentru ce ai venit tu aici, și tu știi foarte bine că ceea ce cauți e în stăpînirea mea. Ia-l atunci îndărăt, lucrul acela, ia-l dacă ești în stare – dar să nu îndrăznești să te dai bătută acum! Zbîrciturile negre i se ascuțiseră încordate, ca niște pumnale.

Prințul Lir venea fără grijă, cîntînd. Însă Doamna Amalthea nu-i deslușea încă vorbele cîntecului. Îi spuse cu glas liniștit regelui:

— Sire, în tot castelul tău, în tot regatul tău, în toate regatele pe care le-ar putea cuceri pentru tine Taurul Stacojiu, nu e decît un singur lucru pe care să mi-l doresc – și mi-ai spus adineauri că lucrul acesta nu e al tău nici ca să-l dăruiești, nici ca să-l ții pentru tine. Oricare ar fi celelalte lucruri pe care le strîngi printre comorile tale, în afară de el, îți doresc din toată inima să-ți aducă bucurii. Bună ziua, Majestate.

Porni înspre scara turnului, însă el i se așeză în cale și ea se opri atunci privindu-l cu ochii întunecați ca urmele de copite în zăpadă. Regele cărunt surîse, și un simțămînt straniu de bunătate se deschise în ea către el înfiorînd-o, căci îi trecu prin minte deodată că, într-un fel, ei doi semănau. Însă după aceea el spuse:

— Eu te cunosc. Te-am recunoscut aproape din prima clipă cînd te-am văzut pe drum, venind înapoi spre ușa mea, împreună cu bucătăreasa și bufonul tău. De atunci nu există mișcare pe care s-o faci și care să nu te fi trădat. Un pas, o privire, felul cum îți întorci capul, cum îți tremură gîtul cînd respiri, chiar felul cum stai cu totul și cu totul nemișcată – toate acestea sînt iscoadele mele. O vreme, scurtă vreme, m-ai făcut să stau pe gînduri, și în felul meu îți sînt recunoscător pentru asta. Dar acum, vremea ta s-a sfîrșit.

Privi către mare peste umărul ei, și deodată pași spre parapet cu

grația instinctivă a unui tînăr.

— Crește fluxul, spuse. Vino să vezi. Vino încoace. Vorbea cu vocea foarte scăzută, dar glasul lui cuprinse deodată țipătul păsărilor urîcioase de pe țärm. Vino încoace, spuse cu vocea deodată crîncenă. Vino. N-am să te ating.

Prințul Lir cînta:

„Am să te iubesc cîtă vreme am să pot,
Oricît de multă vreme ar putea asta să fie...”

Capul hidos care-i atîrna de oblîncul șeii îi armoniza cîntecul într-un fel de falseto în tonuri joase. Doamna Amalthea păși alături de rege.

Valurile veneau către țärm sub cerul greoi, foarte încet rotitor, și creșteau încete ca niște copaci în vreme ce se rostogoleau peste luciul mării. Pe măsură ce se apropiau de țärm, se plecau arcuindu-și spinările și crescînd tot mai înalte, și apoi săreau pe țärm pline de mînie ca niște sălbătăciuni năpustindu-se asupra unui meterez, căzînd cu suspine icnite și apoi sărînd, iarăși și iarăși, cu ghiarele năclăite mereu rupîndu-li-se, și în vremea asta păsările urîte își gemeau bocetele. Valurile erau cenușii și verzi ca niște porumbei pînă ajungeau să se spargă, și apoi aveau culoarea părului împins de vînt în ochi.

— Uite, îi spunea o voce ciudată, ascuțită, vorbindu-i de foarte aproape. Uite-le. Regele Haggard rînjea privind-o și-i arăta cu degetul apa albă. Uite-le, spuse, rîzînd ca un copil înspăimîntat, uite-le. Spune dacă nu sînt cele din neamul tău, spune că n-ai venit aici ca să le cauți pe ele. Să nu mai spui că ai stat toată iarna în castelul meu doar din iubire.

Dar n-avu răbdare să-i aștepte răspunsul; se întoarse de la ea să privească valurile mai depărtate. Fața i se schimbase într-un chip de necrezut: bucuria îi suflase culoare peste tenul întunecat, îi rotunjea pomeții și-i destindea gura încordată de obicei ca un arc.

— Ale mele sînt, spuse încet, mie îmi aparțin. Taurul Stacojiu le-a strîns laolaltă pentru mine, una cîte una, și eu i-am poruncit să le mîne pe fiecare din ele în mare. Ce loc mai bun aș fi putut găsi să le țin pe licorne, și ce altă cușcă ar fi putut să le țină închise? Căci Taurul le păzește toată vremea, treaz sau dormind, și inimile lor, le-a înfrînt încă de mult. Și acum, ele trăiesc în mare, și de fiecare dată fluxul le mai aduce pînă aproape de țärm, la un pas doar, însă ele nu îndrăznesc să facă acel singur pas, nu îndrăznesc să iasă din apă. Le e frică de Taurul Stacojiu.

Aproape acum, prințul Lir cînta: „Alții ar putea să-ți făgăduiască mai mult decît îți dau. Cîtă vreme trăiesc, tot ce au...” Doamna Amalthea își strînse mîinile pe piatra parapetului și își dori din toată

inima să vină cît mai repede lîngă ea prințul, căci știa acum că regele Haggard era nebun. Jos sub ei se întindea țărmul îngust, livid, și stîncile, și marea în creștere, și altceva nimic.

— Îmi place să le privesc. De fiecare dată cînd le văd, mă umplu de bucurie. Vocea copilărească de alături cînta aproape. Sînt sigur că asta e bucuria. Prima dată cînd am simțit-o, am crezut că mor în clipa aceea. Erau două, în umbrele dimineții, devreme. Una bea apă dintr-un pîrîu, și cealaltă își rezemase capul de spinarea ei. Am crezut că mor. I-am spus Taurului Stacojiu: „Trebuie să le am. Trebuie să fie ale mele toate, toate cîte există, căci fără ele nu pot să trăiesc”. Și acum Taurul le-a prins, una cîte una. Pentru Taur era același lucru. Ar fi fost același lucru dacă i-aș fi cerut să-mi prindă efemere, sau crocodili. El nu poate să deosebească decît între ce vreau și ce nu vreau eu.

O clipă, pe cînd se apleca peste zidul scund de piatră, o uitase, și în momentul acela ea ar fi putut fugi din turn. Însă rămase locului, alături, căci în jurul ei, deși era lumină limpede de zi, începea să se trezească un vis vechi, rău. Marea se spărgea pe stînci, valurile se năruiau risipindu-se iar prințul Lir venea călare cîntînd: „Dar am să te iubesc cîtă vreme am să pot. Și n-am să te întreb dacă-mi dai iubirea ta mie.”

— Cred că eram tînăr cînd le-am văzut întîia dată, spunea regele Haggard. Acuma, bănuiesc că am îmbătrînit – cel puțin am cules din jur mult mai multe lucruri decît aveam pe atunci, și pe urmă le-am lăsat, iarăși deoparte. Însă am știut întotdeauna că nimic din toate astea nu merită să-mi dăruie lor inima, pentru că nimic nu dăinuie, și aveam dreptate, căci vezi, dintotdeauna, toată vremea, am fost bătrîn. Și totuși, de fiecare dată cînd îmi văd licornele, e ca în dimineața aceea în pădure, și sînt cu adevărat tînăr în ciuda a tot ce am trăit și am făcut; și într-o lume care cuprinde în ea atîta frumusețe, se poate întîmpla orice.

În visul acela îmi coboram ochii și vedeam patru picioare albe, și simțeam pămîntul sub copitele lor despicate. Era pe fruntea mea ceva care ardea, cum e și acum. Dar nu a fost nici o licornă să iasă din valuri odată cu marea. Regele e nebun. El spuse:

— Mă gîndesc ce are să se întîmple cu ele cînd o să mă duc. Taurul Stacojiu are să le uite numaidecît, știu asta, și are să plece și el să-și caute alt stăpîn, dar mă întreb dacă, chiar și atunci, ele au să-și recapete libertatea. Nădăjduiesc că nu, căci așa ar rămîne numai ale mele, veșnic. Pe urmă se întoarce să o privească iarăși, și ochii îi erau tot atît de blînzi și dornici ca ai prințului Lir cînd o privea. Tu ești ultima, spuse. Ai scăpat de Taur pentru că trupul tău e acum ale unei femei, dar eu am știut dintotdeauna. În fond, cum ai reușit să te

preschimbi? Magicianul ăsta al tău n-ar fi reușit niciodată să facă așa ceva. Nu cred c-ar fi în stare nici să preschimbe smîntîna în unt.

Dacă ea și-ar fi descleștat mîinile de pe parapet, i s-ar fi prăbușit la picioare; îi răspunse însă liniștită:

— Sire, nu înțeleg. Eu nu văd nimic în apă.

Fața regelui se înfioră ca și cum ea l-ar fi privit prin flacăra unui foc.

— Tot te mai negi pe tine însăși? șopti. Îndrăznești să te lepezi de tine? Nu, asta e la fel de mincinos și de laș ca și cum ai fi cu adevărat ființă omenească. Dacă te mai lepezi de tine, am să te arunc acolo jos, la cele din neamul tău, eu cu mîinile mele. Făcu un pas către ea, și ea îl privi cu ochii mari, neputincioasă să mai facă vreo mișcare.

Tumultul mării îi vuia în cap și în urechi, laolaltă cu vocea prințului Lir cîntînd și cu geamătul bolborositor de moarte al omului numit Rukh. Fața cenușie a regelui Haggard se aplecă asupra ei, ca un ciocan bătîndu-și cuvintele:

— Așa trebuie să fie. Nu se poate să mă înșel. Și cu toate astea, ochii sînt la fel de stupizi ca și ai lui, ca orice ochi care n-au văzut niciodată unicorni, care nu s-au văzut decît pe ei înșiși în vreo oglindă. Ce e minciună aici, cum poate fi minciună aici? Nu mai sînt frunze înverzite în ochii ei acum.

Atunci ea își închise ochii, însă cuprinse și ținu acolo mai mult decît lăsase afară. Făptura cu aripi de bronz, cu fața de vrăjitoare pluti pe alături smucindu-se, rîzînd, sporovăind, și fluturile își strîns laolaltă aripile ca și cum ar fi vrut să lovească cu ele. Taurul Stacojiu se mișca tăcut prin pădure, împingînd în lături cu coamele lui palide crengile dezgolite. Ea știu că regele Haggard a plecat de lîngă ea, însă nu-și deschise ochii.

Mult mai tîrziu, sau poate numai puțin mai tîrziu, auzi în spate vocea magicianului.

— Liniștește-te, liniștește-te, s-a sfîrșit acum. Ea nu-și dădea seama că scosese vreun sunet. În mare, spuse el. În mare. Mda, dar nu trebuie să te sperii de asta. Nici eu nu le-am văzut, nici de data asta și nici altă dată cînd am mai stat aici să privesc marea. Însă el le-a văzut – și dacă Haggard a văzut ceva, înseamnă că e ceva acolo unde vede el. Rîse cu un zgomot ca al securii izbind lemnul. Să nu te simți prost. Acesta de aici e un castel de vrăjitoare, și dacă stai și trăiești aici, e greu să te uiți atent la orice lucru. N-ajunge să fii gata să vezi – trebuie să știi să te uiți după ce vrei să vezi, toată vremea. Rîse iarăși, acum mai blînd. Bine, bine, spuse. Acuma, le găsim. Haide. Haide cu mine.

Se întoarse spre el, mișcîndu-și gura să spună cuvinte, însă nici un cuvînt nu-i ieși de pe buze. Magicianul o scruta atent cu ochii lui verzi.

— Ți-e fața umedă, îi spuse mîhnit. Nădăjduiesc că e numai spumă pulberată de vînt. Dacă ai ajuns pînă într-atît ființă omenească încît poți să și plîngi, atunci nici o putere de pe lume... o, lasă, trebuie să fie spumă. Haide cu mine. Ar fi mult mai bine să fie spumă.

XII

În sala cea mare a castelului regelui Haggard, ceasul bătu șase. În realitate erau unsprezece minute după miezul nopții, însă în sală era doar cu puțin mai întuneric decît fusese la ceasurile șase, sau la amiază. Și cu toate acestea, cei care trăiau în castel puteau să spună ce oră e după cum se schimba întunericul de la un ceas la altul. Erau momente cînd sala era înghețată pur și simplu din lipsă de căldură și posomorîta din lipsă de lumină; cînd aerul era stătut și tăcut, și pietrele duhneau a apă veche pentru că nu erau ferestre care să lase să pătrundă vîntul biciuitor. Atunci era ziuă.

Însă noaptea, așa cum sînt unii copaci care țin în ei lumina vie ziua întreagă, și o țin cu partea din jos a frunzelor pînă multă vreme după apusul soarelui – tot astfel, noaptea, castelul era încărcat de întunecime, mișuna de întuneric, era viu cu bezne. Atunci sala cea mare era înghețată dintr-un motiv anume; atunci zgomotele mici care ziua dormeau se deșteptau să tropăie sau să zgîrie prin colțuri. Noaptea, mirosul străvechi al pietrelor părea să se înalțe de undeva mult mai de jos decît pardoseala.

— Aprinde o lumină, spuse Molly Grue. Te rog, n-ai putea să faci lumină?

Schmendrick mormăi ceva scurt, ceva dictat de profesia lui. O clipă nu se întîmplă nimic, apoi o lucire lividă, ciudată, începu să se întindă pe pardosea, răspîndindu-se prin încăpere, în zdrențe care străluceau și chițăiau. Micile sălbătăciuni ale castelului luceau ca licuricii. Zvîcneau încolo și-ncoace prin sală, stîrnind umbre iuți cu lumina lor bolnavă și făcînd bezna și mai înghețată decît înainte.

— Mai bine n-ai fi făcut asta, spuse Molly. N-ai putea să le stingi la loc? Pe cele purpurii, oricum, alea cu... cu labe, cred.

— Nu, nu pot, îi răspunse Schmendrick supărat. Taci din gură. Unde-i hîrca aia?

Doamna Amalthea putea s-o vadă, rînjind în umbră, în vîrful unui par, cît o lămîie de mică și posomorîta ca luna de dimineață, însă nu spuse nimic. Nu scosese nici un cuvînt de cînd coborîse din turn.

— Uite, spuse magicianul. Pășe către hîrca din par și privi intens în orbitele-i găunoase și fărîmicioase, multă vreme, dînd încet din cap și scoțînd sunete solemne din gîtlej. Molly Grue privea în jur cu tot atîta gravitate, însă își întorcea adesea privirile și spre Doamna Amalthea. În cele din urmă Schmendrick spuse: Foarte bine. Nu mai sta așa de aproape de mine.

— Chiar există farmece să faci un cap de mort să vorbească? Întrebă Molly. Magicianul își rășchiră degetele și-i adresă un surîs mic, știutor.

— Sînt farmece să facă orice să vorbească. Vrăjitorii cei mari au fost

totdeauna oameni care știau să asculte, și au găsit chip să farmece orice pe lumea aceasta, orice e viu sau mort, să le facă să vorbească pentru ei. Cam asta și înseamnă să fii vrăjitor – să știi să vezi și să asculți. Trase adînc aerul în piept, îndreptîndu-și deodată ochii în altă parte, și frecîndu-și mîinile. Restul e simplă tehnică, spuse. Mda. Deci, haide acuma.

Brusc, se întoarse către hîrca din par, își așază binișor mîna pe țeasta palidă, și i se adresă cu voce adîncă, poruncitoare. Cuvintele îi mărșăluiau pe buze asemenea soldaților, și pașii lor sunau puternic prin aerul întunecat, însă hîrca nu scoase nici un răspuns.

— Mă minunam și eu, spuse încet magicianul. Își luă mîna de pe craniu și-i vorbi încă o dată. De data aceasta farmecul suna rezonabil, mîngîietor, aproape plîngăreț. Hîrca rămase tot tăcută, însă lui Molly i se păru că o umbră de trezie se furișă o clipă peste capul fără de față, și pieri iarăși.

În lumina pîlpîitoare a dihăniilor neștiute, licăritoare, părul Doamnei Amalthea lucea ca o floare. Părînd să nu fie deloc interesată de ce se petrece, dar nici nepăsătoare, ci doar liniștită în felul în care un cîmp de bătălie e liniștit uneori, ea îl urmărea pe Schmendrick cum recită o incantație după alta, vorbindu-i unui pumn de oase de culoarea pustiului care nu scotea nici o vorbă, tot așa cum nici ea nu scotea vreun cuvînt. Fiecare din aceste farmece era spus pe un ton mai deznădăjduit decît cel dinainte, însă hîrca nu voia să vorbească. Totuși Molly Grue era sigură că știa ce se întîmplă, că asculta și se bucura în sinea ei de ce vede. Cunoștea prea bine tăcerea ironiei ca s-o mai poată confunda cu liniștea morții.

Ceasul bătu douăzeci și nouă – cel puțin aici Molly pierdu șirul bătăilor. Bătăile ruginite mai clămpăneau încă pe pardoseală cînd Schmendrick o amenință deodată cu amîndoi pumnii încheștați pe hîrca din fața lui, și strigă:

— Ei da, să-ți fie de bine, rotulă blestemată! Ce-ai zice dacă ți-aș arde una peste cap? La ultimele cuvinte, vocea i se destrămă cu totul într-un rînjit de nefericire și furie.

— Bine, spuse hîrca. Țipă. Trezește-l pe Haggard. Propriul ei glas suna cum sună crengile trosnind și izbindu-se una de alta în vînt. Zbیارă mai tare, spuse. Bătrînul probabil că și e pe-aici pe undeva. El nu prea doarme.

Molly scoase un țipăt mic de bucurie, și chiar Doamna Amalthea făcu un pas mai aproape. Schmendrick rămase nemișcat cu pumnii strînși și fără nici o expresie de triumf pe față. Hîrca spuse:

— Dă-i drumul. Întreabă-mă cum dai de Taurul Stacojiu. N-ai să greșești dacă-mi ceri mie sfatul. Eu sînt paznicul regelui, pus aici să păzesc drumul spre Taur. Nici chiar prințul Lir nu cunoaște drumul acesta secret, însă eu îl știu.

Cam intimidată, Molly Grue întrebă:

— Dacă ești cu adevărat de pază aici, de ce nu dai alarma? De ce zici că vrei să ne ajuți, în loc să-i chemi pe străjeri?

Hîrca scoase un chicotit uscat.

— Stau aici pe parul ăsta de multă vreme, spuse. Odinioară am fost șeful străjerilor lui Haggard, pînă cînd mi-a tăiat capul, fără nici o pricină. Asta a fost demult, pe vremea cînd era rău și voia să vadă dacă asta îi place cel mai mult – să fie și să facă rău. Nu i-a plăcut, dar s-a gîndit că, la urma urmelor, ar putea să se folosească în vreun fel de capul meu, așa că mi l-a înfipt aici să-i servesc drept sentinelă. Ținînd seama de împrejurări, nu-i sînt mai credincios regelui Haggard decît simt că trebuie să-i fiu.

Schmendrick vorbi cu voce joasă:

— Răspunde la ghicitoare, atunci. Spune-ne pe unde-i drumul spre Taurul Stacojiu.

— Nu, răspunse hîrca. Și începui să rîdă ca o nebună.

— De ce nu? strigă Molly furioasă. Ce joc e și ăsta...? Fălcile prelungi, galbene, ale hîrcii nici nu se clintiră, însă mai trecu o vreme pînă cînd rîsul răutăcios își opri clămpănitul. Chiar și vietățile iuți ale nopții care se grăbeau primprejur se opriră o clipă, încleiate în lumina lor lipicioasă, așteptînd-o să tacă.

— Eu sînt mort, spuse capul. Sînt mort, și stau aici pe întuneric, păzindu-i proprietatea lui Haggard. Singura plăcere, mărunță așa cum e, care mi-a mai rămas, este să-i sîcîi și să-i scot din sărite pe cei vii, și n-am prea multe prilejuri pentru bucurii din astea. Le simt tare lipsa, pentru că în viață eram o fire care mult se bucura să-i necăjească pe alții. O să mă iertați, sigur, dacă mă mai joc și eu nițel cu voi. Mai încercați mîine. Poate să vă spun mîine.

— Dar n-avem vreme! se rugă Molly. Schmendrick o înghionti, însă ea insistă, pășind mai aproape de hîrcă și rugîndu-i ochii pustii. Nu mai avem vreme. S-ar putea să fie prea tîrziu și acum.

— Eu am vreme, spuse hîrca gînditoare. Și, la urma urmelor, nu e prea grozav să ai vreme. Grabă, înghesuială, deznădejde, toate-mi lipsesc, toate au rămas undeva în urmă, și toate mi se păreau atunci prea mari să încapă într-un loc atît de mic – dar așa era făcută viața, așa trebuia să fie. E drept să ajungeți și voi prea tîrziu pentru unele lucruri. Nu vă mai necăjiți din cauza asta.

Molly ar mai fi încercat să se roage, însă magicianul o apucă de braț și o trase la o parte.

— Taci din gură! îi spuse cu glas scăzut, mîniat. Nici o vorbă, să nu mai aud nici o vorbă. Blestemăția a vorbit pînă la urmă, nu? Poate că asta e tot ce ne trebuie cu ghicitoarea aia nenorocită.

— Nu e, îl informă craniul. Eu pot să vorbesc cît de mult vreți, însă de spus n-am să vă spun nimic. Sînt mort, nu? Să mă fi văzut cînd

eram viu...

Schmendrick nu-i dădu nici o atenție.

— Unde-i vinul? o întrebă pe Molly. Să văd ce pot să fac cu vinul.

— N-am găsit deloc vin, spuse ea, nervoasă. M-am uitat peste tot, dar cred că nu e nici o picătură de vin în tot castelul. Magicianul se uită urît la ea, într-o tăcere apăsătoare. Dar m-am uitat! repetă ea.

Schmendrick își ridică brațele încet și apoi le lăasă să cadă de-a lungul trupului.

— Bine, spuse. Bine, asta e, dacă nu găsim vin. Oricît mi-aș face iluzii, chiar din nimic nu pot să fac vin.

Hîrca chicoti cu rîsul ei hîrîit, cicălit.

— Materia nu poate fi nici creată, nici distrusă, vorbi ea. Nu de către cei mai mulți dintre magicieni, în orice caz.

Dintr-o cută a rochiei, Molly scoase o ploscă mică ce licărea stins în întuneric.

— Mă gîndeam că dacă ai puțină apă, la început cel puțin... Schmendrick și craniul o priviră aproape în același fel amîndoi. Ei, dar asta s-a mai făcut, spuse ea vorbind tare. Nu-i vorba să faci chiar ceva nou cu totul. Așa ceva nu ți-aș cere.

Auzindu-se vorbind, îi aruncă o privire dintr-o parte Doamnei Amalthea; însă Schmendrick îi luă plosca din mînă și o cerceta acum gînditor, întorcîndu-o pe o parte și pe alta și murmurînd în barbă niște vorbe ciudate, fragile. În cele din urmă spuse:

— De ce nu? Cum spui și tu, e o scamatorie simplă. Era chiar la modă într-o vreme, îmi amintesc, dar astăzi s-a cam perimat. Își mișcă o mînă încet peste ploscă, țesînd un anume cuvînt prin aer.

— Ce faci? îl întrebă curioasă hîrca. Hai, fă-o mai aproape, vino mai încoace, nu văd nimic ce faci acolo. Magicianul se întoarse cu spatele, strîngînd plosca la piept și aplecîndu-se asupra ei. Începu să cînte ceva în șoaptă, ceva care pe Molly o făcea să se gîndească la sunetele unui foc stins, mult după ce s-a înnegrit ultimul tăciune.

— Înțelegi, spuse el, întrerupîndu-se, n-are să fie ceva deosebit. *Vin ordinaire*, nu-i așa? Molly dădu din cap solemnă. Schmendrick spuse: Și, de obicei, e prea dulce; și cum ar trebui să-l fac să se bea singur, asta chiar că n-am nici cea mai vagă idee. — Reîncepu incantația, cu voce mai înceată, în vreme ce hîrca se plîngea, enervată, că nu vede și nu aude chiar nimic. Molly îi spuse ceva, cu voce joasă și plină de speranță Doamnei Amalthea, care nici n-o privi, nici nu-i răspunse.

Cîntecul se opri dintr-o dată, și Schmendrick își ridică plosca la buze. O mirosi întîi, mormăind:

— Slab, apos, aproape că n-are buchet. Nimeni n-a făcut vreodată un vin mai ca lumea numai prin magie. Apoi o aplecă să bea – o scutură, o privi deodată atent; și pe urmă, cu un surîs mic, oribil, întoarse plosca cu gura în jos. Nu curse din ea nimic, chiar nimic. S-a

făcut deci, spuse Schmendrick, aproape vesel. Își scoase printre buze limba uscată, și repetă: S-a făcut, deci, s-a făcut și asta. Încă surîzînd, mai ridică o dată plosca să o azvîrle la capătul celălalt al sălii.

— Nu, stai – hei, așteaptă! Vocea clămpănitoare a hîrcii protestă atît de vehement, încît Schmendrick își opri gestul înainte ca plosca să-i fi pornit din mînă. El și cu Molly se întoarseră, amîndoi deodată, să privească hîrca, și aceasta – atît era de tulburată – începu chiar să se cutremure și să se zbată în parul unde era înfiptă, pocnindu-și de stîlp occipitalul bătătorit de vreme pe cînd se muncea să scape de la locul ei. Nu face asta! se jeluia. Voi, oamenii, sînteți complet nebuni, să aruncați așa vinul. Dă-mi-l mie, dacă tu nu-l vrei, dar nu-l arunca! Se zguduia și clănțănea în parul ei, gemînd.

O expresie visătoare, întrebătoare, trecu peste fața lui Schmendrick, ca un nor de ploaie alunecînd peste un cîmp ars de secetă. Încet, întrebă:

— Și la ce-ți trebuie ție vinul, cînd n-ai nici limbă să-i simți gustul, nici cer al gurii să-l savurezi, nici gîtlej să-l dai pe gît? Ești mort de cincizeci de ani, și mai poți să-ți mai aduci aminte, să mai dorești...?

— Sînt mort de cincizeci de ani, și ce-mi rămîne altceva de făcut? Capul de mort își încetase acum zbaterile, dar dorința zădărnicită făcea ca vocea să-i sune aproape omenească. Îmi aduc aminte, spuse. Îmi aduc aminte și de multe lucruri, nu numai de vin. Dă-mi o gură, numai o gură – o sorbitură – și am să-i simt gustul cum n-ai să fii tu în stare să-l simți niciodată, cu toată carnea asta care stă să-ți cadă de pe trup, cu toate simțurile și organele tale. Eu am avut timp să mă gîndesc. Eu știu cum e vinul. Dă-mi-l.

Schmendrick clătină din cap, rînjind.

— Ai o anume elocvență în ce spui, dar în ultima vreme și eu m-am simțit înclinat să fiu răutăcios. Ridică pentru a treia oară plosca goală, și hîrca gemu iarăși, cu o suferință de moarte.

Din milă, Molly Grue începu a spune:

— Dar nu e... – însă magicianul o călcă pe picior.

— Bineînțeles, spuse, gîndindu-se cu voce tare, dacă s-ar întîmpla să-ți aduci aminte de intrarea în peștera Taurului Stacojiu, tot așa de bine cum îți mai aduci aminte și de gustul vinului, am mai putea sta de vorbă. Și legăna neglijent plosca în vîrfurile degetelor.

— Facem tîrgul, strigă hîrca de îndată. S-a făcut, pentru o înghițitură, dar dă-mi-o acum! Mi-e mai sete acum, gîndindu-mă la vin, decît mi-a fost vreodată în viață, cînd aveam și gîtlej pe care să mi-l simt uscat. Numai, dă-mi să trag o dușcă acum, și-ți spun tot ce vrei să afli. Fălcile îngălbenite începuseră să-i scrișnească lunecînd dintr-o parte una peste alta. Dinții ca niște pietricele tremurau și scuipau.

— Dă-i-o, îi șopti Molly lui Schmendrick. Îi era teamă că orbitele

goale ar fi putut să se umple cu lacrimi. Însă Schmendrick își clătină capul încă o dată.

— Ți-l dau tot, îi spuse. Dar după ce ne spui cum ajungem la Taur.

Hîrca oftă, dar nu șovăi nici o clipă.

— Drumul e prin ceas, spuse. Intrați pur și simplu în ceas, și ați ajuns. Acuma, dă-mi vinul.

— Prin ceas. Magicianul se întoarce să privească în colțul cel mai depărtat al sălii, unde se afla ceasul. Era o pendulă înaltă, neagră, și îngustă, ca umbra aruncată de un cadran solar. Sticla de deasupra cadranelui era spartă, și limba care arăta ceasurile căzuse. Sub sticla cenușie abia se zăreau mașinăriile, învărtindu-se cu zvicnete și rotindu-se neliniștite ca niște pești. Schmendrick spuse: Vrei să spui, când ceasul bate exact ora, atunci se deschide, și e acolo un tunel, o scară ascunsă. Vocea îi era plină de îndoială, căci ceasul părea mult prea îngust ca să poată ascunde un asemenea coridor secret.

— Nu știi nimic din chestiile astea, replică hîrca. Dacă stai și aștepti ca ceasul ăsta să bată ora exactă, atunci înseamnă că rămîi aici pînă ajungi la fel de chel ca și mine. De ce să complici un secret atît de simplu? Intri în ceas, treci prin el și Taurul Stacojiu e în partea cealaltă. Dă-ncoace...

— Dar pisica zicea... începu Schmendrick. Pe urmă se întoarce pe călcîie și se îndreaptă spre ceas. În întuneric părea că se îndepărtează coborînd pe un deal, și părea tot mai mic și cocîrjat. Când ajunsese în fața ceasului, continuă să meargă fără să se oprească, ca și cum pendula însăși ar fi fost doar o umbră. Însă nu făcu altceva decît să-și strivească nasul.

— Asta-i o prostie, îi spuse craniului când se întoarce în fața lui. Cum îți închipui c-o să ne tragi pe sfoară? Drumul către Taur s-ar putea să treacă într-adevăr prin ceas, dar mai trebuie să știm ceva. Spune-mi ce anume, sau, dacă nu, îți vărs vinul aici pe jos să-ți aduci aminte și mai bine de miros și să mai și poți să te uiți la el cît poțești. Grăbește-te.

Craniul rîdea iarăși; și de data aceasta scotea un sunet gînditor, plăcut aproape.

— Amintește-ți ce ți-am spus despre timp, zise. Pe vremea cînd eram viu, credeam – cum crezi și tu acum – că timpul este cel puțin la fel de adevărat și de solid ca și mine, și poate chiar și mai și. Spuneam „e ora unu“ ca și cum aș fi putut să văd ora asta, și „luni“ ca și cum aș fi găsit ziua asta pe hartă; și mă lăsam împins de la un minut la altul, de la o zi la alta, de la un an la altul, ca și cum m-aș fi mișcat dintr-un loc într-altul. Ca oricine, trăiam într-o casă clădită din secunde și minute, din sfîrșituri de săptămînă și zile de Anul Nou, și n-am ieșit niciodată din ea pînă cînd am murit, pentru că nu exista nici o altă ușă. Acuma, știu că aș fi putut să trec prin ziduri.

Molly clipea nedumerită, însă Schmendrick aprobă din cap.

— Da, spuse el. Așa fac magicienii adevărați. Dar atunci, ceasul...

— Ceasul n-are să bată niciodată ora adevărată, spuse hîrca. Haggard i-a încurcat mașinăria încă de demult, într-o zi cînd încerca să apuce timpul ce trecea pe lîngă el. Principalul e ca tu să înțelegi că n-are nici o importanță dacă data viitoare ceasul bate zece, sau șapte, sau cincisprezece. Și tu poți să-ți bați propriul tău ceas, și să începi numărătoarea de oriunde. Cînd ai înțeles asta – atunci orice oră, oricare din ele, are să fie ora adevărată pentru tine.

În clipa aceea, ceasul bătu patru. Ultima bătaie nu-și stinsese încă ecoul cînd se auzi sunetul de răspuns de sub sala cea mare. Nu mugetul, și nici huruitul sălbatec de tunet pe care-l făcea adesea Taurul Stacojiu cînd visa, ci un sunet prelung, întrebător, ca și cum Taurul s-ar fi deșteptat deodată simțind ceva necunoscut în noapte. Fiecare din lespezile pardoselii zumzăia ca un șarpe, și însăși întunecimea părea să se înfioare, pe cînd creaturile licăritoare ale nopții alergau tropăind spre toate colțurile sălii. Molly știu, dintr-o dată și în chip cert, că regele Haggard e pe undeva pe aproape.

— Dă-mi vinul, spuse hîrca. Eu mi-am ținut partea mea de făgăduială. Tăcut, Schmendrick aplecă plosca goală către gura găunoasă a tidvei, și ea gîlgîi, suspinând de plăcere și clămpănindu-și fălcile. A, spuse în cele din urmă, a fost ceva pe cînte, ăsta mai zic și eu vin! Ești un vrăjitor mai ceva decît te-am crezut. Acuma înțelegi ce vreau eu să spun cu timpul?

— Da, răspunse Schmendrick, cred că înțeleg. Taurul Stacojiu scoase din nou sunetul acela straniu, și tidva clămpăni în parul ei. Schmendrick spuse: Nu. Nu știu. Nu-i vreo altă cale?

— Cum ar putea să mai fie alta? Molly auzi pași; pe urmă nu mai auzi nimic; apoi firul subțiratec, precaut al unei respirații. Însă n-ar fi putut să spună de unde venea. Schmendrick se întoarse spre ea, și chipul lui părea mînjit pe dinăuntru, ca înlăuntrul unei lanterne cu teamă și încurcătură. Era și o lumină, însă tremura toată ca o lanternă pe vremea de furtună.

— Cred că înțeleg, spuse el, dar la drept vorbind nu-n- țeleg. Am să încerc.

— Eu tot cred că-i ceas adevărat, spuse Molly. Dar n-are importanță. Eu pot să intru într-un ceas adevărat. Vorbise în parte ca să-l liniștească pe Schmendrick, însă își simțea o strălucire în tot trupul, cînd înțelese deodată că ceea ce spusese era adevărat. Știu unde trebuie să ajungem, spuse, și asta-i la fel ca și cum ai ști exact cît e ceasul în fiecare zi.

Hîrca o întrerupse. Spuse:

— Am să vă dau și un sfat pe deasupra, pentru că vinul a fost așa de bun. Schmendrick avea un aer vinovat. Hîrca spuse: Sfărîmați-mă.

Trîntește-mă de pămînt și vezi să mă fac bucăți. Nu întreba de ce, fă ce-ți spun. Vorbea repede de tot acum, aproape în șoaptă.

Molly și Schmendrick spuseră amîndoi deodată:

— Ce-i asta? De ce? Hîrca își repetă cererea. Schmendrick o întrebă: Ce tot spui acolo? De ce să te facem bucăți, adică?

— Fă-o! insistă hîrca. Fă ce-ți spun! Zgomotul răsufării se apropia acum, venind parcă din toate părțile deodată, deși nu se auzea decît un singur pas.

— Nu, spuse Schmendrick. Ți-ai pierdut mințile de tot. Îi întoarse spatele hîrcii și pomi din nou către ceasul înalt și întunecat. Molly o apucă pe Doamna Amalthea de mîna ei rece și-l urmă, trăgînd-o pe fata albă după ea ca pe un smeu atîrnat de o sfoară.

— Bine, spuse hîrca. Eu v-am spus. Și cu glas teribil, un glas ca al grindinii căzînd peste o foaie de fier, începu pe neașteptate să strige: Hei, ajutor! Să vină regele! Gărzi, dați fuga! Uite, bandiți, tîlhari, asasini, hoți de drumul mare, spărgători de case cinstite, ucigași, calomnatori, plagiatori, dușmani! Rege Haggard! Ho-ho, rege Haggard!

Și acum, pretutindenți, asupra lor, în jurul lor, se auzeau picioare grăbindu-se, și glasurile șuierătoare ale oștenilor îmbătrîniți dînd fuga. Nu se vedeau torțe sclipind, căci nu era voie să se aprindă vreo lumină în castel decît dacă regele dădea poruncă, și pînă acum Haggard însuși nu spusese vreo vorbă. Iar cei trei rămaseră locului, încurcați, descumpăniți, cu ochii mari către hîrcă.

— Rău îmi pare, spuse craniul. Așa sînt eu, fără caracter. Da' am încercat să vă spun... Și atunci ochii stinși din capul de mort o zăriră pe Doamna Amalthea, și deodată se făcură mari, luminoși, deși, la drept vorbind, n-ar fi putut să se mai lumineze. A, nu, spuse, încet. Să nu faci asta. E-adevărat, nu sînt unul în care să te-ncrezi – dar nici chiar atît de necinstit.

— Fugi, spuse Schmendrick, așa cum îi mai spusese demult făpturii nestăpînite, albă ca marea, dintr-o legendă, pe care atunci o eliberase din cușcă. Fugiră atunci prin sala cea mare, în vreme ce oștenii se învîlmășeau pe întuneric, cu zgomot mare, iar capul de mort țipa de mama focului:

— Licornă! Licornă! Haggard, Haggard, uite-o că fuge, se duce jos la Taur! Bagă de seamă cu ceasul, Haggard – unde dracu' ești? Licornă! Licornă!

Și apoi vocea regelui, şușotind sălbatecă în tot vacarmul din sală:

— Ticălosule, trădătorule, tu i-ai spus! Pașii lui grăbiți, tainici, sunau acum aproape de tot, și Schmendrick se întoarse să-i facă față; însă îi veni în față un grohăit, un trosnet, un zgomot aspru de sfîșiere, și clămpănitul oaselor peste piatra veche. Și magicianul o rupse la fugă.

Cînd ajunseră în fața ceasului, nu mai aveau vreme nici să stea la îndoială, nici să caute să înțeleagă. Oștenii pătrunseseră în sală acum, și pașii lor tunau cu ecou de la un perete la altul, iar regele Haggard șuiera rău și-i îndemna înainte cu blesteme. Doamna Amalthea nu stătu nici o clipă pe gînduri. Intră în ceas și se făcu nevăzută, tot așa cum luna intră în nori – ascunsă de ei, dar nu în ei, la mii de leghe departe de nori.

Ca și cum ar fi o driadă, se gîndi Molly disperată, și ca și cum timpul ar fi pomul în care să se ascundă. Prin sticla întunecată, bălțată și murdară a ceasului, Molly vedea greutatele pendulei, limba legănătoare și mașinăria îmbătrînită, clătînîndu-se, arzîndu-i în fața ochilor. Dincolo de mașinăria ceasului nu mai era nici o ușă, pe unde ar fi putut să treacă Doamna Amalthea. Erau doar cărările ruginite ale arcurilor și mașinilor, amețindu-i privirile, ca o ploaie. Greutățile pendulei se legănau dintr-o parte într-alta, ca niște ierburi de mare.

Regele Haggard strigă: „Opriți-i! Sfărîmați ceasul!“ Molly începu să-și întoarcă atunci capul într-o parte, căci ar fi vrut să-i spună magicianului că a înțeles ce voise să spună tidva; însă magicianul dispăruse; și pierise de asemenea și marea sală a castelului regelui Haggard. Pierise și ceasul, și ea se regăsi alături de Doamna Amalthea într-un loc unde era foarte frig.

Vocea regelui o ajungea de undeva de foarte departe, nu atît auzită, cît amintită. Își continuase mișcarea cu care-și întorsese capul, și se văzu privindu-l pe prințul Lir. În spatele lui cădea o ceață luminoasă, tremurătoare ca pieptul unui pește, și nemişcînd deloc cu mașinăriile uzate de vreme ale unui ceas. Schmendrick nu se vedea nicăieri.

Prințul Lir își înclină cu gravitate capul în fața lui Molly, însă întîi și întîi îi vorbi Doamnei Amalthea.

— Așa, ai fi vrut să te duci singură, fără mine, spuse. Nici n-ai ascultat ce-ți spuneam eu.

Și lui îi răspunse, căci nu-i vorbea nici lui Molly, nici magicianului. Cu voce scăzută, limpede, îi spuse:

— M-aș fi întors. Nu știi de ce am ajuns aici, și nu știi nici cine sînt cu adevărat. Însă m-aș fi întors.

— Nu, spuse prințul. Nu te-ai mai fi întors niciodată.

Înainte ca el să mai fi putut spune altceva, Molly îl întrerupse – și ea însăși fu foarte surprinsă de spusele ei – strigîndu-i:

— Lasă asta acuma! Unde-i Schmendrick? Cei doi străini o priviră cu o uimire blîndă, curtenitoare, la gîndul că ar mai fi fost cineva pe lume în stare să vorbească, și ea se simți cutremurîndu-se din creștet pînă-n tălpi. Unde-i? întrebă. Mă întorc eu, dacă tu nu vrei, și se întoarse pe călcîie.

Și atunci el veni, ieșind din ceață, pășind cu capul în jos, ca și cum

s-ar fi străduit să înainteze împotriva unui vînt puternic. Își ținea o mîna la tîmplă, și cînd își luă mîna de acolo, sîngele îi picura, adunîndu-se în șiroaie liniștite.

— Nu-i nimic, spuse cînd văzu cum îi picură sîngele peste mîinile lui Molly Grue. Nu-i nimic, nu-i rană adîncă. N-am izbutit să trec pînă nu s-a întîmplat asta. Se închină tremurător în fața prințului Lir. M-am gîndit eu că dumneata ai fost cel care a trecut pe lîngă mine prin întunerice, zise. Ia spune-mi, cum ai trecut așa de ușor prin ceas? Hîrca spunea că nu știi drumul.

Prințul părea să nu înțeleagă.

— Ce drum? întrebă. Ce era de știut? Am văzut pe unde-a intrat ea, și am mers după ea.

Rîsul nestăpînit al lui Schmendrick se freca urîcios de pereții care pluteau către ei, pe măsură ce li se obișnuiseră ochii cu întunecimea.

— Sigur, spuse. Sînt lucruri care-și au sorocul lor, de la sine. Rîse iarăși, clătînînd din cap, și în vremea asta îi curgea sîngele. Molly își sfișie o bucată din rochie. Săracii de ei, spuse magicianul. N-au vrut să mă facă pe mine să sufăr, și nici eu n-aș fi vrut să-i rănesc, dacă mi-ar fi fost cu putință. Ne-am tot învîrtit unu-n jurul altuia, și ne tot ceream iertare, unul de la altul, și Haggard zbiera, și eu tot dădeam cu nasu-n ceasul ăsta. Știam bine că nu e ceas adevărat, dar mi se păruse la început real, și nu mai știam ce să cred. Și pe urmă a venit Haggard cu sabia, și m-a lovit cu ea. Își închisese ochii, în vreme ce Molly îi bandaja capul. Haggard, spuse. Aproape că ajunseseam să-mi placă. Și chiar îmi place și acuma. Părea așa de înspăimîntat. Glasurile nelămurite, depărtate, ale regelui și ale oamenilor lui păreau să se audă mai bine.

— Nu înțeleg, spuse prințul Lir. De ce era înspăimîntat – tatăl meu? Ce-a făcut el...? Dar chiar în clipa aceea, dinspre partea cea mai depărtată a ceasului se auzi un chițăit, fără cuvinte, de triumf, și un mare trosnet. Ceața licăritoare se risipi de îndată, și o tăcere neagră se lăsă asupra lor, a tuturor.

— Haggard a sfărîmat ceasul, spuse atunci Schmen- drick. Acuma nu mai avem nici un drum îndărăt, și nici

o altă cale spre afară, decît calea pe care o ia Taurul.

Un vînt încet, gros, începu să se stîrnească.

XIII

Drumul era de ajuns de larg să poată merge toți unul lângă altul, însă cu toate acestea înaintau în șir. Doamna Amalthea mergea înainte, și ea singură își alesese locul în frunte. Prințul Lir, Schmendrick și Molly Grue o urmau, și părul ei le era lanternă, însă ea însăși nu avea nici o lumină să-i arate calea. Cu toate acestea înainta ușor, ca și cum ar mai fi trecut pe acolo.

Unde erau cu adevărat, nu știau. Vîntul înghețat părea real, ca și duhoarea rece care venea odată cu el, iar întunericul îi lăsa să treacă mult mai greu și fără de voie decît o făcuse ceasul mai devreme. Cărarea era destul de aspră ca să le rănească picioarele, și în unele locuri era năpădită de pietre adevărate și de pămîntul care se prăbușise de pe pereții peșterii. Însă cărarea aceasta șerpuia după chipul nefiresc al unui vis: era întortochiată și anevoioasă, revenind mereu asupra ei însăși; și uneori cădea aproape de-a dreptul, năruindu-se, alteori părea să urce puțin; iar alteori cobora în pantă dulce, ca apoi să se întoarcă iarăși să-i ia și pe ei cu ea, și ducîndu-i poate iarăși sub sala cea mare unde regele Haggard se învîrtea, fără îndoială mînios, pe lângă ceasul răsturnat și hîrca înfiorată. Era o vrăjitorie, fără îndoială, se gîndea Schmendrick, și nimic din ce se face prin vrăjitorie nu e adevărat, pînă la urmă. Apoi, însă, mai adăugă în gîndul lui: Dar asta trebuie să fie cea de la urmă. Dacă nu e cea de la urmă, atunci are să fie adevărată.

Pe măsură ce înaintau împleticindu-se anevoios prin întuneric, îi povestea în grabă prințului Lir aventurile prin care trecuseră, începînd cu propria lui poveste atît de ciudată și cu soarta lui și mai ciudată încă; povestindu-i nimicirea Bîlciului din Miez de Noapte și fuga lui împreună cu licorna, continuînd apoi cu întîlnirea lor cu Molly Grue, călătoria spre Hagsgate, și ce le istorisise Drinn despre îndoitul blestem asupra castelului și orașului. Aici se opri, căci în fața lor, dincolo de vorbele acestea, era acum noaptea Taurului Stacojiu; o noapte care avea să se termine, în bine sau în rău, cu putere magică – și cu o fată goală care se zbătea închisă în propriul ei trup ca o vacă înnămolită în nisipuri. Nădăjduia că prințul avea să arate mai mult interes față de nașterea lui eroică decît față de povestea începuturilor Doamnei Amalthea.

Prințul Lir se minuna bănuitor, ceea ce e un lucru de obicei greu de făcut.

— Am știut de foarte multă vreme că regele nu e tatăl meu, spuse el. Dar cu toate acestea m-am străduit cît am putut să fiu fiul lui. Sînt dușmanul oricui complotează împotriva lui, și are să trebuiască mai mult decît neroziile unei băbății ca să mă facă să-i urzesc pieirea. Cît

despre cealaltă chestie, cred că nu mai există licorne, și știu că regele Haggard n-a avut în viața lui o licornă. Cum ar putea cineva care a dat ochii măcar o dată cu o licornă – ca să nu mai vorbim că ar vedea mii din ele la fiecare maree – să fie atât de trist cât e regele Haggard? Păi, eu dacă aș fi văzut-o, măcar o singură dată, apoi niciodată după aceea... Și aici se opri prins într-o încurcătură, căci și el simțea că vorbele lui se îndreaptă către o suferință de care n-ar mai fi izbutit să se elibereze niciodată. Ceafa și umerii lui Molly ascultau cu încordare, dar Doamna Amalthea nu dădea nici un semn dacă auzea și ea ce spuneau cei doi bărbați.

— Și cu toate acestea, regele are undeva în viața lui o bucurie ascunsă, spuse Schmendrick. Cu adevărat, n-ai văzut niciodată o urmă de asemenea bucurie – nu i-ai văzut trecerea în ochii lui? Eu am văzut-o. Gîndește-te o clipă, prințe.

Prințul rămase tăcut, și merse ră înainte, împlîntîndu-se tot mai adînc în întunericul duhnitor. Nu mai puteau să-și dea seama de fiecare dată cînd urcau sau coborau, și nici dacă uneori cărarea nu se încovoia în drumul ei pornind îndărăt, și uneori apropierea rece a unui perete orb le înfiora fața. Nu se auzea nici cel mai mic sunet dinspre Taurul Stacojiu, și nici vreo pîlpîire a luminii lui nefaste; însă cînd Schmendrick își atinge fața umedă, mirosul Taurului i se desprindea de pe degete.

Prințul Lir spuse:

— Uneori, cînd se întorcea din turn, era ceva pe chipul lui. Nu chiar o lumină, ci o limpezime, acum îmi aduc aminte. Am fost și eu copil, și n-am văzut niciodată așa ceva pe fața lui cînd se uita la mine, sau la orice altceva. Și am visat ceva. Mergea foarte încet acum, tîrșîindu-și picioarele. Am visat un vis, de mai multe ori același vis, spuse, cum stăteam la fereastră, în miez de noapte, și-l vedeam pe Taurul Stacojiu, îl vedeam pe Taurul Stacojiu... Nu-și termină spusese.

— Îl vedeai pe Taurul Stacojiu mîinîndu-le pe licorne în mare, spuse Schmendrick. N-a fost un vis. Haggard le stăpînește acum, legănuindu-se din valuri, intrînd iarăși în valuri, și asta numai pentru plăcerea sufletului lui – le are pe toate, mai puțin una. Magicianul respiră adînc. Și aceea una este Doamna Amalthea.

— Da, vorbi prințul Lir. Da. Știu.

Schmendrick se întoarse spre el.

— Ce vrei să spui, că știi? întrebă mînios. Cum ai putea să știi că Doamna Amalthea este o licornă? Ea n-a putut să-ți spună, pentru că nici ea nu-și mai amintește. De cînd ai cucerit-o, nu se mai gîndește decît cum să fie o femeie muritoare. Știa foarte bine că adevărul era tocmai pe dos, dar acum nu-i mai păsa de asta. De unde știi? întrebă iarăși.

Prințul Lir se opri din mers și se întoarse cu fața spre el. Era prea

întuneric ca Schmendrick să vadă altceva decît lucirea rece, lăptoasă, acolo unde erau ochii mari deschiși ai celuiilalt.

— N-am știut ce-i ea cu adevărat pînă acum, spuse. Dar am știut din clipa cînd am văzut-o pentru prima dată că era ceva mai mult decît vedeam cu ochii mei. Licornă, sirenă, lamie, vrăjitoare, gorgonă – nici un nume pe care i l-ai da tu nu m-ar surprinde, și nu m-ar speria. Eu iubesc ce iubesc.

— E frumos ce spui tu, spuse Schmendrick. Dar cînd am s-o preschimb iarăși în ce era înainte, în eul ei adevărat, ca să se poată lupta cu Taurul Stacojiu să le elibereze pe cele din neamul ei...

— Ce iubesc eu, iubesc cu adevărat, repetă ferm prințul Lir. Tu nu ai putere asupra ce e cu adevărat important.

Înainte ca magicianul să-i fi putut răspunde, Doamna Amalthea se opri înaintea ei, deși nici unul din ei nici n-o văzuse și nici n-o auzise întorcîndu-se pe coridorul întunecat. În întuneric, scînteia și tremura ca o apă curgătoare. Spuse:

— Eu nu mai merg mai departe.

Ea îi vorbise prințului, însă îi răspunse Schmendrick:

— N-ai de ales. Nu putem decît să mergem înainte. Molly Grue se apropie și ea: un ochi neliniștit, și licărirea palidă a unui obraz. Magicianul spuse iarăși: Nu putem face altceva decît să mergem înainte.

Doamna Amalthea nu-și întoarse fața spre el.

— Nu trebuie să mă preschimbe iar, îi spuse ea prințului Lir. Nu-l lăsa să-și mai încerce vrăjile pe mine. Taurului nu-i pasă de ființe omenești – am putea să trecem pe lîngă el, să ieșim afară. Taurul o vrea pe licornă. Spune-i să nu mă preschimbe în licornă.

Prințul Lir își frîngea degetele pînă îi trosniră. Schmendrick spuse:

— E adevărat. Am putea foarte bine să-i scăpăm Taurului Stacojiu chiar și acum, așa cum am mai scăpat și înainte. Dar dacă facem asta, n-are să mai fie niciodată un alt prilej. Toate licornele din lume au să rămînă captivatele lui pentru veșnicie, toate afară de una, și ea are să moară. Are să îmbătrînească și are să moară.

— Toate lucrurile mor, spuse ea, vorbindu-i și acum numai prințului Lir. E bine că toate mor. Și eu vreau să mor cînd o să mori tu. Nu-l lăsa să mă vrăjească, nu-l lăsa să mă facă nemuritoare. Eu nu sînt licornă, nu sînt făptură magică. Sînt ființă omenească și te iubesc.

El îi răspunse, cu blîndețe:

— Nu prea știu multe despre farmece, decît cum să fac să le destram. Dar știu că pînă și cei mai mari vrăjitori sînt fără putere împotriva a două ființe care rămîn alături una de alta – și acesta de aici e doar sărmanul Schmendrick, la urma urmei. Să nu-ți fie frică, să nu-ți fie frică de nimic. Orice ai fi fost în trecut, acum ești a mea. Și eu pot să te țin aici.

Ea se întoarce în sfârșit să-l privească pe magician, și chiar și prin întuneric, el îi simțea spaima în ochi.

— Nu, spuse ea. Nu, nu sîntem destul de puternici. El are să mă preschimbe, și orice s-ar mai întîmpla după aceea, tu și cu mine ne vom pierde unul de altul. N-am să te mai iubesc atunci cînd am să fiu licornă, și tu ai să mă iubești numai pentru că n-ai să poți altfel. Eu am să fiu mai frumoasă decît orice pe lumea asta, și am să trăiesc veșnic.

Schmendrick încercă să spună ceva, însă sunetul vocii lui o făcu să se încovoae ca flacăra unei lumînări.

— Nu vreau. Nu vreau să se întîmple asta. Privea acum de la unul la altul, de la prinț la magician, stăpînindu-și vocea cu greutate, ca și cum ar fi încercat să apropie marginile unei răni. Spuse: Dacă mai rămîne o singură clipă de iubire cînd el mă preschimbă, tu ai să știi, căci am să-l las pe Taurul Stacojiu să mă împingă în mare, alături de celelalte. Și atunci, în sfârșit, am să fiu aproape de tine.

— Dar nu e nici o nevoie de așa ceva. Schmendrick vorbea pe un ton ușuratec, încercînd să se facă singur să rîdă. Nu cred c-aș putea să te preschimb la loc în ce-ai fost, chiar dacă-ai vrea tu. Nikos însuși n-a reușit să schimbe o ființă omenească într-o licornă – și tu acum ești cu totul și cu totul omenească. Poți să trăiești iubirea, și spaima, poți să oprești unele lucruri să se întîmple, să și răspunzi față de felul în care se întîmplă. Să lăsăm atunci să se termine toate, să se încheie aici căutarea ta. Crezi că pierde ceva lumea dacă nu mai sînt licorne, și că pe lume ar fi mai bine dacă licornele ar începe să alerge iarăși prin păduri și cîmpii? O singură femeie bună mai mult pe lume face mai mult decît orice singură licornă care s-a dus. Să se termine toate. Mărită-te cu prințul, și n-aveți dedt să trăiți fericiți după asta.

Coridorul peșterii părea să se facă tot mai luminos, și Schmendrick își închipui deodată că Taurul Stacojiu se furișase către ei, cu precauții grotești, așezîndu-și copitele cu gingășie, ca bîtlanii. Licărirea subțirică a pomeților lui Molly Grue se stinse, cînd își întoarce fața de la Schmendrick.

— Da, spuse Doamna Amalthea, asta este dorința mea.

Însă în același moment prințul Lir spuse:

— Nu. Vorbele țîșniseră din el ca un strănut, pe neașteptate, ieșind la iveală ca un schelălăit întrebător – vocea unui tînr prostănac, pe care îl apăsa, dincolo de puțința de a-i face față, o vinovăție bogată, grozavă. Nu, repetă el, și de data aceasta cuvintele lui sunau într-o altfel de voce, vocea unui rege; nu a lui Haggard, ci a unui rege a cărui suferință nu venea din ceea ce nu avea, ci din ceea ce știa că nu poate da. Doamna mea, spuse, eu sînt un erou. E o vocație și asta, nimic mai mult, cum ar fi să fii țesător ori berar, și ca orice vocație își are și ea ascunzișurile, ocolișurile, micile ei artificii. Sînt feluri știute

în care poți să cunoști vrăjitoarele, și poți să deosebești firele de apă otrăvite; sînt părțile slabe pe care le au toți balaurii, și unele ghicitori mai ascunse pe care ucigașii năimiți știu să ți le spună cînd îți ies în față. Însă adevărata taină, atunci cînd ești un erou, este să știi cum se urmează lucrurile unul altuia. Porcarul nu poate să se socotească logodit cu prințesa chiar de cînd pleacă în călătoria sa, și nici băiețașul nu poate să ajungă să bată în ușa vrăjitoarei, atunci cînd vrăjitoarea e plecată și ea în vacanță. Unchiul cel rău nu poate fi demascat și nimicit, pînă cînd n-a apucat să facă o faptă rea. Lucrurile în basme trebuie să se întîmple atunci cînd le vine vremea să se întîmple. Căutările astea eroice nu pot fi părăsite, pur și simplu; profețiile nu le poți lăsa să putrezească precum niște fructe pe care n-ai vrut să le culegi; licomele pot să meargă în drumul lor multă vreme, fără să fie apărute de nimeni, dar nu totdeauna. Sfirșitul acesta fericit, vezi, nu poate veni chiar la mijlocul povestirii.

Doamna Amalthea nu-i răspunse. Schmendrick întrebă:

— Și de ce nu? Cine spune că nu?

— Eroii o spun, răspunse prințul Lir, trist. Eroii știu că se termină totul cum trebuie, că poveștile au sfîrșit frumos – eroii știu că unele lucruri sînt mai bune decît altele. Tîmplarii cunosc scîndurile care au noduri, și cele care se dau bine la rindea. Își întinse mîinile către Doamna Amalthea și făcu un pas către ea. Ea nu se trase îndărăt din fața lui, și nici nu-și întoarse fața; la drept vorbind, își ridică și mai mult fața spre el, și prințul fu cel care își întoarse fața dinspre ea. Tu m-ai învățat pe mine, spuse. N-am putut niciodată să te privesc fără să văd cu ce duioșie se strînge lumea laolaltă, sau fără să simt durere pentru destrămarea ei. Am ajuns erou ca să te slujesc pe tine, și tot ceea ce se leagă de tine. Și, de asemenea, ca să încep să știu cum să stau de vorbă cu tine. Însă Doamna Amalthea nu-i mai spuse nici un cuvînt.

O paloare albă ca lutul începea să se ridice în peșteră. Acum se puteau vedea limpede unul pe altul, și fiecare din ei era cu chipul tras și schimbat de teamă. Chiar și frumusețea Doamnei Amalthea secase sub luminiscența aceea posomorîtă, înfometată. Părea mai muritoare decît oricare din ceilalți trei alături de ea.

— Vine Taurul, spuse prințul Lir.

Se întoarse și o porni pe coridor, cu pașii hotărîți, îndrăzneți, ai unui erou. Doamna Amalthea îl urmă, pășind ușor și mîndru cum știu prințesele să pășească. Molly Grue se ținea cît mai aproape de magician, atingîndu-i mîna, așa cum se obișnuise să atingă licorna, atunci cînd se simțea singură. El îi surîse, privind-o dintr-o parte, și părea mulțumit de sine însuși.

Molly spuse:

— Las-o așa cum e. Las-o neschimbată.

— Asta spune-i-o lui Lir, îi răspunse el vesel. Eu am spus că ordinea-i totul? Eu am spus că ea trebuie să-l înfrunte pe Taurul Stacojiu pentru că așa are să fie mai bine și mai potrivit? Pe mine nu mă interesează evadările astea cuvenite, și nici sfârșiturile fericite aranjate dinainte. Nu sînt Lir.

— Dar tu l-ai făcut să încerce asta, spuse ea. Știi bine că tot ce-și dorește mai mult pe lume e ca ea să renunțe la căutarea ei, să rămînă cu el. Și ar fi făcut-o, numai că tu i-ai amintit că e un erou, și acum trebuie să facă ce fac eroii. El o iubește, și tu l-ai înșelat.

— Eu, deloc, spuse Schmendrick. Taci acum, că te aude.

Molly se simți amețită, prostită deodată de apropierea Taurului. Luminiscența și duhoarea se făcuseră o mare greoaie, bolnavă, în care plutea și ea, asemenea licornelor, fără de speranță și eternă. Cărarea începuse să coboare, spre lumina tot mai densă și greoaie, și mult mai înaintea prințul Lir și Doamna Amalthea înaintau spre sfârșitul lor, la fel de liniștiți ca și lumînările care-și ardeau trupul. Molly Grue pufni înăbușit. Și începu să vorbească:

— Știu și de ce ai făcut-o. Nici tu nu poți să redevii muritor, decît dacă o preschimbi pe ea cum a fost. Nu-i așa? Nici nu-ți pasă ce se întîmplă cu ea, sau cu oricare din ceilalți, numai dacă poți tu să ajungi, în sfîrșit, vrăjitor adevărat. Nu-i așa? Ei bine, n-ai să fii vrăjitor adevărat, chiar dacă l-ai preschimba pe Taur într-un broscoi, pentru că asta nu e altceva decît tot vrăjitorie ieftină. Nu-ți pasă de nimic altceva decît de puterea ta magică – și ce fel de vrăjitor e ăsta? Schmendrick, uite, nu mă simt bine deloc, trebuie să mă așez jos undeva.

Probabil că Schmendrick o duse o vreme în brațe, căci era sigură că nu mai mersese un timp pe picioarele ei, și ochii lui verzi îi ardeau zumzînd în cap.

— E-adevărat. Nimic nu are însemnătate pentru mine, decît puterea magică. Le-aș mîna și pe licorne în mare pentru regele Haggard, dacă în felul acesta mi-aș spori puterile măcar cu o iotă. E adevărat. Eu nu am nici un fel de sinceritate, și nici un fel de credință. Nu am decît credința în magie. Vocea îi era aspră și tristă.

— Cu adevărat? întrebă ea, legănîndu-se în vîrtejul spaimei lui, privind cum i se risipește strălucirea. Groaznic. Era zguduită. Cu adevărat, așa ești?

— Nu, îi răspunse, atunci, sau mai tîrziu. Nu, nu e adevărat. Cum aș putea să fiu astfel, și totuși să sufăr atîta? Pe urmă spuse: Molly, acum trebuie să mergi pe picioarele tale. E aici. E aici.

Întîi și întîi Molly văzu coarnele. Lumina lor o făcu să-și acopere fața, însă coarnele palide o izbeau amarnic prin palme și pleoape, pînă dincolo de gîndurile care-i stăteau în ochi. Îi văzu pe prințul Lir și pe Doamna Amalthea opriți în picioare, în fața coarnelor, în timp ce focul

înfloreau pe pereții peșterii și izvora tot mai sus spre întunecimea fără acoperământ. Prințul Lir își trăsesese sabia din teacă, însă sabia îi arse în mâini, și o lăsă să cadă, și ea se topi ca o bucată de ghiață. Taurul Stacojiu izbi din copite, și toți cei din jur se prăbușiră la pământ.

Schmendrick se gândise că avea să-l găsească pe Taur așteptându-i în vizuina lui, sau într-un loc destul de larg în care să se poată înfrunta în luptă. Însă Taurul se furișase tăcut pe coridor, să le iasă în întâmpinare, și acum le ședea înaintea, nu numai acoperind toată lărgimea coridorului de la un perete al peșterii la altul, amîndouă arzînd, ci părănd să fi intrat chiar în pereți, și dincolo. Încovoiindu-se în toate cele ce le erau în față, acum și totdeauna. Și nu era un miraj, ci Taurul Stacojiu, aburind, amușinînd, clătînîndu-și căpățîna oarbă. Fălcile îi clămpăneau peste aburul răsuflării, cu un icnet înspăimîntător.

Acum, acum e vremea, fie că am să năruiesc totul, fie că am să săvîrșesc un bine. Acesta e sfîrșitul. Magicianul se ridică încet pe picioare, îndreptîndu-și trupul, ignorîndu-l pe Taur, ascultînd numai ce-i spunea propria lui ființă, închisă în sine ca într-o scoică. Însă nici o putere nu-i vorbea, nu se clintea în el; nu auzea nimic, decît goliciunea depărtată, subțire, uruitoare, sunîndu-i în urechi; așa cum regele Haggard trebuie să și-o fi auzit pe a lui, treaz sau dormind; și nici un fel de alt sunet. Nu are să mai coboare peste mine. Nikos nu a avut dreptate. Eu sînt întocmai ceea ce par.

Doamna Amalthea se trăsesese înapoi cu un pas din fața Taurului, însă nu mai mult, și îl privea liniștită, pe cînd el frămînta pămîntul cu copita și scotea pufnituri mari, tunătoare, ploioase prin nările uriașe. Taurul părea încurcat în fața ei, aproape pierdut. Nu mugi. Doamna Amalthea îi făcea față, dreaptă, cu capul răsturnat puțin pe spate, să-l vadă pe de-a întregul. Fără să-și mai întoarcă fața, își întinse doar o mîna să caute mîna prințului Lir.

Foarte bine. Foarte bine. Nu pot să fac nimic, și-mi pare mai bine așa. Taurul are s-o lase să treacă, și ea are să plece cu Lir. E cel mai bun lucru care se poate întîmpla. Îmi pare rău numai de licorne. Prințul nu băgase încă de seamă că ea întinsese mîna spre el, însă într-o clipă avea să-și întoarcă ochii, să o vadă, să o atingă pentru înfrîna oară. El n-are să știe niciodată ce i-a dat ea cu adevărat, dar la drept vorbind nici ea n-are să știe. Taurul Stacojiu își plecă atunci capul și se năpusti spre ei.

Venea fără nici o tresărire care să-i fi anunțat zbucnirea, și fără vreun sunet, în afară de tunetul copitelor; și dacă ar fi vrut i-ar fi strivit pe toți patru din prima lui năvală tăcută. Însă le îngădui să se risipească în fața lui, să se tragă în pereții zbîrciți de piatră; și trecu fără să-i atingă, deși ar fi putut să-i smulgă cu coarnele din ascunzișurile lor găunoase în pereți ca pe niște flori de stîncă. Suplu ca

flacăra, se întoarse acolo unde nu era nici un loc să se întoarcă, și se năpusti din nou spre ei, cu botul aproape atingînd pămîntul, și gîtul unduindu-i ca un val. Și de abia atunci mugii.

Ei fugiră, și Taurul îi urmări; nu la fel de grabnic cum năvălise asupra-le, dar destul de iute să-i facă pe fiecare să se simtă singur, înspăimîntat în întunericul de spaimă. Pămîntul se smucea sub picioarele lor, și știau că țipă de frică, însă nici ei nu se auzeau pe ei înșiși. Fiecare muget al Taurului Stacojiu năruia bucăți uriașe de pămînt și de pietre care se prăvăleau asupra lor; și ei se luptau mai departe să fugă, asemenea unor insecte înfrînte, și Taurul venea după ei. Peste mugetul lui turbat, mai auzeau alt sunet, geamătul adînc al castelului însuși pe cînd se zbuciuma din rădăcini, fluturînd ca un stindard în vîntul mîniei sale. Și foarte slab, simțiră venind prin coridor mirosul mării.

El știe, știe! O dată l-am păcălit, dar acum nu mai pot. Femeie sau licornă, de data asta are s-o urmărească pînă în valurile mării, așa cum i s-a poruncit s-o facă, și nici o vrajă de a mea n-are să-l mai abată. Haggard a cîștigat.

Acestea erau gîndurile magicianului în vreme ce fugea mai departe și, pentru prima dată în viața lui lungă și ciudată, speranța îl părăsi cu totul. Drumul se lărgise deodată și răzbiră într-un fel de grotă care nu putea fi altceva decît vizuina Taurului. Duhoarea somnului său era atît de deasă și de veche aici, încît dobîndise un fel de dulceăță scîrbavnică; și peștera se întuneca roșatică, sîngerie, ca și cum luminescența aceasta i s-ar fi jupuit de pe pereții de stîncă și s-ar fi încrustat pe alocuri prin crăpături și adîncituri. Dincolo se deschidea iarăși tunelul, și licărirea posomorîtă a apei izbindu-se de stînci.

Doamna Amalthea căzu deodată, la fel de fără speranță să se mai ridice vreodată, cum se frînge o floare. Schmendrick sări într-o parte, rotindu-se în fugă s-o tragă pe Molly Grue cu el. Se izbiră cu toată puterea de un perete frînt de stîncă, și se ghemuiră acolo în vreme ce Taurul Stacojiu trecu ca o furtună fără să-și abată coarnele spre ei. Se opri însă între un salt și celălalt; și tăcerea neașteptată – întreruptă doar de suflarea Taurului și de foșnetul depărtat al mării – ar fi fost absurdă, dacă nu i-ai fi știut cauza.

Ea se prăbuși pe o parte, cu un picior încovoiat sub greutatea trupului. Se mișcă încet, dar fără să scoată vreun sunet. Prințul Lir se opri, înalt, în picioare, între trupul fetei și Taur, fără arme, dar cu brațele ridicate ca și cum ar mai fi ținut în ele o sabie și un scut. Și încă o dată, în noaptea fără sfîrșit, prințul spuse: Nu.

Părea neînsemnat și prostesc, și te așteptai să-l vezi pe dată strivit sub copitele fiarei. Taurul Stacojiu nici nu putea să-l vadă, și l-ar fi nimicit chiar fără să-și fi dat seama că i se opri în drum. Uimire, și multă iubire, și o mare suferință îl cutremurară pe Schmendrick

magicianul atunci, și îl năpădiră pe dinăuntru, cuprinzându-l cu totul, cuprinzându-l pînă cînd se simți însuflețit și revărsîndu-se într-un șuvoi unde nu tremurau nici unul din aceste simțăminte. Nici nu credea, însă îl năpădiră deodată, așa cum îl mai luaseră în stăpînire de două ori înainte pînă atunci, ca apoi să-l lase mai gol decît fusese vreodată. De data aceasta era în el prea mult să mai poată ține în sine totul: i se revărsa prin piele, izvorîndu-i prin degetele de la mîini și picioare, țîșnindu-i prin ochi, prin păr și prin adînciturile umerilor. Era prea mult să mai poată ține în el, prea mult să mai poată face ceva cu ceea ce era în el; și simțea că plînge, suferind ca de o foame de nesăturat. Se gîndi, sau spuse, sau cîntă: Nici n-am știut că eram atît de gol, ca să pot fi deodată atît de plin.

Doamna Amalthea zăcea mai departe, acolo unde căzuse, deși acum încerca să se ridice, iar prințul Lir o păzea încă, ridicîndu-și mîinile goale împotriva formei uriașe care îl cuprindea deasupra, din toate părțile. Vîrfurile limbii prințului se zărea printr-un colț al gurii, făcîndu-l să semene cu un copil care se străduiește să înțeleagă ceva. Mulți ani mai tîrziu, cînd numele lui Schmendrick ajunsese mai mare decît al lui Nikos și cînd cele mai mari decît simple vrăji se destrămau la auzul sunetului său, nu avea niciodată să mai poată face vreo vrajă, nici cea mai mărunță, fără să-l vadă în față pe prințul Lir, cu ochii pieziși din pricina strălucirii care-i zbucnise în față și cu vîrfurile limbii arătîndu-i-se printre dinți.

Taurul Stacojiu izbi încă o dată din copite, și prințul Lir căzu cu fața la pămînt, și se ridică însîngerat tot. Mugetul Taurului reîncepu, și capul umflat și orb se plecă, năruindu-se ca un taler al soartei. Inima neînfricată a lui Lir atîrnă o clipă între coarnele palide, ca și cum ar fi picurat de vîrfurile lor, și el însuși păru strivit, risipit; gura i se strîmbase puțin, dar nu se clinti din loc. Mugetul Taurului crescuse și mai mult cînd își aplecă de tot capul.

Atunci Schmendrick păși înainte și spuse cîteva cuvinte. Erau niște cuvinte scurte, obișnuite, prin nimic deosebindu-se, nici prin melodie, nici prin asprime, și nici Schmendrick nu și le auzi prin răgetul cumplit al Taurului Stacojiu. Însă știa ce însemnau, și știa și cum trebuia să le spună, și știa că le-ar mai fi putut spune iarăși dacă ar fi vrut, în același chip sau în vreun alt fel. Acum le spuse încet și cu bucurie, și atunci cînd le rosti își simți nemurirea căzîndu-i de pe trup ca o armură, sau ca un giulgiu.

La primul cuvînt, Doamna Amalthea scoase un țipăt subțire, amar. Își întinse iarăși mîinile către prințul Lir, însă el era cu spatele spre ea, apărînd-o de Taur, și n-o auzi. Molly Grue – și inima îi era bolnavă – îl apucă pe Schmendrick de braț, însă magicianul își rostea mai departe vraja. Și totuși, chiar și atunci cînd minunea înflori în locul unde fusese ea – albă ca marea, albă ca marea, și la fel de nemărginit de

frumoasă cînt era de puternic Taurul – Doamna Amalthea se mai agăța de ea însăși o clipă încă. Nu mai era acolo acum, și totuși fața îi mai plutea prin aer, ca o suflare prin lumina rece, urît mirositoare.

Ar fi fost mai bine dacă prințul Lir nu s-ar fi întors către ea pînă cînd ea nu pierise cu totul, dar își roti într-acolo trupul. Și o văzu pe licornă, și licorna străluci în el ca într-o oglindă; însă el pe cealaltă o striga – pe cea pierdută, aruncată în lături, pe Doamna Amalthea. Glasul lui îi aduse sfîrșitul; ea dispăru cînd el îi strigă numele, ca și cum l-ar fi vestit cocoșul în zori.

Lucrurile se petrecură și repede și încet, așa cum se înfăptuiesc în vis, unde la drept vorbind totul e deopotrivă. Licorna sătea nemișcată cu totul, privind către ei cu ochii pierduți, din altă lume. Părea și mai frumoasă decît își amintea Schmendrick, căci nimeni nu poate ține multă vreme minte o licornă; și cu toate acestea nu era așa cum fusese, după cum nici el nu era la fel cu cel dinainte. Molly Grue făcu un pas spre ea, vorbindu-i cu voce înceată, proteste, însă licorna nu dădu nici un semn că ar fi recunoscut-o. Cornul ei minunat rămase posomorît și mat ca ploaia.

Cu un muget care făcu pereții vizuinii sale să scoată ecou mare și să se crape ca un cort de bîlci, Taurul Stacojiu se năpusti către ea a doua oară. Licorna străbătu în fugă peștera și pieri în întuneric. Prințul Lir, cînd se întorsese către ea, făcuse un pas într-o parte, și pînă să se fi putut mișca iarăși, fuga Taurului urmărind-o îl strivi la pămînt, amețindu-l, lăsîndu-l cu gura deschisă.

Molly ar fi vrut să se apropie de el, dar Schmendrick o apucă de braț și o trase cu sine după Taur și după licornă. Nici unul nu se vedea, însă coridorul în stîncă tuna încă de ecoul pașilor lor. Amețită, buimacă, Molly se împleticea alături de străinul încrîncenat care nu voia nici s-o lase să cadă locului la pămînt, și nici să-și încetinească pașii. Deasupra capului ei, pretutindeni în jur, simțea castelul gemînd, trosnind în stîncă asemenea unui dinte care se desprinde din gingie. Poemul vrăjitoarei îi cîntă în amintire, fără melodie, iarăși și iarăși:

„Și doar cineva din oraș, de aici, iată,
Poate să năruie castelul vreodată.”

Și deodată se ivi nisipul încetinindu-le pașii, și mirosul mării – rece ca și celălalt miros, dar atît de bun, atît de prietenos încît amîndoi se opriră din fugă și se auziră rîzînd în hohote. Deasupra lor, pe stînci, castelul regelui Haggard creștea către un cer de dimineată, cenușiu-verde, împrôscat cu nouri subțiri, lăptoși. Molly era sigură că regele însuși îi pîndea de undeva, dintr-unul din turnurile lui tremurate, dar de văzut nu-l vedea. Cîteva stele mai fluturau pe cerul greu, albastru, deasupra apei. Valurile băteau, și faleza stearpă avea o lucire cenușie,

umedă, ca o scoică bălțată, însă departe, jos pe țărm, marea se încovoia ca un arc, și Molly știu atunci că fluxul se terminase.

Licorna și Taurul Stacojiu își făceau față unul altuia în arcuirea falezei, iar licorna era cu spatele către mare. Taurul înainta încet, fără să se arunce asupra ei, dar împingînd-o, cu blîndețe aproape, spre apă, fără s-o atingă. Ea nu se împotriva. Cornul îi era întunecat și își plecase capul, și Taurul o stăpînea tot atît de desăvîrșit cum o stăpînise pe cîmpia de la Hagsgate, înainte ca ea să fi devenit Doamna Amalthea. Ar fi putut fi aceeași zi de atunci, aceiași zori, decît că acum erau în fața mării.

Și cu toate acestea nu era înfrîntă pe de-a-ntregul. Se dădu înapoi, pînă cînd una din copitele din spate atinse apa mării. Atunci zvîcni prin focul mocnit și posomorît al Taurului Stacojiu și fugi de-a lungul țărmului: atît de iute și de ușoară încît suflul fugii îi spulbera urmele pașilor în nisip. Taurul porni după ea.

— Fă ceva, spuse o voce spartă alături de Schmendrick, așa cum de demult, de demult, mai spusese și Molly. Prințul Lir era acum în spatele lui, cu fața însîngerată și ochi de nebun. Arăta întocmai ca regele Haggard. Fă ceva, spuse. Tu ai putere. Tu ai schimbat-o iar în licornă – fă ceva acum s-o salvezi. Te omor dacă nu faci ceva. Își ridica spre magician mîinile goale.

— Nu pot, îi răspunse Schmendrick, încet. Nici toată puterea magică din lume n-o mai poate ajuta acum. Dacă nu se luptă cu el, trebuie să intre și ea în mare laolaltă cu celelalte. Nici vraja și nici crima n-o pot ajuta.

Molly auzea valuri mici spărgîndu-se pe nisipul țărmului – marea reîncepuse. Nu vedea licornele năvălind din apă, deși se uita după ele, deși dorea să le vadă apărînd. Adică, să fi fost prea tîrziu? S-ar fi putut să se fi dus cu valurile în reflux, în largul mării, pînă unde nu mai ajung corăbiile, temîndu-se de monștri și șerpai de mare, de ierburile de mare care alunecă din loc în loc și trag la fund tot ce se agață de ele? Atunci, n-avea să le mai găsească niciodată. Și ea are să rămînă cu mine?

— Atunci, la ce mai e bună puterea magică? întrebă tulburat prințul Lir. La ce mai servește vrăjitoria dacă nu poate salva pe o licornă? Își încheștase mîna de umărul magicianului, să nu cadă.

Schmendrick nu-și întoarse capul spre el. Cu o urmă de ironie tristă în voce, spuse:

— Pentru asta există eroii.

Pe licornă n-o mai vedeau acum, dincolo de trupul uriaș al Taurului; însă deodată se întoarse pe propriile ei urme și zbură pe țărm către ei. Orb și răbdător ca și marea, Taurul Stacojiu o urma, și copitele lui lăsau gropi adînci în nisipul umed. Fum și flacăra, valuri spulberate și vînt furtunos, veneau amîndoi, unul după altul, și nici unul nu se

depărta prea mult de celălalt, iar prințul Lir scoase un scîncet mic să arate că a înțeles.

— Da, firește, spuse. Tocmai, pentru asta există eroii. Vrajitorii nu izbutesc să schimbe nimic, așa că spun și ei că nimic nu se schimbă, dar eroii sînt făcuți să moară pentru licorne. Își luă mîna de pe umărul lui Schmendrick, surîzînd gîndurilor sale.

— E un sofism mare în raționamentul tău, începu indignat Schmendrick, însă prințul nu mai auzi care era sofismul.

Licorna fulgeră pe lîngă ei – răsuflarea îi țîșnea albastruie și albă, și își ținea capul prea sus – iar prințul Lir sări deodată în calea Taurului. O clipă, dispăru cu totul, ca o pană într-o flacăra. Taurul năvăli peste el, lăsîndu-l întins la pămînt. Rămăsese cu un obraz înfipt prea adînc în nisip, și un picior îi mai zvîcni izbind aerul de trei ori înainte de a cădea nemișcat la pămînt.

Se prăbușise fără să scoată un strigăt, și Schmendrick și Molly rămăseseră la fel de amuțiți ca și el, însă licorna își întoarse capul. Taurul Stacojiu se opri cînd se opri ea, și se roti pe loc, s-o împingă iarăși între el și mare. Își reîncepu pașii gingași, ca de dans, însă ar fi putut tot atît de bine să danseze în fața unei păsări, căci licorna nu-i dădea nici o atenție. Rămăsese nemișcată, privind trupul răsucit la pămînt al prințului Lir.

Mareea venea mugind acum, și țărmul se făcuse mai îngust cu o fișie. În lumina tot mai limpede a zorilor, se deslușeau moluște și fete-ale-mării prelingîndu-se din valuri, însă Molly Grue nu vedea nici o altă licornă, decît pe a ei. Deasupra castelului, cerul era stacojiu și, pe turnul cel mai înalt, regele Haggard se înălța, limpede conturat și negru ca un pom pe vreme de iarnă. Molly îi vedea și tăietura dreaptă a gurii, și unghiile înnegrindu-i-se pe cînd și le încheșta pe parapet. Însă castelul nu se mai putea prăbuși acum. Numai Lir l-ar fi putut face să se năruie.

Deodată licorna țipă. Țipătul ei nu semăna deloc cu clinchetul ca de clopoței în chemare cu care-l întîmpinase pentru întîia oară pe Taurul Stacojiu; era un geamăt urît, spart, de durere și de suferința despărțirii, dar și de mînie, cum nu mai scosese niciodată vreo făptură nemuritoare. Castelul se zgudui din temelii, și regele Haggard se trase îndărăt acoperindu-și fața cu brațul. Taurul Stacojiu șovăi, mișcîndu-și pe loc copitele prin nisip, coborîndu-și capul cu îndoială.

Licorna țipă iarăși și se ridică în două picioare, ca un paloș. Unduirea dulce a trupului vietății o făcu pe Molly să-și închidă ochii, însă îi deschise iarăși, la timp s-o vadă pe licornă sărind spre Taurul Stacojiu, și pe Taur cum se smucește în lături din drumul ei. Cornul licornei era aprins iarăși, arzînd și înfiorîndu-se ca un fluture.

Și iarăși se năpusti spre Taur, și iarăși Taurul se trase la o parte, greoi și neînțeleghător, dar tot iute ca un pește. Coarnele lui erau de

culoarea și întru asemănarea fulgerului, și cea mai mică zvîcnire a capului lui greoi o făcea pe licornă să se împleticească; însă el se trăgea mereu înapoi, îndreptîndu-se acum cu spatele către țărîm, așa cum făcuse ea mai devreme. Licorna se năpustea mereu după el, smucindu-și cornul, să-l ucidă, însă nu putea să-l atingă. Părea că se străduie să înjunghie o umbră, sau o amintire.

Și astfel Taurul Stacojiu se trăgea îndărăt, fără să primească lupta, pînă cînd ea îl împinse la marginea liniei valurilor. Acolo el se opri, și valurile mici îi împrejmuiau copitele, iar nisipul se învoldura printre ele. Nu voia nici să se lupte și nici să fugă mai departe, și atunci ea știu că n-avea să poată să-l înfrîngă niciodată. Se pregăti totuși pentru un alt zvîcnet, și în vremea aceasta Taurul mugea încet, minunîndu-se, din gîtlej.

Pentru Molly Grue lumea rămase nemișcată în clipa aceea de sticlă. Ca și cum ar fi stat pe un turn mai înalt decît cel al regelui Haggard, își plecă ochii spre o fișie de stîncă, unde un bărbat și o femeie, micuți ca niște jucării, priveau cu ochi încruntați la un taur de lut și la o licornă micuță de ivory. Jucării părăsite – mai era și altă păpușă, pe jumătate îngropată în nisip; și un castel de nisip cu un rege subțire ca un bețișor proptit într-un turn înclinat. Mareea avea să le șteargă pe toate într-o clipă, să nu mai rămînă nimic decît păsările istovite de pe plajă, sărind de colo-colo în cercuri.

Atunci Schmendrick, alături de ea, o zgudui deodată de braț, chemînd-o: „Molly!“ Departe, din larg, veneau valuri lungi: talazuri prelungi, grele, încrețindu-se albe pe deasupra inimilor lor verzi; destrămîndu-se în fum, pe nisipuri și pe stîncile înverzite, rîcîind țărîmul cu foșnete de foc. Păsările se ridicară în zbor cu țipete sparte, și spaima lor stridentă se pierdea în plînsul valurilor ca niște ace risipite pe apă.

Și în albul lor, din albul lor, înflorind pe apele zdrențuite, cu trupurile arcuindu-li-se în adînciturile străbătute de vine ale valurilor, cu coamele și cozile și bărbuțele fragile ale unicornilor arzînd în lumina soarelui, cu ochii întunecați și înstelați de juvaere ca și marea adîncă – și coarnele scînteind, cu strălucirea de scoică a fiecărui corn! Cornul fiecăruia venea rostogolindu-se pe valuri ca și catargele bătute în curcubeie ale unor corăbii de argint.

Însă nu îndrăzneau să urce pe țărîm, cîtă vreme Taurul Stacojiu era acolo. Se rostogoleau în valuri și se roteau unde erau apele mai puțin adînci, zvîcnind laolaltă nebunește, ca niște pești speriați cînd se ridică spre suprafață plasele; nu mai erau acum în maree, îi scăpau. Sute, veneau cu fiecare creștere a talazurilor și se izbeau de celelalte care se luptau să nu se lase împinse pe țărîm, și fiecare la rîndul lor se lupta, cabrîndu-se, împleticindu-se, întinzîndu-și gîturile lungi, cețoase, de departe, din spate.

Licornă își coborî capul o ultimă oară și se mai aruncă o dată spre Taurul Stacojiu. Dacă el ar fi fost un trup adevărat sau o stafie vîntoasă, lovitura ei l-ar fi sfîrtecat ca pe un fruct putred. Însă el se întoarse, fără s-o ia în seamă, și păși încet în mare. Licornele din valuri zburară înnebunate din lături, să-l lase să treacă; se zbăteau și zvîcneau în apa spulberată, prefăcînd-o într-o ceață rotitoare pe care cornul fiecăreia din ele o schimba în curcubeu; însă pe țarm, și pînă în susul stîncilor, și în lung și în lat în regatul lui Haggard, pămîntul suspină ușurat de povara taurului.

El păși în apă mult timp înainte de a începe să înoate. Valurile cele mai uriașe nu-i ajungeau mai sus de crupă, și fluxul înfricoșat se trăgea în lături din jurul lui. Dar cînd, în sfîrșit, se lăsă în apă cu totul, atunci o mare zbucnire a mării i se ridică în spate: o năvală verde și neagră, adîncă, și netedă, și aspră ca și vîntul. Ea se strînse laolaltă în tăcere, înfoindu-se de la o zare la alta, pînă cînd o clipă ascunse cu totul umerii cocoșați și spatele arcuit al Taurului Stacojiu. Schmendrick ridică de la pămînt leșul prințului și, trăgînd-o cu el pe Molly, fugiră de acolo pînă cînd stîncile abrupte îi opriră. Valul căzu în jurul lor ca o izbucnire umedă de lanțuri.

Și atunci licornele ieșiră din mare.

Molly nici nu le văzu limpede – erau ca o lumină zvîcnind către ea și ca un plînset care-i luă ochii. Era destul de înțeleaptă să știe că nici o ființă muritoare nu era făcută să vadă toate licornele de pe lume, și deci încercă s-o găsească numai pe licorna ei și s-o privească numai pe ea. Dar erau prea multe, și prea frumoase. Oarbă ca și Taurul, păși să le iasă în întîmpinare, deschizîndu-și brațele să le primească.

Licornele ar fi strivit-o, desigur, așa cum Taurul Stacojiu îl strivise pe prințul Lir, căci erau înnebunate de libertate. Însă Schmendrick spuse ceva, și ele șerpuiră prin dreapta și prin stînga lui Molly, și a lui Lir, și a lui însuși – unele chiar sărind peste ei – așa cum marea se sparge de o stîncă și apoi își unește apele dincolo de ea. De jur împrejurul lui Molly curgea și înflorea o lumină fără seamăn, ca a zăpezii arzînd, și mii de copite despicate cîntau ca niște cimbale. Ea stătea nemișcată, nici plîngînd nici rîzînd, căci bucuria îi era prea mare ca s-o înțeleagă cu trupul muritor care-i rămăsese.

— Privește, spuse Schmendrick. Castelul se năruie.

Își întoarse capul și văzu turnurile topindu-se, pe cînd licornele și unicornii săreau în sus pe stînci și curgeau în jurul lor, și era ca și cum castelul ar fi fost clădit din nisip și l-ar fi ajuns apele mării. Castelul se sfîrteca în bucăți mari, reci, de piatră, care se subțiau și se topeau pe cînd se învolburau în aer, și dispăreau apoi. Castelul se năruî și pieri fără sunet, și nu lăsă ruine, nici pe pămînt și nici în amintirile celor doi care-i văzuseră năruirea. O clipă mai tîrziu, nu-și mai aminteau nici unde se înălțase, nici cum fusese.

Însă regele Haggard care, el, era adevărat, se prăbuși în ruinele castelului său, cu vraja risipită cu un cuțit lăsat să cadă prin nori. Molly îl auzi râzând o dată, ca și cum s-ar fi așteptat toată vremea la asta. Foarte puține lucruri îl surprindeau pe regele Haggard.

Odată ce marea le luase înapoi urmele, ca niște diamante, ale copitelor, nu mai era nici un semn că fuseseră acolo vreodată, cum nu era semn nici că ar fi existat castelul regelui Haggard. Singura deosebire era că Molly își amintea de licorne, foarte bine.

„E mai bine că a plecat fără să-și ia rămas bun“, își spuse în sinea ei. „M-aș fi purtat ca o proastă. Oricum, într-o clipă am să mă arăt proasta care și sînt; însă, e mai bine așa.“ Pe urmă, o căldură îi flutură peste obraji și în păr, ca lumina soarelui, și se întoarse și-și petrecu brațele pe după gîtul licornei.

—O, ai rămas! șopti. Ai rămas aici! Era cît pe-aci să se poarte chiar ca o proastă, s-o întrebe: „Ai să rămii cu noi?“, însă licorna undui încet de sub brațele ei și se îndreptă spre locul unde zăcea prințul Lir cu ochii întunecat albaștri începînd să-și piardă culoarea. Se opri asupra lui, așa cum și el o apăraseră pe vremuri cu trupul lui pe Doamna Amalthea.

— Ea poate să-i redea viața, spuse Schmendrick încet. Cornul unei licorne are putere chiar împotriva morții.

Molly îl privi atunci deodată încordată, cum nu-l mai privise de multă vreme, și văzu că el ajunsese în sfîrșit să-și găsească puterile și începutul vieții sale. N-ar fi putut să spună de unde știa asta, căci în jurul capului nu-i ardea nici o aureolă, și nici un semn de recunoscut nu se arătă în cinstea lui, în clipa aceea. Era Schmendrick, magicianul, cum fusese întotdeauna – și totuși, într-un fel, era pentru prima dată.

Mult timp, licorna rămase aplecată asupra prințului Lir, înainte de a-l atinge cu cornul. Deși căutarea ei se încheiase cu o izbîndă, în felul în care stătea acolo, cu trupul încovoiat, era o oboseală și era o tristețe în frumusețea ei pe care Molly nu le mai văzuse niciodată. I se păru deodată, privind-o, că durerea licornei era nu pentru Lir, ci pentru fata pierdută care nu mai putea fi adusă înapoi niciodată: pentru Doamna Amalthea care ar fi putut să trăiască după aceea fericită pînă la adînci bătrîneți împreună cu prințul. Licorna își coborî capul, și cornul îi străluci peste obrazul lui Lir, stîngaci ca un prim sărut.

El se ridică clipind, surîzînd către ceva, un lucru pe care-l știuse de mult.

— Tată, spuse, cu glas grăbit, plin de mirare. Tată! Am visat ceva. Pe urmă o văzu pe licornă, și se ridică în picioare, iar pe fața lui sîngele începu să-i strălucească și să-i pulseze iarăși. Spuse: Am fost mort.

Licorna îl atinse a doua oară, pe inimă, lăsîndu-și cornul să adaste acolo o clipă. Amîndoi tremurau. Prințul Lir își întinse brațele către ea, ca niște cuvinte. Ea spuse:

— Îmi aduc aminte de tine. Îmi aduc aminte.

— Cînd eram mort... începu prințul Lir, însă ea plecase. Nici o piatră nu se urni sub pașii ei, nici o tufă nu se înfioră cînd zvîcni în sus pe stînci; trecu ușoară ca umbra unei păsări; și cînd mai privi o dată îndărăt, cu unul din picioarele ei despicate ridicat în aer, și cu lumina soarelui pe crupă, cu capul și gîtul nefiresc de firave pentru greutatea cornului, atunci cei trei rămași jos, sub ea, o strigară sfișiați de suferință. Ea se întoarse și pieri; însă Molly Grue văzuse glasurile lor pătrunzînd-o ca niște săgeți, și chiar mai mult decît ar fi dorit ca licorna să se întoarcă, ar fi dorit să n-o fi strigat.

Prințul Lir spuse:

— Cum am văzut-o, am știut că am fost mort. A fost întocmai ca cealaltă dată, cînd am privit de sus, din turnul tatălui meu, și am văzut-o. Își ridică privirile, și respirația i se opri. Acesta fu singurul sunet de durere pentru regele Haggard pe care-l scoase vreo ființă. Eu am fost? șopti el. Blestemul spunea că eu aveam să fiu cel care să năruie castelul, dar n-aș fi vrut s-o fac niciodată. El n-a fost bun cu mine, dar asta numai pentru că eu nu eram ce voia el să fiu. Din cauza mea s-a năruit castelul?

Schmendrick răspunse:

— Dacă tu n-ai fi încercat s-o salvezi pe licornă, ea nu s-ar mai fi întors împotriva Taurului Stacojiu și nu l-ar fi împins în mare. Taurul Stacojiu a stîrnit revărsarea mării, și astfel le-a eliberat pe celelalte licorne, și ele au nimicit castelul. Ai fi vrut să nu se fi întîmplat asta, acum cînd știi cum a fost?

Prințul Lir clătină din cap, dar nu spuse nimic. Molly întrebă:

— Dar de ce a fugit Taurul din fața ei? De ce nu s-a oprit să se lupte cu ea?

Nu se mai vedea nici un semn de Taur cînd priviră în larg pe mare, deși era, desigur, mult prea uriaș să fi putut dispărea cu totul în atît de puțin timp. Dar dacă ajunsese pe alte țărături, sau dacă apele îi înecaseră chiar și trupul uriaș, n-aveau să afle decît mult mai tîrziu; și, în regatul acela, el nu a mai fost văzut niciodată.

— Taurul Stacojiu nu se luptă niciodată, spuse Schmendrick. El îi înfrînge pe alții, și cucerește izbînzii, dar nu se luptă niciodată. Se întoarse către prințul Lir și îi puse o mîină pe umăr. Acum tu ești rege, spuse.

O atinse și pe Molly și spuse ceva care semăna mai mult cu un șuierat decît cu un cuvînt, și toți trei plutiră prin aer ca niște fulgi de păpădie pînă în susul falezei. Lui Molly nu-i era deloc frică. Puterea fermecată o ridică prin aer, ușoară ca și cum ar fi fost un sunet muzical și ar fi cîntat-o. Simțea că puterea aceasta nu era prea departe de a fi nestăpînită și primejdioasă, dar îi păru cu toate acestea rău cînd o lăsă la pămînt.

Nu mai rămăsese nici o piatră din castel, nici o adîncitură în pămînt; pămîntul nu era nici cu o umbră mai palid acolo unde fuseseră temeliile. Patru tineri îmbrăcați în armuri ruginite, găurite, rătăceau cu respirația tăiată prin coridoarele dispărute, și se învîrteau încolo și-ncoace prin golul care fusese pe vremuri marea sală. Cînd îi văzură pe Lir, pe Molly și pe Schmendrick, alergară spre ei, rîzînd. Căzură în genunchi în fața lui Lir și strigară toți deodată: „Majestate! Trăiască regele Lir!“

Lir se roși și se strădui să-i ridice în picioare.

— Lăsați asta, mormăi el, lăsați asta. Cine sînteți? Privea uimit o față, apoi alta. Vă știu – vă cunosc – dar cum se poate?

— E adevărat, Majestate, răspunse primul dintre tineri cu voce fericită. Sîntem într-adevăr oștenii regelui Haggard – aceiași care l-am slujit atît de mulți ani reci și întunecați. Am fugit din castel după ce ai dispărut în ceas, căci Taurul Stacojiu mugea, și turnurile toate se cutremurau, și ni s-a făcut frică. Știam că vechiul blestem trebuie, în sfîrșit, să se împlinească.

— Un val mare a spulberat castelul, spuse cel de al doilea oștean, așa cum a prevestit vrăjitoarea. L-am văzut scurgîndu-se în jos pe stînci ca și cum ar fi fost de zăpadă, și de ce nu ne-am dus și noi după el, uite, nu știu.

— Valul s-a despicat să treacă pe lîngă noi. spuse un altul, cum n-am mai văzut niciodată să facă un val. Era o apă ciudată, ca o stafie de val, fierbea cu o lumină de curcubeu, și o clipă mi s-a părut... Se frecă la ochi și ridică din umeri, apoi surîse ca și cum n-ar mai fi înțeles nimic. Nu știu. A fost ca un vis.

— Dar ce s-a întîmplat cu voi toți? întrebă Lir. Erați bătrîni încă dinainte de a mă naște eu, și acum sînteți mai tineri ca mine. Ce minune mai e și asta?

Cei trei care vorbiseră pînă atunci chicotiră, părăind încurcați, însă cel de al patrulea răspunse:

— Este minunea că am fost sinceri în ce am spus. Odată i-am spus Doamnei Amalthea că vom redeveni tineri, dacă ea dorește asta, și probabil că am spus adevărul. Unde e ea? Vrem să-i mergem în ajutor, chiar dacă ar însemna că trebuie să ne luptăm cu Taurul Stacojiu însuși.

Regele Lir spuse:

— Ea a plecat. Căutați-mi calul și puneți-i șaua. Cău- tați-mi calul. Vocea îi era aspră și înfometată, și oștenii se grăbiră să dea ascultare noului lor stăpîn.

Însă Schmendrick, oprit în spatele lui, spuse încet:

— Asta nu se poate, Majestate. Nu trebuie s-o urmezi.

Regele se întoarse spre el, și acum semăna cu Haggard.

— Magicianule, ea e a mea! Se opri o clipă, și apoi continuă cu glas

mai potolit, aproape rugător: De două ori m-a trezit din moarte, și ce aș fi fără ea, decît mort, a treia oară? Îl apucă pe Schmendrick de încheieturile mîinilor cu o încheștare de ajuns de puternică să-i sfarme în pulbere oasele, însă magicianul nu se clinti. Lir spuse: Eu nu sînt regele Haggard. Nu doresc s-o iau captivă, ci doar să-mi petrec viața mergînd după ea – mile, leghe, chiar ani în urma ei – poate fără s-o văd niciodată, dar fericit astfel. E dreptul meu. Eroul are și el dreptul la un sfîrșit fericit, cînd vine, la urmă, sfîrșitul.

Însă Schmendrick îi răspunse:

— Acesta nu e sfîrșitul, nici pentru tine, nici pentru ea. Ești rege peste o țară pustiită unde nu a domnit niciodată vreun alt rege decît spaima. Adevărata ta menire a început acum, și s-ar putea ca toată viața să nu ajungi să știi dacă ai izbîndit în menirea asta, ci numai dacă într-adevăr ai dat greș. Iar ea, ea e o poveste fără sfîrșit, fără sfîrșit nici fericit, nici trist. Ea nu poate să ajungă să aparțină niciodată vreunei ființe de ajuns de muritoare ca s-o dorească. Și, foarte ciudat, îl luă în brațe pe tînrul rege, și-l ținu astfel, strîns, un timp. Fii mulțumit așa, sire, spuse, cu glas coborît. Nici un alt om n-a avut vreodată mai multă parte de frumusețea ei decît ai avut parte tu, și nici un altul nu va fi vreodată binecuvîntat de amintirea ei. Ai iubit-o și ai slujit-o – mulțumește-te cu atît – și fii rege.

— Dar nu asta vreau eu! strigă Lir. Magicianul nu-i răspunse nici un cuvînt, ci îl privi numai. Ochii albaștri priviră ca răspuns în cei verzi; un chip care se subțiasse și devenise stăpînitor, într-un altul care nu era nici atît de frumos, nici atît de îndrăzneț. Regele începu să privească pieziș și să clipească, de parcă și-ar fi ridicat ochii spre soare, și nu trecu mult pînă cînd își coborî privirile și murmură: Așa să fie. Am să stau aici și am să domnesc singur peste un popor nefericit într-o țară pe care o urăsc. Dar n-am să am din stăpînirea mea mai multă mulțumire decît a avut sărmanul Haggard.

O pisică mică, tomnatecă, și cu o ureche strîmbă, ieși dintr-o firidă secretă de aer și căscă înspre Molly. Ea o ridică și și-o apropie de față, și pisica își încurcă lăbuțele în părul ei. Schmendrick surîse și îi spuse regelui:

— Trebuie să te părăsim acum. Vrei să vii cu noi, să ne însoțești cu prietenia ta pînă la marginea stăpînirii tale? Sînt multe între locul de aici și cele de acolo pe care ar merita să le vezi și să le înveți – și pot să-ți făgăduiesc că acolo vor fi și semne de licorne.

Atunci regele Lir strigă iarăși să i se aducă repede calul, iar oamenii lui îl căutară și i-l găsiră; însă nu erau cai și pentru Schmendrick și Molly. Totuși, cînd oștenii veneau cu calul regelui, își întoarseră capul urmărindu-i privirea uimită și văzură alți doi cai mergînd liniștiți în urma lor; unul negru și unul roib, și amîndoi erau înșeuăți și cu frîiele puse. Schmendrick îl alese pe cel negru pentru sine, și i-l lăsă pe

celălalt lui Molly.

La început, ei îi fu frică de caii aceștia.

— Sînt ai tăi? îl întrebă. Tu i-ai creat? Poți să faci și asta acum – să faci lucruri, așa din nimic? Șoapta regelui îi urma spusele uimite, ca un ecou.

— I-am găsit, răspunse magicianul. Dar ce vreau să spun cînd spun că am găsit ceva, e altceva decît înțelegeți voi. Nu mă mai întreba nimic. O ridică în șa și apoi sări și el pe calul lui.

Și astfel, cei trei plecară călări, iar oștenii îi urmară pe jos. Nici unul nu mai privi în urmă, pentru că nu mai era nimic de văzut. Însă regele Lir spuse o dată, fără să-și întoarcă ochii:

— E ciudat să ajungi bărbat într-un loc, și pe urmă să vezi că locul acela nu mai există, și că totul s-a schimbat – și să fii deodată rege. N-a fost nimic adevărat din toate astea? Sînt eu adevărat, atunci? Schmendrick nu-i răspunse nimic.

Regele Lir ar fi vrut să înainteze cît mai repede, însă Schmendrick îi ținea la pas domol și pe cărări ocolite. Cînd regele cerea nerăbdător să meargă mai repede, i se amintea să se gîndească la oamenii săi care veneau pe jos – deși, în chip minunat, ei nu se arătară deloc obosiți, în ciuda drumului lung. Dar Molly înțelese curînd că magicianul îi întîrzia în drum pentru a-l face pe Lir să-și cerceteze mai îndeaproape și mai atent regatul. Și, spre surpriza ei, constată că țara aceasta merita să fie cercetată astfel.

Căci, foarte încet, primăvara venea în pustietatea care fusese țara lui Haggard. Un străin n-ar fi băgat de seamă schimbarea, însă Molly vedea cum pămîntul uscat se făcea mai strălucitor, treptat, cu o înverzire la fel de sfioasă ca a fumului. Pomi pitici, întortochiați, care nu înfloriseră niciodată, dădeau acum la iveală cu prudență flori, asemenea unei armate care-și trimite soli înainte; fire de apă, de multă vreme secate, începeau să susure în albiile lor, iar făpturi mici începeau să se strige unele pe altele. Mirosuri se strecurau spre ei în fișii; iarbă palidă și noroi negru, miere și alune, mentă și fîn, și lemn putred de măr; și chiar și lumina de soare de după amiază avea o mireasmă fragilă, înțepătoare, pe care Molly ar fi recunoscut-o oriunde. Călărea alături de Schmendrick, privind sosirea blîndă a primăverii și gîndindu-se cum venise și pentru ea, tîrzie însă dăinuitoare.

— Licornele au trecut pe aici, îi șopti ea magicianului. Asta e cauza, sau căderea lui Haggard și plecarea Taurului Stacojiu? Ce este, ce se întîmplă?

— Totul, îi răspunse el, totul, dintr-o dată. Nu e vremea unei singure primăveri, ci a cincizeci de primăveri, și nu din cauză că una sau două spaime au fugit de aici, ci pentru că o mie de umbre mici au fost ridicate de deasupra țării acesteia. Așteaptă și ai să vezi și alte

lucruri. Vorbind pentru urechile lui Lir, adăugă: Și nici nu e înflăcă primăvară care a fost vreodată în țara aceasta. Demult, era o țară frumoasă, și n-are nevoie de multe lucruri, în afară de un rege adevărat, să fie iar tânăr. Privește cum totul se face tânăr și frumos în fața ta.

Regele Lir nu spunea nimic, însă ochii îi săreau într-o parte și înalta pe când călărea înainte, și fără îndoială că vedea cum se deschide totul la viață. Chiar și valea de lângă Hagsgate, de tristă amintire, se acoperea de tot soiul de flori sălbatece – columbine și albastrele, levănțică și cafeluțe, degeței și codița șoricelului. Urmele adânci de copite ale Taurului Stacojiu se înecau în nalbe.

Dar când ajunseră la Hagsgate, târziu după-amiază, îi întâmpină o priveriște ciudată, sălbăticită. Ogoarele erau devastate și părăginite, iar livezile și viile bogate fuseseră strivite ca de furtună, culcate la pământ, fără să mai lase arbore sau butuc de viță în picioare. Era o ruină cum numai Taurul ar fi putut-o face, însă lui Molly Grue i se părea că suferințele adunate de cincizeci de ani ajunseseră în sfârșit să lovească peste Hagsgate toate deodată, întocmai cum multe primăveri se revărsaseră să încălzească în sfârșit restul țării. Pământul bătătorit părea cenușiu în lumina târzie.

Regele Lir spuse încet:

— Ce este asta?

— Călărește mai departe, Majestate, replică magicianul. Mergi mai departe.

Soarele apunea când trecură prin porțile năruite ale orașului, mînîndu-și încet caii pe străzile pline de scînduri și bunuri risipite, cioburi de sticlă, ziduri năruite, ferestre sparte, hornuri, scaune desfundate, oale de bucătărie, țigle de acoperiș, căzi de baie, paturi, mese mai mici sau mai mari. Toate casele din Hagsgate erau căzute în ruină; tot ce s-ar fi putut sparge sau sfărîma era năruit. Orașul întreg arăta ca și cum ar fi fost călcat de niște picioare uriașe.

Orașenii din Hagsgate ședeau pe prag, oriunde mai rămăsese un prag, privind ruinele. Avuseseră întotdeauna înfățișarea unor oameni săraci, chiar și în toiul belșugului pe care-l stăpîniseră, și ruina adevărată îi făcea să pară aproape ușurați, și nici cu o iotă mai săraci. Abia dacă-l luară în seamă pe Lir care se îndrepta călare spre ei, pînă când el spuse:

— Eu sînt regele. Ce vi s-a întîmplat aici?

— A fost un cutremur, murmură un bărbat cu glas visător, și un altul îl contrazise:

— A fost o furtună, un vînt dinspre nord-vest, suflînd de-a dreptul din mare. A zguduit orașul și l-a năruit, l-a făcut fărîme, și pe urmă grindina ne-a lovit ca niște copite.

Un altul însă insistă că un val uriaș se revărsase peste Hagsgate: un

talaz alb ca spuma și greu ca marmura, care nu înecase pe nimeni și sfârîmase totul. Regele Lir îi ascultă pe toți, surîzînd posomorît.

— Ascultați, spuse cînd toți tăcură. Regele Haggard a murit, și castelul lui a căzut în ruine. Eu sînt Lir, copilul din Hagsgate care a fost părăsit la naștere ca să se împiedice împlinirea blestemului, ca să nu se întîmple asta. Arată cu brațul în jur spre casele devastate. Nefericiților, proștilor – licornele s-au întors – licornele pe care voi le-ați văzut fugărite de Taurul Stacojiu, și v-ați prefăcut că nu vedeți nimic. Ele au adus ruina castelului, și a orașului totodată. Dar lăcomia și teama voastră, astea v-au distrus pe voi.

Tîrgoveții oftară resemnați, însă o femeie mai în vîrstă înainta cu un pas și spuse cu oarecare însuflețire:

— Pare cam nedrept, stăpîne, dacă-mi dai voie să spun așa. Ce-am fi putut face noi să salvăm licornele? Ne era frică de Taurul Stacojiu. Ce-am fi putut face?

— Un singur cuvînt ar fi fost, poate, de ajuns, răspunse regele Lir. Acuma însă n-aveți cum să mai știți.

Ar fi vrut să-și întoarcă pe loc calul și să plece de acolo lăsîndu-i în plata Domnului, însă un glas slab, de om bătrîn, îl strigă:

— Lir – micuțule Lir – copilule – regele meu.

Molly și cu Schmendrick îl recunoscuseră pe omul care se apropia tîrîndu-și picioarele, cu brațele deschise, hîrîind din gîtlej și șchiopătînd și părăind mai bătrîn decît era cu adevărat. Era Drinn.

— Cine ești? întrebă regele. Ce dorești de la mine?

Drinn îi pipăia scărița șei, lingîndu-i cizmele.

— Nu mă cunoști, băiatule? Nu – cum ai putea să mă cunoști? Cum aş merita eu să mă cunoști? Eu sînt tatăl tău – sărmanul tău tată, acum cuprins de bucurie. Eu sînt cel care te-am lăsat în piață în noaptea aceea de iarnă, acum multă, multă vreme, și te-am dăruit destinului tău eroic. Cît de înțelept am fost, și cît am suferit, multă, multă vreme, și ce mîndru sînt acum! Băiatul meu, frumosul meu băiat! Lacrimi adevărate chiar nu putea să plîngă, însă îi curgea nasul.

Fără o vorbă, regele Lir trase de dîrlogii calului, ieșind din mulțime. Bătrînul Drinn rămase cu brațele întinse în gol.

— Uite ce înseamnă să ai copii, se tîngui el. Fiu nerecunoscător, să-ți părăsești tatăl în ceasul acesta de nefericire, cînd un singur cuvînt al vrăjitorului tău pe care-l ocrotești atîta ar putea să facă totul iarăși cum a fost? Disprețuiește-mă dacă vrei, dar eu mi-am jucat rolul cînd te-am așezat acolo unde ești acum – să nu îndrăznești să tăgăduiești. Și faptele rele își au dreptul lor!

Regele încă ar fi vrut să plece, însă Schmendrick îi atinse brațul, aplecîndu-se către el.

— E adevărat, să știi, îi șopti. Dacă n-ar fi fost el – dacă n-ar fi fost ei toți – povestea s-ar fi desfășurat mai departe în alt fel, și cine ar mai

ști dacă sfârșitul ar fi fost la fel de fericit ca acum? Trebuie să fii regele lor și trebuie să-i cîrmuiești cu bunătate, cum ai face-o dacă ai stăpîni un popor mai bun și mai credincios. Căci ei sînt o parte din soarta și menirea ta.

Atunci Lir își ridică brațul către tîrgoveții din Hagsgate, și ei se înghiontiră cu toții să facă liniște. El grăi:

— Trebuie să merg mai departe cu prietenii mei, să le țin tovărășie o vreme. Dar am să-mi las oștenii aici, și ei au să vă ajute să începeți să vă clădiți la loc orașul. Cînd am să mă întorc, peste puțină vreme, am să vă ajut și eu. N-am să încep să-mi reclădesc castelul pînă cînd nu văd orașul Hagsgate înălțîndu-se iarăși ca înainte.

Ei se plîinseră eu glas amar, spunînd că Schmendrick ar fi putut să facă orașul iarăși cum a fost într-o clipă, cu puterea lui magică. Însă magicianul le răspunse:

— N-aș putea, chiar dacă aș vrea. Sînt legi care conduc arta vrăjitorilor, așa cum sînt legi care stăpînesc anotimpurile și marea. Puterea magică v-a făcut bogați altădată, cînd toți ceilalți din țara asta erau săraci; dar zilele prosperității voastre s-au terminat și trebuie s-o luați iarăși de la început. Ceea ce a fost pustiu pe vremea lui Haggard va crește iarăși verde și darnic, însă Hagsgate va fi un oraș la fel de sărac și de urît cum sînt inimile celor care locuiesc aici. Puteți să vă lucrați iarăși pămînturile și să vă îngrijiți la loc livezile și viile, dar ele nu vor mai fi rodnice ca înainte, niciodată – decît dacă învățați să vă bucurați de ele, fără pricină, numai de dragul lor. Îi privi fără mînie în ochi, ci doar cu milă pe tîrgoveții tăcuți. Dacă aș fi în locul vostru, m-aș gîndi să am copii, spuse; și apoi, către regele Lir: Ce spune Majestatea Voastră? Să rămînem aici peste noapte, și să pornim mai departe în zori?

Însă regele se întoarse și călări afară din Hagsgate, cît mai repede putu să-și îndemne calul. Trecu multă vreme pînă cînd Molly și magicianul îl ajunseră, și încă și mai multă înainte de a se opri să se odihnească peste noapte.

Multe zile călătoriră prin ținuturile stăpînite de regele Lir, și în fiecare zi le recunoșteau tot mai puțin și se bucurau tot mai mult de ce vedeau. Primăvara alerga înaintea lor, iute ca flăcările, investmîntînd tot ce fusese golaș și deschizînd tot ce rămăsese închis atîta vreme, atingînd pămîntul așa cum licorna îi atinsese trupul lui Lir. Tot soiul de vietăți, de la urși pînă la gînganii, ieșeau bucurîndu-se, tîrîndu-se, tropăind în calea lor, și cerul înalt, care fusese nisipos și arid ca și pămîntul, înfloreă acum cu păsări ce se roteau în stoluri atît de dese încît ziua întreagă părea un amurg. Peștii se zbenguiau și săgetau prin torentele înspumate, și florile sălbatece se cocoțau și coborau pe pantele dealurilor, ca niște captivi eliberați. Țara întreagă suna de ecoul vieții, însă bucuria tăcută a florilor era cea care-i ținea cel mai

mult treji noaptea pe călători.

Oamenii de prin sate îi salutau cu neîncredere, și cu doar ceva mai puțină asprime decît le arătaseră atunci cînd Schmendrick cu Molly trecuseră întîia dată. Numai cei mai bătrîni dintre ei mai văzuseră o primăvară pînă atunci, și mulți se temeau că verdeața aceasta, care năpădea totul, ar fi putut fi o molimă sau o invazie. Regele Lir le spunea că Haggard murise și că Taurul Stacojiu plecase pentru vecie, îi poftea să-l viziteze atunci cînd avea să-și fi înălțat la loc castelul, și trecea mai departe.

— Au nevoie de vreme să se simtă în largul lor printre flori, spunea.

Pe oriunde trecea, lăsa vorbă că toți tîlharii erau iertați, și Molly nădăjduia că această știre bună avea să ajungă și pînă la căpitanul Cully și la vesela lui ceată. Și chiar le ajunsese la urechi, și pe dată își părăsira viața în codrul verde, cu toții în afară de Cully însuși și de Jack Jingly. Ei doi se apucară împreună de meseria de menestrelî rătăcitori și se spunea mai tîrziu că ajunseseră foarte îndrăgiți în toate provinciile regatului.

Într-o noapte, cei trei dormeau la granițele cele mai îndepărtate ale regatului lui Lir, culcați în iarba verde. Regele avea să-și ia rămas bun de la ei a doua zi dimineată și să se reîntoarcă la Hagsgate.

— Am să mă simt singur, spuse în întuneric. Aș vrea mult să merg cu voi, să nu fiu rege.

— O, cu timpul are să ajungă să-ți placă, răspunse Schmendrick. Cei mai vrednici tineri de la sate au să ajungă la castelul și la curtea ta, și ai să-i înveți să fie cavaleri și eroi. Sfătuitorii cei mai înțelepți au să vină să te povățuiască, muzicienii și jonglerii și povestitorii cei mai talentați au să vină să-ți ceară favorurile. Și are să fie și o prințesă, cu timpul – ori fugind de nespus de răii ei frați și de tatăl ei nelegiuit, ori cerînd să li se facă lor dreptate. Poate că ai să auzi de ea, cum stă închisă într-un turn de cremene și diamant, avînd doar tovarăș un păianjen milos...

— Nu vreau să aud de așa ceva, spuse regele Lir. Rămase tăcut atît de multă vreme, încît Schmendrick crezu că adormise, însă tocmai atunci el vorbi iarăși: Aș vrea s-o mai văd o dată, să-i spun ce e în inima mea. N-are să știe niciodată ce am vrut eu cu adevărat să spun. Mi-ai făgăduit că am s-o văd.

Magicianul îi răspunse aspru:

— Ți-am făgăduit doar că ai să vezi urme ale licornelor, și ai și văzut. Regatul tău e binecuvîntat mai mult decît ar fi meritat vreă țară, pentru că ele au trecut libere pe aici. Cît despre tine, și inima ta, și lucrurile pe care le-ai spus și cele pe care nu le-ai spus, ea are să și le amintească, pe toate, atunci cînd oamenii au să fie povești și basme în cărți scrise de iepuri. Gîndește-te la asta, și fii liniștit. Regele nu mai spuse nimic după asta și Schmendrick se căi pentru vorbele sale. Te-a

atins de două ori, spuse, după puțină vreme. Prima atingere a fost ca să te readucă la viață, însă cea de a doua a fost numai pentru tine. Lir nu-i răspunse, și magicianul nu știu dacă îl auzise sau nu.

Schmendrick visă că licorna se ivise deodată, oprindu-se alături de el la răsăritul lunii. Vîntul subțire de noapte se ridicase și-i resfira coama, și luna strălucea pe lucrătura ca un fulg de zăpadă de pe capul ei micuț. Știa că e vis și era fericit că o vede. „Ce frumoasă ești“, îi spuse. „Nu ți-am spus-o cu adevărat niciodată. “ Ar fi vrut să-i trezească pe ceilalți, însă ochii ei îi cîntau un îndemn să n-o facă, la fel de limpede ca și cum ar fi fost două păsări speriate, și știu atunci că dacă ar fi făcut vreo mișcare să-i cheme pe Molly și pe Lir, s-ar fi deșteptat, și ea avea să piară. Astfel că spuse doar: „Ei te iubesc mai mult, cred, dar eu fac tot ce știu și pot eu să fac.“

„Din cauza aceasta“, spuse ea, și el n-ar fi putut să spună ce vrusesse să spună cu aceste cuvinte. Rămase întins, nemișcat, sperînd că avea să-și amintească de conturul urechilor ei cînd avea să se trezească a doua zi dimineată. Ea spuse: „Ești acum un vrăjitor adevărat și muritor, așa cum ți-ai dorit-o totdeauna. Nu te face asta să fii fericit?“

„Da“, spuse el, rîzînd liniștit. „Eu nu sînt ca sărmanul Haggard, să-mi pierd dorința inimii cînd mi-o văd împlinită. Dar sînt vrăjitori și vrăjitori; există magie albă și magie neagră, și nenumărate nuanțe de cenușiu între ele – și acum văd că toate sînt deopotrivă, unul și același lucru. Fie că mă hotărăsc să fiu ceea ce oamenii spun că ar fi un vrăjitor înțelept și bun – să-i ajut pe viteji, să destram farmececele vrăjitoarelor, să-i înfrîng pe nobilii răi și pe părinții neînțelegători; să aduc ploaia, să-i vindec pe bolnavi și pe apucați, să dau jos pisicile rămase în copaci – fie că aleg retorte pline de elixiruri și filtre, prafuri și ierburi și alte balsamuri, sau cărțile de științe vechi, ferecate cu lacăte legate în piele, de care mai bine să nu spunem din ce e, sau ceața posomorîtă din unele cămări și glasurile dulci șoptind de acolo – ce însemnătate are, viața e scurtă, și pe cîți pot să-i ajut, la cîți pot să le fac vreun rău? Am puterea mea magică în sfîrșit, dar lumea e încă prea grea ca s-o pot urni din loc, deși prietenul meu Lir ar putea să creadă altfel.“ Și rîse iarăși în visul lui, puțin trist.

Licorna spuse: „Asta e adevărat. Ești bărbat, și bărbații nu pot să facă nimic, să schimbe prea mult lucrurile.“ Însă vocea îi era ciudat de înceată și de împovărată. Îl întrebă: „Și ce ai să alegi?“

Magicianul rîse pentru a treia oară. „O, magia cea bună, firește, pentru că așa ți-ar place ție mai mult. Nu cred că am să te mai văd vreodată, dar am să încerc să fac ce ți-ar place ție dacă ai ști vreodată ce fac eu. Și tu – unde ai să fii tot restul vieții mele? Credeam că te-ai întors în pădurea ta de mult.“

Ea se mișcă, îndepărtîndu-se puțin de el, și lumina neașteptată a stelelor coborîndu-i pe umeri făcu deodată ca toate vorbele lui despre

puterea magică să-i rămînă în gît ca nisipul. Molii și fluturi de noapte mărunți, și tot soiul de alte gîngănii, prea mici ca să fie ceva anume, veniră să danseze încet în jurul cornului ei strălucitor, și aceasta n-o făcea pe ea să pară mai neînsemnată, ci le făcea pe gîngănii foarte înțelepte și frumoase, sărbătorind-o astfel pe ea. Pisicuța lui Molly i se freca de picioarele din față.

„Celelalte s-au dus“, spuse licorna. „S-au răspîndit în pădurile de unde veniseră, nicăieri două deodată, și oamenii n-au să le mai vadă des, și e ca și cum ar mai fi toate în mare încă. Și eu am să mă întorc în pădurea mea, dar nu știu dacă am să trăiesc fericită acolo, sau oriunde în altă parte. Am fost muritoare, și o parte din mine e muritoare încă. Sînt năpădită de lacrimi și de foame și de spaima morții, chiar dacă nu pot să plîng, și nu doresc nimic, și nu pot să mor. Acum nu mai sînt ca celelalte, căci nici o licornă nu s-a născut vreodată să poată să simtă regretul, însă eu îl simt. Simt dorul.“

Schmendrick își ascunse fața ca un copil, deși era un mare magician. „Îmi pare rău, îmi pare atît de rău“, murmură el peste mîna care-i acoperea gura. „Ți-am făcut un mare rău, așa cum i-a făcut Nikos celelalte licorne atunci, deși eram deopotrivă de dornici să facem bine, și nu mai pot să fac lucrurile cum au fost înainte, cum nici el n-a putut atunci. Baba Fortuna și regele Haggard și Taurul Stacojiu, toți laolaltă nu ți-au făcut atît rău cît ți-am făcut eu.“

Însă ea îi răspunse cu blîndețe, spunîndu-i: „Cele din neamul meu sînt iarăși pe lume. Nici o durere n-are să mai trăiască în mine atîta timp cît are să rămînă bucuria asta – mai puțin o suferință, și chiar și pentru asta îți mulțumesc. Rămîi cu bine, bunule magician. Am să încerc să mă întorc acasă.“

Nu scoase nici un sunet cînd se depărtă de el, însă el fu treaz deodată, și pisica cu urechea strîmbă mieuna singuratecă. Întorcîndu-și capul, văzu lumina lunii tremu- rînd în ochii deschiși ai regelui Lir și ai lui Molly Grue. Toți trei rămaseră întinși în iarbă, treji pînă dimineata, dar nici unul din ei nu scoase o vorbă.

În zori, regele Lir se ridică și își înșeuă calul. Înainte de a se urca în șa, vorbi către Schmendrick și Molly:

— Mult m-ar bucura dacă ați veni să mă vedeți într-o zi.

Îl încredințară că au să vină, dar el mai șovăia încă alături de ei, răsucind frîul printre degete. Am visat-o astă-noapte, spuse.

Molly strigă:

— Și eu! – și Schmendrick deschise gura, dar pe urmă o închise la loc.

Regele Lir spuse, și glasul îi era răgușit:

— În numele prieteniei noastre, vă rog – spuneți-mi și mie ce v-a spus vouă. Mîinile i se încheștaseră pe cîte o mînă a fiecăruia dintre ei, și îi erau reci, și strînsoarea lor îi durea.

Schmendrick îi adresă un surîs palid.

— Sire, atît de rar îmi mai aduc aminte de visele mele. Mi se pare că am vorbit cu solemnitate despre niște lucruri prostești, așa cum se întîmplă – o solemnitate prostească, găunoasă, pieritoare... Regele îi lăsă mîna lui, și își întoarse spre Molly privirea hăituită.

— Eu n-am să spun niciodată, rosti ea, puțin speriată, dar roșindu-se la față într-un fel ciudat. Îmi aduc aminte, dar n-am s-o spun nimănui niciodată, chiar de-ar fi să mor – nici chiar ție, sire. Nu-l privea pe el în timp ce vorbea, ci pe Schmendrick.

Regele Lir dădu drumul și mîinii ei, și se aruncă în șa atît de sălbatec, încît calul țîșni în soarele ce tocmai răsărea, boncăluind ca un cerb. Însă Lir rămase bine înfipt în șa și mai privi în jos către Molly și Schmendrick cu ochii mari, și chipul îi era atît de întunecat și de brăzdat de zbîrcituri și de supt, de parcă ar fi fost rege la fel de mulți ani ca Haggard însuși înaintea lui.

— Mie nu mi-a spus nimic, șopti. Înțelegeți, nu mi-a spus nimic mie, chiar nimic.

Pe urmă fața i se mai îmblînzi, așa cum chiar și fața regelui Haggard se făcuse puțin mai blîndă cînd privea licornele în mare. În clipa aceea scurtă fu iarăși prințul cel tînăr căruia îi plăcea să stea cu Molly în bucătărie. Spuse:

— M-a privit. În visul meu, ea m-a privit, și n-a spus nici un singur cuvînt.

Plecă de la ei, fără să-și ia rămas bun, și ei priviră în urma lui pînă cînd colinele îl ascuseră ochilor lor; un călăreț trist, stînd drept în șa, întorcîndu-se acasă la el, să fie rege. Molly spuse în cele din urmă:

— O, sărmanul de el. Sărmanul Lir.

— Nu-i chiar așa de rea soarta lui, vorbi magicianul. Marii eroi au nevoie de suferințe și poveri mari, sau dacă nu, măreția lor rămîne pe jumătate neobservată. E și asta o parte din basm. Însă glasul îi suna puțin încărcat de îndoială, și își lăsă brațul încet pe după umerii lui Molly. Nu poate să însemne să fi avut soartă rea dacă a iubit o licornă, spuse. Sigur, acesta trebuie să fie cel mai mare noroc din toate, chiar dacă și l-a cîștigat cel mai greu.

Curînd însă, o îndepărtă de el întinzîndu-și brațele, și o întrebă:

— Acuma, ai să-mi spui mie ce ți-a spus ea? Însă Molly Grue rîse doar, și-și scutură capul pînă cînd părul îi căzu pe ochi, și deodată fu mai frumoasă decît Doamna Amalthea. Magicianul spuse: Foarte bine. Atunci, am s-o găsesc iarăși pe licornă, și poate că are să-mi spună ea. Și se întoarse calm să fluiere caii.

Ea nu spuse nimic cîtă vreme el își înșeuă calul, dar cînd începuse să pună șaua pe al ei, își așeză mîna pe brațul lui.

— Crezi – nădăjduiești cu adevărat că o s-o găsim? E un lucru pe care am uitat să i-l spun.

Schmendrick o privi peste umăr. Soarele de dimineată îi făcea ochii limpezi și voioși ca unduirea ierbii; însă din cînd în cînd, atunci cînd se apleca în umbra calului, se stîrnea în ei un verde mai adînc – verdele acelor de pin care are în ele o amărăciune rece. Spuse:

— Mă tem de asta, cînd mă gîndesc ce e bine pentru ea. Ar însemna că și ea e acum o rătăcitoare, și aceasta e soarta ființelor omenеști, nu a licomelor. Dar nădăjduiesc, sigur că da, trag nădejde. Pe urmă îi surîse lui Molly și îi luă mîna într-a lui. Oricum, dacă tot trebuie ca noi, tu și cu mine, să alegem o cale pe care să mergem de acum înainte, din cele multe care duc toate în același loc pînă la urmă, e mai bine să luăm calea pe care a apucat-o licorna. S-ar putea să n-o mai vedem niciodată, dar vom ști întotdeauna pe unde a fost ea. Haide acum. Vino cu mine.

Astfel își începură noua lor călătorie, care îi duse cu timpul prin cele mai multe din locurile blînde, răutăcioase, îmbătrînitei lumi, și apoi dincolo de fiecare din ele, și astfel, în cele din urmă, spre soarta lor, ciudată și minunată. Însă acestea toate au fost mai departe; și înainte, cînd nu trecuseră nici zece minute de cînd ieșiseră din regatul lui Lir, se întîlniră cu o fecioară care se grăbea pe jos înspre ei. Rochia îi era sfișiată și murdară de noroi, însă era limpede că fusese o rochie de preț, iar deși părul îi era despletit și plin de scaieți, brațele zgîriate, și fața frumoasă – murdară, nu ai fi putut deloc greși cînd ai fi spus despre ea că e o prințesă aflată la ananghie. Schmendrick coborî de pe cal s-o ajute, și fecioara se agăță de el cu amîndouă mîinile, ca și cum ar fi fost un fruct pe care să-l smulgă.

— Ajutor! strigă, ajutor, *au secours!* De ești bărbat cu inimă și milosîrdie, atunci dă-mi ajutor. Mi-e numele prințesa Alison Jocelyn, fiica bunului rege Giles, și iată, el fost-a ucis mișelește de fratele său, sîngerosul duce Wulf, care luatu-i-a pe cei trei frați buni ai mei, prinții Corin, Colin și Calvin în urîcioasă captivitate, și aruncatu-i-a în cea mai adîncă temniță ca ostateci, ca să mă poată lua de nevastă grăsanul lui fecior, lordul Dudley, dar iacă-tă, că eu am dat mită grea străjerului și le-am înfundat gîtlejul cîinilor și...

Însă Schmendrick magicianul își ridică mîna și ea tăcu privind în sus spre el, cu uimire în ochii-i viorii.

— Frumoasă prințesă, spuse el grav, omul de care ai tu nevoie a pornit tocmai pe-acolo..., și arată în spatele lui către țara pe care o părăsiseră atît de curînd. Ia calul meu și ai să-l ajungi chiar cîtă vreme umbra-ți mai este în spate.

Își făcu palmele căuș, ca prințesa Alison Jocelyn să-și pună piciorul să se salte în șa, și ea se urcă obosită, și încă neînțelegîndu-l cu totul. Schmendrick se întoarse spre calul lui, povățuind-o:

— E sigur că-l vei ajunge, căci el călărește încet. E un om bun și un

erou mai mare decît s-ar cere în orice faptă de vitejie. Toate prințesele mele, lui i le trimit. Îl cheamă Lir.

Apoi îl lovi pe cal cu palma peste crupă și-l împinse pe drumul pe care plecase regele Lir, și pe urmă rîse atît de multă vreme, încît nu mai avea puterea să se salte și el în șa în spatele lui Molly, și o vreme trebui să meargă pe jos în urma ei. Cînd își recăpătă în cele din urmă respirația, începu să cînte, și ea își uni glasul cu al lui. Și acesta a fost cîntecul pe care l-au cîntat ei în timp ce se îndepărtau călare pe același cal, de locurile acestea, părăsind povestirea de pînă acum și intrînd în altă poveste:

„Nu sînt rege, nu sînt nobil, stăpîn,
Nici nu sînt oștean, vezi bine,
Spuse el, sînt doar un biet menestrel,
Și-am venit să mă însor cu tine.
Dacă ai fi stăpîn, mie mi-ai fi stăpînul,
Și ai fi la fel chiar de-ai fi hoț de drumul mare,
Spuse ea, și dacă ești menestrel, tot la fel,
Căci pentru mine nici o însemnătate nu are,
Pentru mine o însemnătate nu are, nu are, nu are.
Dar ce faci dacă se-arată că nu-s menestrel?
Că te-am mințit din iubire, a spus el.
Atunci, te-nvăț eu să cînți mult melodios,
Spuse ea, căci mie îmi place cîntul frumos.”

Lector: MARIA VONGHIZAS
Tehnoredactor: ELENA BABY
Bun de tipar 18.07.1977. Tiraj 25 130 exemplare.
Coli tipar 13,50.
Comanda nr. 70 284
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii”,
Bucureşti – Piaţa Scînteii nr. 1,
Republica Socialistă România

Table of Contents

I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X
XI
XII
XIII
XIV